KAREN REYNOLDS

Un zâmbet scăldat în lacrimi

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era aproape miezul nopții. Laura privea mulțimea din clubul de noapte. Licăriri amuzate dansară în ochii ei verzi. Un zâmbet îi apăru pe buze la ideea uimirii însoțitorilor ei dacă aflau că era prima aniversare a căsătoriei ei. Ei nu știau că era măritată.

– Te distrezi bine, Laura? o întrebă Rupert.

El avea o față fină cu obraji scobiți, păr cărunt și un început de calviție.

– Excelent Rupert, mulțumesc.

– Bine, bine, spuse el, bătând-o ușor pe mână, părintește.

Rupert era redactorul șef al revistei la care lucra Laura. Și în acea seară își sărbătorea aniversarea.

– Bine, bine, repetă el cu o mină stânjenită.

Nu era un vorbăreț strălucit și, vădit, nu știa ce să mai adauge. Laurei îi fu milă de el. Arătă cu o mișcare din cap tânăra care cânta pe scena clubului și întrebă:

– Este o cântăreață bună, nu?

– Da, excelentă, excelentă...

Din nou, nu mai știu ce să spună.

Apoi, ochii îi căzură pe sticla de șampanie și fața i se lumină. O ridică și propuse:

– Te mai servesc, Laura?

Ea-și puse mâna peste pahar.

– Nu, mulțumesc. Șampania mi se urcă la cap.

– Pentru asta este făcută, replică Rupert, convins că este spiritual.

Izbucni în râs și colaboratorii lui făcură la fel, ca să nu-l jignească, ca întotdeauna când Rupert râdea. Laura îl privi cu afecțiune. Fața lui trasă se lumina atât de des de zâmbete încât uitai cât putea să fie de exigent când o cerea situația.

Era un redactor șef minunat pentru o revistă feminină. Părea să înțeleagă din instinct ce subiecte le interesau pe femei. „Ceea ce este rar la un bărbat", gândi Laura. Se înțelegea cum nu se poate mai bine cu colaboratorii săi și toți îl adorau.

Era aproape un an de când Laura lucra la „Style" și era încântată. Domnea o ambianță bună și salariul său îi permitea să ducă o viață plăcută în micul ei apartament. La început, îi fusese teamă să nu fie recunoscută, să nu fie găsită. Din fericire, până în prezent, totul se petrecuse bine.

De obicei, tânăra nu-și însoțea colegii în ieșirile lor nocturne. Prefera să rămână acasă, să citească o carte bună.

Când debutase la revistă, frumusețea ei vădită făcuse senzație printre confrații ei. În primele zile, buclele de un blond-roșcat ce se revărsau pe umeri, încadrând fața ei fermecătoare cu buze pline și ochi verzi surâzători, făcuseră senzație. Dar după ce refuzase politicos mai multe invitații, spiritele se potoliseră.

Se rezemă de spătarul scaunului și-și contemplă convivii cu o privire distrată. Era un loc dintre cele mai elegante. De altfel, prețurile nu erau trecute pe meniurile invitaților.

– Ca să fie scutiți de comentarii, ironizase Carly consultându-și lista de bucate.

Era o tânără superbă și cinică de douăzeci și opt de ani. Redactor șef adjunct la serviciul reportajelor, lucra la „Style" de când își terminase studiile. Ceea ce o interesa în viață: bărbații și banii. În această ordine. După propria ei mărturisire.

– Toți ocupați, ca de obicei, mormăi ea.

– Poftim? întrebă Laura, încrețindu-și sprâncenele.

Carly o privi veselă.

– Bărbații, scumpa mea. Bărbații, replică ea. Se pare că toți au ieșit însoțiți în această seară.

Ea își întoarse privirea și observa sala. „Își continuă ideea ei fixă, gândi Laura amuzată. Doar din cauză că nu a fost niciodată măritată". Convinsă că ea, Carly, era mai puțin cinică decât se credea, Laura o bănuia că era în căutarea sufletului pereche.

Într-un foșnet mătăsos, Carly se rezemă de spătarul scaunului său.

– Servește-mă cu ceva de băut, Stephen, spuse ea cu o voce răgușită.

Cu privirea pierdută de admirație, tânărul se grăbi să-i dea satisfacție. Un zâmbet ambiguu pluti pe buzele lui Carly, care spuse:

– Există cel puțin unul care mă apreciază.

Laura bău o înghițitură de vin, apoi comentă pe un ton prietenesc:

– Haide, Carly, un pic de răbdare. Vei sfârși prin a trage lozul câștigător.

– Fără îndoială, spre optzeci de ani.

Laura crezu că observă o notă de amărăciune în vocea ei, dar nu făcu nici o remarcă. Carly nu era o fire expansivă. Și nici Laura. Aveau relații cordiale, dar care nu mergeau până la confidențe.

După o tăcere de câteva clipe, Carly îi făcu un semn ușor cu cotul, își puse pe masă mâinile cu unghii lăcuite și se extazie:

– Este sublim, nu? Cine poate fi?

Laura îi urmări privirea.

O pătrunse un fior în fața ochilor albaștri sfredelitori care o fixau printre pleoapele pe jumătate închise. Trăsăturile ferme ale feței frumoase, bronzate, erau impasibile. Un zâmbet ușor plutea pe buzele senzuale în timp ce bărbatul își înclină capul brun pentru a o saluta pe tânără.

Ea întoarse privirea și replică sec:

– Jake Ashton.

– Nu-ți place? se miră Carly.

– Deloc.

– Este totuși ceea ce aș numi foarte comestibil, susură Carly cu o expresie avidă.

– Îmi dă mai curând dorința să mușc, o persiflă Laura.

Carly o privi cu atenție.

– Răutăcioaso! murmură ea pe un ton amuzat. Trebuie să trag concluzia că nu este genul tău?

Laura păstră tăcerea. „Deloc genul meu, gândi ea. Este sigur. Mi-e groază de mitocanii sadici". Dar șocul de a revedea această față arogantă după atâta timp, o tulbura. Întoarse încet capul spre el.

Se înfruntară din priviri. Laura trebui să recunoască faptul că era în continuare extrem de seducător cu alura lui de felină mare cu trup suplu și musculos. Dar fizionomia ei nu reflecta nimic din ceea ce gândea.

Își arcui o sprânceană și replică printr-un zâmbet insolent. Se înroși și întoarse privirea. Câteva secunde mai târziu, Carly se aplecă spre ea și murmură:

– Vine aici și nu te scapă din ochi. Dacă te sâcâie, ține-mă la curent.

Laura ridică repede capul. Trupul înalt și zvelt al lui Jake Ashton înainta spre ei cu o grație de panteră, magnetică dar neliniștitoare.

Simți cum inima începe să-i bată dezordonat. Cu gâtul uscat dintr-o dată, înghiți în sec. Ce vroia să facă? S-o demaște? Să dezvăluie secretul ei colegilor săi?

Croiala excelentă a smochingului său negru îi sublinia lărgimea umerilor. Un sentiment acut de nostalgie o cuprinse pe Laura. Îl îndepărtă cu furie. Nu vroia să-și amintească de atracția senzuală față de el. Nu-i adusese în viață decât amărăciune!

Carly îl contempla, toată numai zâmbet.

– Bună, îl întâmpină ea languros.

– Bună seara, răspunse el amabil cu voce gravă și melodioasă și cu un salut din cap.

Rupert sări în picioare. Cu un aer încântat, exclamă:

– Jake, ce surpriză!

Cei doi bărbați schimbară o strângere de mână. Laura, impasibilă, afișa indiferență. Dar fierbea în sine, agasată de modul în care Jake se folosea de farmecul lui cu o siguranță liniștită pentru ca ceilalți să-l placă.

– Fă prezentările, dragul meu Rupert, sugeră Carly.

Tonul ei languros o irită pe Laura. Dar simțea privirea lui Jake Ashton străpungând-o și continua să prezinte o mască impasibilă. Îi fu totuși greu să se stăpânească în timpul ceremoniei de prezentare. Vocea lui Jake, prin inflexiunile grave și mângâietoare, o făcea pe Carly să se miorlăie într-un mod exasperant. Cât despre Rupert, el întrebă radios:

– Ne faci onoarea să bei o cupă de șampanie în compania noastră?

Jake acceptă fără a se lăsa rugat. Se așeză în fața Laurei și o privi fix. Rupert păru să-și dea seama până la urmă de interesul lui Jake pentru tânără.

– Laura, am plăcerea de a ți-l prezenta pe Jake Ashton, spuse el ceremonios. Jake, Laura Hadleigh, una dintre colaboratoarele noastre de la serviciul de reportaje.

Fu singura care văzu licărul de surpriză din ochii lui Jake. Apoi el o observă cu atenție, cu sprâncele încrețite. Ea înțelese foarte bine ce gândea. Dar nu se punea problema să recunoască deschis. Îi susținu privirea și spuse sec:

– Bună seara, domnule Ashton.

– Bună seara, domnișoară Hadleigh, replică el după ce o privise îndelung.

Ea își înăbuși un oftat de ușurare, apoi se întrebă de ce nu o trădase. Fără îndoială, nu va întârzia să afle. Era puțin probabil ca Jake să lase să treacă asta fără comentarii. Văzu cum un zâmbet șiret apare pe buzele lui și întoarse privirea. Pentru a nu-și pierde cumpătul, ridică paharul și luă o înghițitură.

– Știi, spuse Rupert aplecându-se spre ea, Jake este producător de televiziune.

– Da? replică ea pe un ton ursuz și cu un aer distrat.

Jake o observă fix și spuse mieros:

– Dacă cineva ar trebuie s-o știe, ești chiar dumneata.

Ea simți cum inima i se oprește o clipă.

– Ce te face să spui asta? întrebă ea, temându-se să nu se fi hotărât cumva să vorbească.

Văzu cum buzele lui se strâmbă sarcastic. Știa precis de temerile ei, se înfurie ea, strângând din dinți. Urma s-o țină restul serii în șah.

– Faptul că lucrăm și unul și altul în domeniul informațiilor.

Laura îl fulgeră cu privirea. „Ce sadic! Asta îl distrează!“ gândi ea. Cea mai mare plăcere a lui era să descopere slăbiciunile celuilalt ca să se joace. În fața măștii surâzătoare se ascundea un viclean machiavelic.

– Da, Jake este foarte influent în Statele Unite, interveni din nou Rupert.

– Fascinant!

Rupert păru jenat.

– Și de asemenea și aici, Laura, insistând pe un ton care o poftea să manifeste mai mult respect.

Ceea ce nu era în intenția ei. Îl privi pe Jack cu un aer insolent și ironiză:

– Ca un pește mare într-un bazin mic?

– Unii ar spune chiar un rechin, domnișoară Hadleigh.

Blândețea acestei voci grave o făcu să se înfioare. Dar nu vedea nici un motiv să-i flateze vanitatea vorbindu-i cu o deferență excesivă.

– Rechinii mi-au părut întotdeauna de o urâțenie respingătoare, ripostă ea privindu-l furioasă.

– Dar sunt și foarte periculoși.

Se lăsă un moment de tăcere. Rupert tuși și ochii lui se plimbară alternativ de la Jake la Laura. Privirea lui se întoarse apoi spre colaboratorii săi în căutarea unui sfat. Apoi, ochii i se luminară. Scoase un etui din buzunar, îl deschise și propuse:

– O țigară, Jake?

– Cu plăcere.

Rupert se aplecă pentru a-i oferi flacăra unei brighete de aur. Jake, încrețindu-și pleoapele, o fixă pe Laura prin spiralele de fum bleu-argintii care se ridicau din vârful arzând al țigării sale.

Rupert își limpezi vocea.

– Cum merg treburile la N.T.N.? întrebă el cu interes.

– Foarte bine, deși nu sunt acolo în acest moment să supraveghez lucrurile îndeaproape.

– Putem ști ce te aduce la Londra?

– Două motive, declară Jake, punându-și mâna pe masă. O negociere cu unul dintre canalele britanice. Ceea ce trebuie pus la punct până la sfârșitul lunii. Și apoi, s-o întâlnesc pe Theresa Philips, ca să-i reînnoim contractul pe doi ani.

– O credeam în Statele Unite, murmură Rupert gânditor.

– S-a întors să-și ia un pic de vacanță.

– Dacă știe că-i reînnoiți contractul, de ce te deranjezi? Ai putea aștepta până la întoarcerea ei în S.U.A., nu?

– Îi place să fie curtată, replică Jake, întorcându-și ochii spre Laura.

Ea îi susținu privirea, iritată, și-l luă peste picior:

– Deci, ai venit special pentru asta...

Un surâs languros pluti pe buzele lui când murmură:

– Printre altele.

„Face pereche potrivită cu Carly! se înfurie ea în sine. Și unul și altul sunt obsedați de sexul opus!“ Ăsta era cel mai mare defect al lui. Defect care fusese cât pe ce s-o distrugă.

– Bineînțeles, este un exercițiu în care excelezi! îl ironiză ea.

– Mulțumesc, spuse el amuzat.

Prefăcându-se că ia insulta drept compliment, ăsta era Jake, gândi Laura. Ar fi fost mai bine să nu încerce să se joace cu vorbele, cu el. În această privință, avea arta de a răsturna situația.

Rupert continua să-l contemple pe Jake cu un aer extaziat. Bău o gură de șampanie, își învârti paharul între degete și declară:

– A trecut multă vreme de când n-am mai văzut-o pe Theresa. Este cu adevărat o fată drăguță.

– Da, încântătoare, accentuă Jake, a cărui privire alunecă spre Laura. Este mult mai plăcut să trebuiască să conving o femeie drăguță să lucreze cu mine, decât producători obosiți.

„Nu mă îndoiesc de asta", se gândi Laura cu amărăciune. Își întoarse privirea pentru a-și ascunde umbra de tristețe care-i întuneca ochii. Orice s-ar întâmpla, trebuia să rămână în defensivă. Nu trebuia să-l lase să-i ghicească sentimentele. Dacă Jake Ashton ar avea ocazia, ar aduce-o din nou la disperare. Și această ocazie, în măsura posibilului, se va feri să i-o dea.

Carly se aplecă spre Laura.

– Ce se întâmplă? șopti ea.

Laura o privi nedumerită. De obicei, colega ei nu-i punea întrebări indiscrete.

– Nu mă lăsa să mor de curiozitate, insistă ea cu o urmă de ironie.

– Nu se întâmplă nimic, doar că-l găsesc antipatic.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Nu spera totuși s-o convingă pe Carly. Aceasta înțelese rezistența Laurei, zâmbi cu un aer destins, se întreptă în scaun și întrebă:

– Este fără comentarii, nu-i așa?

Laura făcu da din cap.

– Asta gândeam și eu, adăugă Carly cu o ridicare din umeri.

Apoi aruncă spre Jake o privire uimită. El îl asculta pe Rupert, cu capul lui brunet aplecat într-o parte. Fața lui era la fel de imperturbabilă ca a unui jucător de pocher. Laura era sigură că nu pierduse nici un cuvânt din conversația sa cu Carly. Aceasta se aplecă din nou spre ea.

– Îl cunoști, nu? Și chiar foarte bine.

Laura își ridică fața și o privi drept în ochi fără să spună un cuvânt.

– Foarte bine, drăguța mea, reluă Carly. Cum vrei. N-o să mai insist.

Muzica începu să cânte. Perechi se îndreptară spre ringul de dans. Ochii lui Jake se ațintiră asupra Laurei. Bătăile inimii se accelerară. Să danseze cu el ar fi fost să-și asume un risc. Se ridică, îi zâmbi lui Rupert și-l luă de braț.

– Vino, îi spuse ea. Pentru aniversarea ta, îți solicit primul dans.

Rupert fu foarte încântat. Jake, deloc. Dar ea îi evita privirea. Rupert o bătu pe mână și, în al nouălea cer, o conduse pe ring. Începură să danseze, apoi Laura se uită spre masă și înțepeni. Ținându-se de braț, Carly și Jake înaintau către ring.

Această înțepătură în inimă era gelozie, se înfurie ea. Brațele lui Jake o înlănțuiră pe Carly și trupul lui începu să se onduleze lângă al ei. Laura simți cum i se strânge stomacul. Îi fu pică pe sine, furioasă să constate că, văzându-l cu altă femeie, se tulbura și mai mult. Își reveni și întoarse privirea.

Rupert se mișca un pic greoi pe ringul de dans.

– Ei bine, Laura, ce gândești despre Jake?

– Cum asta, după prima impresie? întrebă ea ușor ironică.

– Păi... da, bineînțeles.

– La drept vorbind, nu-mi place deloc.

Rupert păru aiurit.

– Dar de ce?

– Îmi inspiră o antipatie instinctivă.

– Hai, Laura, este cineva foarte important! exclamă Rupert scandalizat.

– Și? Există personaje importante care nu sunt simpatice.

Se învârteau lent, în ritmul muzicii. Rupert părea jenat.

– Știi, acești directori de canale au o sensibilitate foarte susceptibilă...

Ea-l privi ironic și ripostă:

– Glumești. Sensibilitatea lui trebuie să fie ca cea a oțelului călit.

Orchestra se opri din cântat și ei din dans. Tânărea începea să plece în direcția mesei lor când, un cot ușor al lui Rupert o făcu să se întoarcă; lângă ei se aflau Jake și Carly. Aceasta, cu mâna pe brațul cavalerului ei, arbora un zâmbet încântat.

– Te rog să mă scuzi, murmură el.

Carly îl eliberă pe Jake cu un gest languros. Laura se încordă. Vedea prea bine unde vroia să ajungă el. Se întoarse spre Rupert și spuse:

– Mi-e sete. Dacă ne-am întoarce la masă? Aș vrea să-i cer chelnerului să-mi aducă un pahar cu apă.

Rupert ridică din umeri cu un aer nedecis, și bâigui:

– Cum vrei.

Jake interveni repede.

– Mă ocup eu. Ți-o încredințez pe Carly, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Rupert.

Carly își mușcă buzele cu o față resemnată. Apoi, răspunzând cu un zâmbet încântat celui fermecător al lui Jake, se întoarse către Rupert.

– Vino, spuse ea lăsându-l de braț. Se pare că suntem în plus.

Se îndepărtară și Laura rămase singură în fața lui Jake. El examină trupul zvelt cu forme grațioase cu o scurtă privire de apreciere.

– Un dans?

Laura nu avea de ales. Replică sec:

– Dacă insiști.

– Categoric.

O luă de talie și o trase încet lângă el. Începură să danseze în ritmul lent al muzicii. Laura simți cum i se accelerează bătăile inimii când trupurile lor se atinseră. Se depărtă atât cât era posibil, cu spatele țeapăn și-și fixă privirea drept înaintea ei, pe deasupra umărului masculin.

Jake plecă ochii pentru a o privi în față, cu un zâmbet amuzat pe buze. Degetele îi alunecară pe șoldul tinerei, pe care-l strânse mai tare. Ea se încordă și mai mult când coapsele lui ferme le atinseră ușor pe ale ei.

– Oprește, spuse ea sec fără a-l privi.

– Ce anume? murmură el cu buzele lângă părul ei.

O mângâie ușor și Laura simți cum unde de căldură i se propagă prin trup. Inima îi bătea nebunește.

– Lasă-mă.

– Nici gând, ripostă el. Este foarte plăcut.

– Regret că-ți rănesc vanitatea, dar este o plăcere pe care nu o împărtășesc.

El își dădu capul înapoi ca s-o observe.

– Din câte văd, ai dinți ascuțiți întotdeauna.

– Încă și mai mult!

El își înăbuși un hohot de râs și murmură:

– Cu atât mai bine. Îmi place când muști...

Ea se înroși și păstră tăcerea. Apoi, prin părul mătăsos, răsuflarea lui Jake îi atinse gâtul. Simți buzele lui mângâindu-i pielea în timp ce inima o pornea din nou la galop. Cu picioarele moi, își dădu capul pe spate și protestă:

– Nu face asta!

– De ce? murmură Jake. Nu-ți place?

El înclină capul și-și puse gura peste a ei. Laura simți cum prin vine îi curge foc. Jake își ridică fața și o privi cu o licărire de triumf în ochi. Ea își strânse pumnii și ripostă:

– Nu. Nu-mi place. Să nu-ți închipui că sunt gata să leșin.

– Chiar?

Degetele lui lungi, brune, se așezară între sânii tinerei înainte ca ea să fi avut timp să-l împiedice. Cu un aer insolent, el reluă:

– Inima ta bate cu o sută pe oră. De excitație... sau de teamă?

Ea își înghiți saliva și bombăni:

– Ești...

– Fără cuvinte urâte, o întrerupse el pe un ton de indiferență afectată.

– Nimic nu te-a obligat să dansezi cu mine...

– Corect! Dar nu am putut rezista dorinței de a strânge trupul tău voluptuos în brațe. Asta îmi evocă aduceri aminte.

Ea îi aruncă o privire cătrănită. Nu avea nevoie să se afle în brațele lui pentru a-și reaminti senzațiile pe care i le trezea. Îi ocupase gândurile mai mult decât ar fi sperat. Nu putea niciodată să nu-și amintească fără a se înfiora de oroare, situația în care îl surprinsese cu un an în urmă.

– Evit să mă gândesc la amintirile legate de tine, ripostă ea pe un ton glacial.

Văzu cum fața lui se întunecă.

– Preferi să le uiți? Sau le-ai uitat deja? întrebă el sec.

– Ai ucis tot ce simțeam pentru tine acum un an, spuse ea, străduindu-se să ignore felul în care mușchii lui puternici se contractau sub degetele sale.

Muzica se opri. Ea se îndepărtă de el și se întoarse pentru a părăsi ringul de dans. El o prinse de încheietura mâinii.

– Lasă-mă.

– Nici nu se pune problema, draga mea. Este timpul să avem o explicație.

El știa foarte bine că n-ar îndrăzni să facă o scenă în mijlocul clubului de noapte. O trase spre terasă. Parfumul ghivecelor cu flori dispuse de-a lungul balconului umplea aerul călduț al nopții de vară. Jake înaintă cu pași mari până la capătul terasei. Când se întoarse spre ea, Laura rosti înfuriată:

– Nu vreau să te ascult! Nu mai avem ce să ne spunem!

– Mă vei asculta, totuși. Vrei sau nu vrei. Nu-ți voi lăsa ocazia să fugi, ca ultima oară.

Ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

– Toate scuzele pe care le-ai spune nu mă interesează. Nu te-am crezut atunci și nu văd ce ar putea să mă convingă acum

Văzu sclipiri amenințătoare în ochii lui. O trase violent spre el.

– Încăpățânato! scrâșni el. O să asculți ce am de spus.

Ea se zbătu să-și tragă mâna. Dar în zadar.

– La naiba! Te crezi un dictator?

– Nici gând, replică el cu răceală. Pur și simplu, soțul tău.

Capitolul 2

Ea încetă să se zbată și-l privi cu amărăciune, murmurând:

– Iată un fapt pe care aș prefera să-l uit!

El o reduse la imobilitate totală, lipind-o de el.

– Nu mă îndoiesc! Dar nu poți schimba nimic, doar dacă ceri divorțul!

– O idee excelentă!

– Nu cred, ripostă el cu un zâmbet sarcastic. Ai suficient bun-simț ca să nu te înfrunți cu mine în fața unui tribunal. Știi că voi avea grijă să regreți.

Ea strânse din dinți. Bineînțeles că avea dreptate. Turba că trebuia să recunoască, dar avea dreptate. Niciodată nu s-ar aventura să-i facă un proces de divorț. Știa că ar fi necruțător. Era în stare să devină feroce dacă avea impresia că se încearcă să se profite de el.

El o observa cu capul aplecat într-o parte, într-un mod de care își amintea prea bine.

– Și reiese de la sine, adăugă el, că nu se pune problema anulării căsătoriei. Nu crezi?

Îi venea să-i pălmuiască fața zâmbitoare. El trebuie să fi ghicit, fiindcă o strânse și mai tare și o avertiză plecându-i capul:

– Nu te sfătuiesc. Ți-aș înapoia, și încă de două ori mai tare.

Ochii Laurei scânteiară de furie.

– Da, te cred perfect în stare să lovești o femeie. Ești suficient de sadic pentru asta!

Degetele lui deveniră mai crude.

– Nu este în obiceiul meu, o certă el. Dar, draga mea, dacă te încăpățânezi să mă insulți, aș putea face o excepție în ceea ce te privește.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Sunt sigură că de acum încolo plăcerea ta se va rezuma la vorbit.

El îi ridică brațele în spate și o menținu lipită de el. Pe buze îi juca un zâmbet. Fără a o părăsi pe Laura din ochi, spuse:

– Ei bine, te înșeli. Uite cum îmi face plăcere.

Capul lui brun se aplecă și gura i se năpusti peste aceea a Laurei. Cu buzele mușcate, ea încercă în van să-i scape. Inima îi bătea nebunește și o căldură perfidă i se strecură în vene. Mintea îi protesta împotriva senzațiilor pe care Jake le trezea în trupul ei. Continua să se zbată, refuzând să se lase cuprinsă de propria-i dorință.

El se îndreptă, cu răsuflarea întretăiată și o observă cu un aer gânditor. Strălucirea din pupilele lui reflecta o dorință intensă, pe care Laura vru s-o ignore.

– Așază-te, zise el, lăsând-o să cadă într-unul dintre fotoliile dispuse de-a lungul balconului.

Ea încercă imediat să se ridice. El o împiedică – se vedea clar că-i era greu să-și păstreze sângele-rece.

– Așază-te și stai liniștită!

Laura strânse din dinți – era inutil să protesteze. Turbată de furie, neputincioasă, plecă ochii și-și frecă încheieturile mâinilor, roșii acolo unde îi fuseseră strânse.

– Și acum, ce se întâmplă? întrebă ea cu severitate. Am de-a face cu Inchiziția spaniolă?

El o domina din toată înălțimea sa și trupul îi radia o violență stăpânită.

– Nu încerca să mă sfidezi. Nu este genul tău.

Privirea Laurei se ridică ușor pe coapsele musculoase, bazinul îngust, pieptul puternic, până la ochii lui Jake.

– Și care ar fi genul meu, după tine? se interesă ea cu acreală. Să fiu caraghioasă, batjocorită?

– Nu dramatiza.

Ea râse amar și ripostă:

– Nu este necesar. M-am simțit cu adevărat în mijlocul unei melodrame proaste când, la abia cinci ore după căsătoria noastră, te-am găsit în pat în compania amantei tale!

– Asta îți închipui tu, replică el sec. Situația nu era cea care părea.

– Ah, am avut halucinații, nu-i așa?

Rămaseră amândoi muți și împietriți. Între ei se lăsă o tăcere grea. Apoi Jake întoarse capul și prinse cu mâinile

balustrada balconului, cu privirea pierdută în contemplarea orașului. Perplexă, Laura îi examină profilul: maxilarul voluntar, nasul drept, ușor arogant.

Londra se întindea în fața lor, cu monumentele ei celebre, iluminate. Tânăra reperă Big Ben și orologiul lui strălucitor ca un soare alb, care dădea pe un chei ascuns privirii lor. Distingea trei poduri ale căror lampadare reflectate în Tamisa făceau să scânteieze apele întunecate cu mii de focuri. În aerul ușor al nopții de vară, panorama era sublimă. Laura considera că era păcat că împrejurările nu erau diferite.

Jake întoarse capul către ea.

– Înțeleg ce simți, rosti el sec.

– Da? făcu ea impasibilă. Chiar crezi cu adevărat, Jake?

– Drăcia...

Se întrerupse, cu trăsăturile încordate de mânie.

Laura se ridică încet.

– Ce sperai? Simpatie și înțelegere? Dacă nu ești în stare să-ți stăpânești pornirile sexuale, nu trebuie să te miri că dai de dificultăți când asta zdruncină viața altora.

El se îndreptă și se apropie de ea.

– Lași ca greșelile părinților tăi să-ți influențeze atitudinea față de căsătorie. Eu nu sunt ca tatăl tău. Că el a avut nu știu câte metrese nu înseamnă că asta este un lucru obligatoriu în toate căsătoriile.

– Ah, nu? îl ironiză ea. Și ce făcea fata aceea în patul tău?

El o prinse de umeri.

– Ai vrut să te iei după aparențe, mormăi el printre dinți. Te-ai comportat ca un judecător și ai plecat pentru a mă condamna fără să accepți să mă asculți.

– Te-am surprins în pat cu alta! După ce mi-ai oferit acel spectacol revoltător, nu văd ce argument ar putea avea valoare în apărarea ta.

El părea nebun de furie. Sclipiri ucigașe îi apărură în ochi. Mâinile lui strânseră umerii tinerei până la durere și mârâi:

– O cauți cu lumânarea, pe onoarea mea!

Laura îl privi cu ochii măriți de neliniște. Un fior de groază îi trecu de-a lungul spinării.

– Lasă-mă, îi ordonă ea cu buzele uscate.

El o contemplă cu o față de marmură și ea își simți sângele cum i se zbate în timpane într-un ritm asurzitor.

– Lasă-mă, repetă ea.

Ea îl auzi recăpătându-și respirația și ridică ochii spre ai lui. Ceea ce citi o înspăimântă. Avu o mișcare de recul.

– Nu, te rog...

El o prinse într-o strângere irezistibilă și-i luă gura în stăpânire într-un lung sărut amețitor. Tânăra avu impresia că ia foc. O copleși o căldură incredibilă în timp ce Jake o mângâia senzual.

– Laura, murmură el cu o voce răgușită.

Ea îi trecu brațele în jurul gâtului, scoase un geamăt de supunere și-și înfundă degetele în părul lui negru.

Sărutul lor deveni mai profund și se cambrară unul lângă altul, pierduți de dorință, cu inima bătând să se rupă.

Jake își înălță capul și aținti asupra ei o privire arzătoare. Ea îi văzu expresia pe care o cunoștea atât de bine.

– Scumpo, murmură el, cu ochii din nou asupra buzelor ei.

Nu! Nu-i putea permite să reînceapă s-o subjuge, gândi ea cu groază. Se dădu înapoi, gâfâind, și spuse cu amărăciune:

– De ce nu vrei să mă lași în pace?

Se priviră câteva clipe în tăcere. Apoi, Laura făcu stânga-mprejur și o luă la fugă.

***

Petrecu weekendul închisă în apartamentul ei, roasă de neliniște cernând amintiri amare. Cu urechile ciulite, se temea fără încetare că aude zgomotul unui motor puternic, sau pași care ar fi anunțat sosirea lui Jake. Duminică seara, avea nervii încordați la maximum. Trecu noaptea fără să poată dormi mai mult de două ore fără întrerupere.

A doua zi dimineață, plecă la birou cu mintea mai relaxată. La orele opt și jumătate, birourile erau încă pustii. Se așeză la masa ei de lucru și începu să reflecteze. Ceea ce nu-i folosea la nimic, gândi ea cu ironie, fiindcă firul gândurilor sale se întorcea spre trecut... și Jake.

În momentul primei lor întâlniri, ea lucra pentru o societate de radiodifuziune din nordul Angliei. Angajată la

Londra, fusese trimisă să facă stagii de câte două luni la diverse studiouri din țară. El se afla acolo pentru a semna un contract cu o actriță.

Laura aducea cafea și sandvișuri patronului ei. Împinse ușa și ținea un platou în echilibru instabil când, din spate, vocea lui Jake îi propuse:

– Pot să te ajut?

Ea întorsese capul din reflex și descoperise cei mai fascinanți ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată. Simțise că o fixau când traversase încăperea, dar nu se întorsese de teamă ce ar fi dezvăluit ai ei.

O săptămână mai târziu, făcea o clasificare în biroul ei când auzi ușa deschizându-se. Un fior prevestitor îi trecu de-a lungul spinării, apoi se uită la cine intra. Ochii albaștri ai lui Jake, sprijinit de canatul ușii cu o grație nepăsătoare, o priveau într-un mod tulburător.

– Mi-ar face plăcere să te invit la cină, spuse el din senin.

Laura începu prin a refuza. Nu avea atunci decât nouăsprezece ani și se simțea prea naivă pentru a ieși cu un bărbat atât de monden și experimentat ca Jake Ashton. Dar el nu se lăsă descurajat. Își reînnoi invitația cu un zâmbet atât de călduros și de irezistibil încât acceptase.

O lună mai târziu, erau logodiți. În cursul acelei luni, Laura îl văzu în toate serile. Cinară împreună, merseră la teatru, din când în când într-un club de noapte sau la o recepție. Era minunat de fericită, sigură că-l iubea.

„Dumnezeule, gândi ea, eram îndrăgostită nebunește de tine, Jake". Făcu o mutră zeflemitoare și amară. El, evident, nu o iubea atât cât crezuse.

În seara logodnei lor, în timp ce o înlănțuia tandru, buzele lui le mângâiară pe ale ei și murmură cu voce răgușită:

– Crede-mă, Laura, nu te voi face niciodată să suferi.

Ea își sprijini capul în scobitura umărului lui și răspunse:

– Mi-e teamă, Jake... Toate astea s-au întâmplat atât de brusc încât mă simt puțin dezorientată. Cum aș putea fi sigură că mă vei iubi mereu atât?

El coborî spre ea o privire gravă.

– Laura, înțeleg ce simți. Dar eu nu sunt ca tatăl tău. Suntem total diferiți. Și nu te voi părăsi... niciodată

Ea îi zâmbi, asigurată de dragostea pe care o vedea strălucind în ochii lui. Prea tulburată ca să mai spună ceva, răspunse simplu:

– Te iubesc...

Jake își înclină capul și-i luă gura într-un lung și tandru sărut și toate temerile Laurei fură spulberate. În fond, îi cerea să-l creadă. Se simțea datoare să-i acorde încrederea și o făcea din toată inima.

... Se cutremură și-și încrucișă brațele peste piept, ca pentru a se proteja. Poate că nu existase niciodată între ei decât o banală atracție fizică. Nu, gândi ea cu tristețe. În acest caz, n-ar fi suferit un astfel de martiriu.

În ziua căsătoriei lor, avu impresia că plutește pe un nor. La ieșirea din biserică, Jake o luă în brațe. Soarele era radios în timp ce Jake își lipea buzele senzuale de cele ale Laurei.

– Ești soția mea, murmură el înainte de a se îndrepta.

O bucurie nebună o cuprinse când se îndreptară spre mașina care trebuia să-i ducă la recepție.

Dar, pe măsură ce după-amiaza se transforma în seară, Laura simți treptat cum o invadează o teamă perfidă la ideea nopții. Lângă Jake, se simțea mică și fragilă. Pe măsură ce trecea timpul, devenea din ce în ce mai nervoasă. Ceea ce nu-i scăpă lui Jake, care nu înceta s-o observe printre genele lui lungi.

Când se duseră să se schimbe pentru plecarea în voiajul de nuntă, înainte de a o părăsi în pragul ușii, el îi mângâie ușor obrazul cu vârful degetelor, murmurând:

– Abandonează acest aer trist, draga mea. Nu te voi brusca. Îți promit.

Ei îi luă mult timp să se îmbrace, supravegheată de mama sa, care verifică modul în care-i cădea taiorul și insistă să-i retușeze machiajul. Apoi, aceasta se declară satisfăcută de felul în care arăta fiica sa. Tânăra plecă spre camera lui Jake, mirată că nu era gata înaintea ei.

Bătăile inimii se accelerară nervos când bătu timid la ușă. Sunete ciudate și înfundate proveneau din interiorul încăperii. Deschise ușa cu sprâncenele încrețite.

Fu paralizată în fața spectacolului care se oferea. Cu bustul gol, Jake era lungit pe pat lângă o tânără fermecătoare, foarte lejer îmbrăcată cu o rochie de muselină.

Privirea Laurei se plimbă alternativ peste buzele umflate ale tinerei, peste un obraz al lui Jake murdar de ruj și părul lui ciufulit. Își fixă soțul, pradă unei dureri de nesuportat.

– Laura...

Jake se ridică, înainta spre ea, îi întindea brațele.

Dar Laura văzuse suficient. O luă înapoi spre camera ei fugind și se năpusti în baie. Îndoită deasupra chiuvetei, cuprinsă de o greță penibilă, auzea vag apelurile lui Jake.

Maică-sa o bătea pe umăr și-i punea întrebări cu o voce îngrijorată, curioasă. Când Laura se îndreptă, găsi scena grotescă.

Apoi Jake intră în camera ei și încercă să-i explice pe scurt mamei Laurei ce se întâmplase.

– Ea tocmai s-a întors, declară el încercând să se apropie de tânără în ciuda protestelor mamei ei. Habar n-avea despre noi și era necăjită. Trebuia să-i explic.

– Ea? Ea? repeta doamna Hadleigh, nevenindu-i să creadă.

O expresie de oroare și dezgust apărea treptat pe fața sa.

– Și eu, nu contez? întrebă ea. Suferința mea ți-ar fi indiferentă?

Mama ei se înfurie, îi ordonă să plece, îl amenință că cheamă poliția dacă nu pleacă. Jake protestă cu o voce răgușită, plină de emoție pe care Laura o luă drept furie. Vroia cu orice preț s-o convingă pe Laura, dar mama ei îl împiedică.

– Nu crezi că i-ai făcut destul? spuse ea pe un ton indignat.

Urmă o tăcere. Jake părăsi în cele din urmă camera, după ce anunțase că va reveni când se vor calma.

– Toți sunt la fel, bombăni doamna Hadleigh ajutând-o pe Laura să se spele pe față.

În fața expresiei sale amare, Laura își recunoscu propria-i supărare. Niciodată nu va putea uita oroarea pe care o simțise văzându-l pe Jake lungit pe pat cu alta, chiar în ziua căsătoriei lor.

Plecă pe la intrarea de serviciu împreună cu mama ei care, conducând-o cu mașina acasă, spuse:

– Nimic nu te obligă să-l revezi pe acest bărbat. Mi-aș fi dorit să mă aflu confruntată cu o punere în gardă de același gen când m-am căsătorit cu tatăl tău. Asta m-ar fi scutit de multe necazuri și suferințe.

Laura privea străzile defilând prin fața ferestrei. Se gândea cu o luciditate crudă la visurile ei spulberate. Toate visurile cristalizate în jurul lui Jake...

În timp ce mama sa pregătea ceaiul, Laura rămase mută, cu privirea rătăcită, încercând să se lupte cu amorțeala care o cuprindea.

– Unul dintre lucrurile pe care m-a învățat viața cu tatăl tău, Laura, rosti doamna Hadleigh mângâindu-i părul, este că bărbații nu se mulțumesc cu o singură femeie. Presupun că este ceva mai puternic decât ei.

Tânăra observă fața mamei sale, brusc crispată de amărăciune și retrăi oroarea glacială care o cuprinsese la intrarea în camera lui Jake. O altă imagine, mult mai veche, dar de o oroare la fel de ascuțită, îi revenea în memorie; aceea a tatălui său cu o altă femeie. Prostarea ei făcu loc unei suferințe sfâșietoare. Izbucni în lacrimi.

Era în jur de ora zece seara când începură ciocăniturile în ușă. Laura, nefiind în stare să-l înfrunte pe Jake, se retrase în camera ei. Auzi, frânturi dintr-o ceartă.

– Lasă-mă să trec! urla Jake furios.

Auzi pași apropiindu-se de camera ei și începu să tremure. El năvăli în camera ei și închise ușa în urma lui. Mânia care-i scânteia în ochi o făcu pe Laura să se înfricoșeze.

O imploră să-l asculte dar, dezamăgită, tulburată, ea nu vroia să audă nimic. După ce încercase în van s-o facă să raționeze, își pierdu sângele-rece. O trânti pe pat și-i smulse cămașa de noapte.

Ea începu să se zbată, să-l zgârie. Dar, încetul cu încetul, datorită mângâierilor lui experte, simțurile i se treziră, întunecându-i rațiunea.

Când în cele din urmă o lăsă, încă fremătând de plăcere, ea se întoarse pe-o parte. Dezgustată și umilită, plânse de furie. Îi părea rău mai ales pentru răspunsul ei intens, neașteptat.

O obliga să se uite la el și o fixa cu o privire arzătoare. Apoi încercă din nou să-i explice scena a cărei martoră fusese. Dar Laura refuza să-l asculte. Sări din pat, își puse o rochie de casă pe ea și dădu frâu liber amărăciunii. Îl blestemă, îi spuse că se simțea dezonorată, murdărită și că abuzase în mod josnic de ea.

Jake hotărî în cele din urmă să plece, s-o lase singură până a doua zi, ca să-i permită să reflecteze. Ea-l privi plecând, cu ochi plini de supărare.

... Părăsi casa mamei sale în zori și stătu la diverse prietene în cursul celor cincisprezece zile care urmară. Apoi, se mută în apartamentul în care locuia acum.

Nu-l mai văzuse pe Jake înainte de recenta lor întâlnire. El încercase în zadar să obțină adresa Laurei de la mama ei, vreme de zece zile fără încetare. Aceasta refuza să i-o dea pentru a o scuti pe fiica ei de suferințele pe care le îndurase ea însăși din vina soțului său.

Laura se simțise întotdeauna iritată că Jake nu insistase mai mult de zece zile. În același timp, își spunea, ce sperase un bărbat infidel chiar din ziua căsătoriei?

Începuse deci o nouă viață și treptat, melancolia i se risipi. Nu mai avea insomnii decât uneori, când capul brunet cu față arogantă venea să-i bântuie visele.

Laura scoase un oftat. De ce trecutul revenea până la urmă la suprafață? Mult timp se temuse să-l revadă pe Jake și acum când se întâmplase, era aproape ușurată. Ușurată, dar îngrijorată.

Ușa sălii de redacție se deschise în fața lui Carly, îmbrăcată într-o rochie de mătase și un sacou pus peste umeri cu o elegantă dezinvoltură.

– Ești foarte matinală! constată ea surprinsă. Ai băut deja ceva?

Laura zâmbi și-i arătă vasul de plastic pus în fața ei.

– Doar o ceașcă din această cafea infectă.

Carly lăsă să-i alunece sacoul în mâini cu o mișcare grațioasă.

– Ar trebui să ne cumpărăm o cafetieră ca să ne-o facem singure. Până atunci, voi continua să mă otrăvesc cu asta. Vrei să mă servești și pe mine?

Laura se ridică și se îndreptă spre mașinăria electrică. Umplu o cană pe care se duse să i-o dea lui Carly.

– Weekend bun? o întrebă ea.

– Glumești? replică aceasta cu un zâmbet languros.

Laura se întoarse să se așeze la biroul ei, urmată de Carly care se aplecă peste biroul ei.

– Apropo de weekend, care sunt noutățile vedetei?

– Despre cine vorbești?

– De tine, drăguța mea.

Laura o privi cu sprâncenele încrețite.

– Trebuie să fie ceva care îmi scapă. Prin ce aș fi vedeta weekendului?

Carly sorbi din cafea înainte de a răspunde:

– Amintește-ți... o oră de discuție privată, vineri seara, cu deliciosul domn Jake Ashton.

Laura simți că roșește. Se înșelase presupunând că nu va auzi comentarii de la Carly. Luă o tăietură de ziar din coșul ei de birou.

– Oh, nu este vorba decât despre asta, murmură ea cu ochii plecați asupra documentului.

– Da, doar de asta, o zeflemisi ușor Carly.

Se ridică, luă hârtia din mâna Laurei, o fixă cu atenție și continuă:

– Hai, povestește-i lui Carly.

Laura își susținu privirea cu fața impasibilă.

– Ce ar fi de povestit?

Sprâncenele lui Carly se ridicară încet.

– Interesant, murmură ea. Este vorba de o criză de amnezie sau devii misterioasă?

– Nu în mod special, zâmbi Laura. În schimb, mi se pare că tu cauți secrete acolo unde nu există.

Carly o observă câteva secunde în tăcere, apoi se ridică și întrebă:

– Dacă înțeleg bine, este o poveste în care sunt rugată să nu mă amestec?

– Nu este nici o poveste, murmură Laura plecând ochii.

Carly plecă la locul ei. Ușa se deschise și intrară alți reporteri. Treptat, toți se cufundară în lucru. Laura nu se întrerupse decât o dată sau de două ori ca să-și bea cafeaua. Recitea atentă textele sale înainte de a le transmite lui Carly pentru aprobare. Spre ora douăsprezece și jumătate, se întinse. Carly o privi și, după ce aruncă o privire ceasului de aur de la mâna ei, îi spuse:

– O.K., frumoasă adormită, ia-ți pauza de prânz acum.

Laura ajungea lângă ușă când sună telefonul. Carly o strigă, agitând receptorul spre ea.

– Ești chemată.

Laura traversă încăperea, cu sprâncenele încrețite.

– Cine este? întrebă ea.

Carly făcu o mică grimasă.

– Nu știu, dar vocea este al naibii de seducătoare. Restul este la fel?

Laura nu răspunse și luă receptorul cu o mână care tremura.

– Alo?

– Bună, Laura, rosti vocea gravă a lui Jake.

Tânăra simți cum o pătrunde un fior de panică. Mâna i se crispă pe telefon și întrebă:

– Ce vrei?

Se auzi un mic râs.

– Ghicește...

Laurei îi fu greu să nu închidă. Se abținu doar din cauza lui Carly. Aceasta nu ar fi lăsat-o în pace până n-ar fi aflat cine era la capătul firului.

– Mai dorești și altceva să știi? se interesă ea pe un ton mieros, lăsându-l pe Jake să audă că nu avea chef de glume.

– Să cinăm împreună.

Ea ezită, apoi răspunse:

– Nu mă tentează.

– Atunci, să prânzim...

– Regret, dar nu am timp.

– Nu căuta să mă eviți, Laura! ripostă el cu o voce ascuțită. Voi reuși să te întâlnesc într-un fel sau altul.

Ea înțepeni, mută, știindu-l în stare de orice pentru a-și atinge scopul. Chiar și de violență.

– Ei? insistă el.

Se străduí să aibă un ton ferm când îi răspunse:

– Nu. Nu se pune problema.

Îl auzi scoțând o înjurătură, apoi închise încet telefonul, cu fața posomorâtă. Nu o să mai telefoneze, gândi ea. Cum știa unde lucrează, fără îndoială că nu va trece mai mult de două sau trei zile până când își va impune prezența.

Se juca acum cu ea ca soarele cu pisica.

Capitolul 3

Cuibărită într-un fotoliu, Laura încerca să citească. Dar rândurile îi dansau prin fața ochilor și cuvintele își pierdeau înțelesul. Furioasă, închise volumul și-l trânti pe masă. Ca și cum ar fi citit chinezește!

Se auzi soneria de la ușă. Era vorba probabil de una dintre vecinele de sus. Asistente medicale amândouă, plecau prea târziu de la serviciu ca să facă și cumpărături. Așa că adesea veneau la Laura să împrumute lapte sau zahăr.

Se duse să deschidă. Era Jake. Laura ridică ochii spre fața lui arogantă și păli. Rămase împietrită o fracțiune de secundă cu gâtul strâns, cuprinsă de panică. Când își veni în fire, era prea târziu. Încercă în van să-i închidă ușa în nas, dar el deschise cu piciorul. Apoi, trânti ușa după el și înaintă în încăpere cu un aer furios.

– Să nu mai faci niciodată asta, spuse el cu o voce tăioasă.

Ea se cutremură, consternată.

– Nu mi-ai dat de ales.

– Ce naiba vrei să spui?

Ea își umezi buzele cu vârful limbii și-și întoarse ochii, roșind sub privirea albastră care o fixa.

– Același lucru ca și azi-dimineață, replică ea. Nu vreau să te văd.

– Nu-mi place să mi se închidă ușa în nas.

Laura amuți. El o fixa intens în continuare.

– Vino să cinezi cu mine, spuse el.

Ea făcu „nu“ din cap.

El tăcu un moment, apoi se interesă scurt:

– De ce?

Ea oftă.

– Îți repet: nu vreau să te mai văd.

– Explică-mi cel puțin de ce, întrebă el sec. Dă-mi un motiv serios.

Ea oftă din nou. Motive serioase... putea să-i furnizeze mai multe. Dar nici unul pe care să-l admită. Era sigur.

– Cred că nu mai avem ce să ne spunem.

El o observă îndelung, apoi îi ordonă:

– Du-te să-ți pui un mantou. Te iau la masă.

Speriată de atâta încăpățânare, ea ripostă:

– Pentru că trebuie pus punctul pe „i“, iată – doresc să te văd dispărând din viața mea pentru totdeauna.

El o fulgeră cu privirea și repetă sec:

– Du-te să-ți pui un mantou.

Ea se dădu înapoi cu un pas, înspăimântată brusc de lucirea amenințătoare din ochii lui. Apoi se opri, hotărâtă să-i țină piept. A ceda însemna să se expună din nou și să i se frângă inima.

El o studia de parcă îi înțelegea revolta. Apoi pe buze îi apăru un zâmbet complice.

– Dacă preferi să rămânem aici, nu văd nici un inconvenient.

Știa perfect că o atrăgea în capcană. Să rămână singură cu el în apartament însemna un risc prea mare. Nu avea de ales. Scoase un oftat adânc.

– Foarte bine. Mă duc să iau un mantou.

Cum făcuse Jake să-i afle adresa? se întrebă Laura în timp ce luxoasa limuzină gri metalizat îi purta pe străzile Londrei. Precis o obținuse prin Rupert. Acesta nu putea refuza să i-o dea: Jake se bucura în ochii lui de un mare prestigiu. Avea putere și profita pentru a obține tot ce vroia... Chiar și pe mine, gândi ea cu amărăciune.

Crepusculul făcuse loc nopții și circulația se fluidizase. Laura întoarse ochii spre Jake. Un felinar lumină în trecere profilul lui dăltuit, maxilarul pătrat, ras proaspăt, care dădea feței toată autoritatea sa.

– Unde mă duci? întrebă ea.

El îi aruncă o ocheadă rece și cu un zâmbet ironic, răspunse:

– O să vezi.

Ea se înfundă furioasă în scaunul ei. De ce un asemenea mister?

Jake opri mașina în fața portalului iluminat al unui mare hotel. Laura scrută strada fără a descoperi firma vreunui restaurant. Se întoarse către el, care deja coborâse și înconjura mașina pentru a-i deschide portiera.

– Unde se află restaurantul? întrebă ea, cu o privire bănuitoare, când el îi luă brațul pentru a o ajuta să coboare.

– În hotel.

O conduse rapid spre intrare. Un portar în livrea îi salută ridicându-și cascheta și le deschise ușa. Laura abia îl remarcă. Aruncă o privire circulară în hol. Jake o trase repede spre ascensor.

– Unde mergem? se interesă ea, cuprinsă de panică.

El schiță un zâmbet.

– Restaurantul se află la un alt etaj.

Laura se încruntă. Tocmai văzuse într-un colț al hotelului o săgeată luminoasă indicând direcția restaurantului – la parter. Își smulse brațul din strângerea lui Jake.

– Mă iei drept o proastă! se răți ea. Nu se pune problema să urc cu tine.

Ușile liftului se deschiseră. Oamenii care ieșeau treceau prin fața perechii fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Jake o trase pe Laura în cabină și o strânse lângă el.

– Aș vrea să văd ce-o să faci ca să scapi, îi murmură el la ureche în timp ce ușile se închideau.

Redusă la neputință, îl văzu apăsând pe butonul de la al șaselea etaj. Pe cadranul ce se afla deasupra ușilor începură să

se înscrie cifre luminoase. Laura îl privea țintă pe Jake, cu ochi veninoși.

– De ce faci asta? protestă ea printre dinți. De câte ori trebuie să îți repet că nu mai vreau să te văd?

Jake o urmări cu atenție o clipă, cu trăsăturile încordate. Apoi, un zâmbet crud îi jucă pe buze.

– Ți-am spus deja: doresc să-ți vorbesc.

– Și eu, n-am chef să te ascult. Consider că nu mai avem nimic să ne spunem.

– Te înșeli. Avem de discutat multe lucruri. Fugind, nu schimbi nimic. Asta nu ar face decât să întârzie explicația noastră.

Ușile liftului se deschiseră. Laura ezită o clipă, apoi ieși pe palier, urmată de Jake. O ghidă spre o ușă pe dreapta și o făcu să intre într-o încăpere vastă, decorată în bej și auriu. Tablourile care ornau pereții evocau mai mult decât ambianța unui hotel.

– Este apartamentul tău? întrebă ea în timp ce Jake închidea ușa după ei.

El încuviință din cap, se apropie de ea și-și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor perfect croiți. Laura examină camera. Privirea i se opri asupra a trei uși care se deschideau în peretele stâng. Se întoarse spre Jake.

– Pentru că tu ai decis scenariul, ce urmează? se interesă ea iritată. Se continuă, la stânga, pentru a intra în camera ta?

El ridică o sprânceană mirată.

– S-ar spune că obsesia de care mă acuzi devine contagioasă!

Laura strânse din dinți și căută în zadar o replică usturătoare.

– Ei bine, Laura, reluă el ironic, ai rămas fără replică?

– Umorul tău este irezistibil! ripostă ea sarcastic. Din nefericire, mă tem că l-am pierdut pe al meu când m-ai făcut să traversez jumătate din Londra, contra voinței mele.

O observă o clipă în tăcere, cu capul plecat pe o parte.

– În fața unui astfel de rezultat, se pare că ar trebui să reîncep cât de des posibil.

– Nu te sfătuiesc, spuse ea cu acreală. Nu găsesc că ar fi chiar o idee bună.

El își înăbuși un mic râs.

– În acest caz, ar trebui să înveți să fii ascultătoare.

Atâta aroganță o lăsă fără voce. Îi aruncă o privire plină de ură.

– Este un nou mod de a-mi demonstra că nu ești decât un egoist josnic, Jake?

– Nu este exact ceea ce vroiam să spun.

Se apropie de ea și privirea lui insolentă o măsură din cap până în picioare. Apoi zâmbi și adăugă:

– De ceea ce sunt sigur, este că știu ce vreau.

Capul lui brunet se aplecă și buzele sale le atinseră pe cele ale tinerei.

– Și să știu cum să obțin, termină el cu o voce răgușită.

Buzele lui puseră stăpânire pe cele ale Laurei, fierbinți,

îmbătătoare. Cu ochii fixați pe fața lui sculpturală, ea simți cum i se oprește inima din loc o scurtă clipă, ca apoi să înceapă să galopeze. El era atât de aproape...

Mâinile lui Jake se ridicară până la umerii Laurei, dezbrăcând-o de mantou.

– Nu... murmură ea gâfâind, în timp ce veștmântul zăcea pe podea.

Ochii i se întâlniră cu cei ai lui Jake. Avea impresia că este hipnotizată.

Bătăi în ușă o aduseră la realitate. Jake își înălță capul brun și strigă:

– Intră!

Un bărbat înalt și rigid pătrunse în încăpere. Îi privi cu indiferență.

– Bună seara, domnule, doamnă, îi salută el cu o voce având accent popular. Recepția ne-a informat de sosirea dumneavoastră.

Jake clătină din cap.

– Mulțumesc, Travers. Vom trece la masă imediat ce va fi gata.

Travers își aranjă mustața.

– Bine, domnule. Doriți și altceva?

– Nu, asta ar fi totul.

Travers își înclină capul chel înainte de a se retrage.

Jake coborî privirea și Laura îl observă câteva clipe în tăcere. Apoi înaintă spre o nișă cu lichioruri.

Ea se așeză într-un fotoliu, mulțumind cerului pentru intervenția valetului. Fără intrarea lui în acel moment precis, nu ar fi fost în stare să-i reziste lui Jake. El își păstrase puterea de a o tulbura nesfârșit. La fel ca și în anul precedent. Trebuia să se țină în gardă. Deoarece ura ei împotriva lui se arăta ineficace față de magnetismul lui.

Laura se cutremură, neliniștită. Dacă nu se arăta foarte prudentă, el va răsturna repede barierele pe care și le ridicase pentru a se proteja... Repede, își va distruge din nou viața. Nu va avea puterea s-o ia din nou de la zero. Pentru a evita suferințele și decepțiile, trebuie să știi să descoperi oamenii susceptibili să ți le provoace – și să-i eviți.

– Ce vrei? întrebă Jake.

Ea îl privi nedumerită.

– Oh, un Martini, te rog, răspunse ea posomorâtă.

Spera ca el să n-o rețină prea mult timp. Cu cât mai repede se va îndepărta de el, cu atât va fi mai bine. Privirea ei rătăci pe tablourile atârnate pe pereți. Un fior de gheață o pătrunse când ochii i se opriră asupra unuia dintre ele.

– Văd că ai păstrat „Lebăda din Eden“, spuse ea cu o voce monotonă.

Jake se afla în fața ei. O observa printre gene și-i întinse cocteilul.

– Da. Am preferat să-l păstrez la Londra.

Cu inima strânsă, Laura continua să contemple albastrul și auriul picturii. Reprezenta un cuplu tânăr, în picioare sub

umbra protectoare a aripilor întinse ale unei uriașe lebede albe, pe malul unei ape pe care jucau reflexele magice ale lunii.

Tânăra înghiți în sec, cu mâna crispată pe pahar. Jake cumpărase acest tablou cu cincisprezece zile înaintea căsătoriei, pentru a-l pune în camera lor. „Lebăda din Eden" ar fi trebuit să facă parte din paradisul lor. Laura râse amar în sine. Căsnicia lor o făcuse să cunoască infernul în loc de paradis.

Jake se așeză în fața ei. Nu o scăpase din ochi. Tânăra îi evită privirea și-și duse paharul la buze cu o mână care tremura ușor. Băutura rece îi răcori gâtul uscat, dar tăcerea care se instala între ei începu să-i încerce nervii.

Apoi, spre ușurarea ei, se auziră bătăi în ușă. Jake își întoarse în cele din urmă ochii și răspunse să intre. Apăru Travers care anunță că cina era servită.

Jake se ridică și o invită pe Laura să treacă în sufragerie. Mâncarea era delicioasă, prezentată minunat pe tăvi de argint și serviciul lui Travers era de o discreție perfectă. În timp normal, Laura ar fi fost încântată. Dar era departe de a fi cazul în aceste împrejurări. Jake o făcea să fie crispată, îi încorda nervii la maximum.

O adusese acolo cu un scop precis: el nu acționa niciodată fără motiv. Laura îl cunoștea prea bine ca să nu înțeleagă că aștepta sfârșitul serii pentru a se explica.

Conversația lor în timpul mesei se purtă pe un teren neutru. Jake povesti cu brio anecdote nostime din studiourile de televiziune. Laura se strădui cât putu să zâmbească și să se comporte firesc, dar îi fu foarte greu să reușească.

Cu ușurare, văzu sosind momentul de a se întoarce în salon pentru a lua cafeaua. Jake făcu în așa fel încât ea se așeză pe canapea lângă el. Această apropiere o făcu febrilă.

Căuta ce să-i spună, complet lipsită de idei, când o frapă un lucru: el nu locuia înainte în acest apartament. Locuia în camere de hotel sau la prieteni. Totuși, acest loc poate i-a servit întotdeauna să primească alte femei. Îl privi cu un aer bănuitor și se strădui să ia un ton egal când întrebă:

– De când ai acest apartament?

– În jur de șase luni, replică el cu o sprânceană arcuită ironic. Poți să renunți imediat la vreo fantasmagorie.

Ea se înroși și întoarse capul. Jake se ridică.

– Vrei un alcool?

– Nu, mulțumesc. Mă limitez la cafea.

El se duse la nișa cu lichioruri din stejar patinat, își turnă un coniac, reveni să se așeze și-și întinse picioarele lungi în fața lui.

– De când lucrezi pentru „Style“? întrebă el cu dezinvoltură.

Laura făcu o mutră perplexă înainte de a replica:

– Nu încerca să mă faci să cred că nu cunoști răspunsul, Jake.

El ridică din umeri.

– Căutam pur și simplu să întrețin o conversație curtenitoare. Dar constat că nimic nu-ți dezarmează agresivitatea.

Laura își puse ceașca pe masă cu un zgomot sec.

– Nu știu de ce m-ai adus aici, Jake. Dar sunt sigură că ai ceva precis în cap. Nu acționezi niciodată fără motiv, nu-i așa?

– Corect, recunoscu el, cu capul lui brun ușor aplecat pe o parte, pentru a o observa. Dar presupuneam că ai fi preferat să flecărești despre subiecte neutre.

O credea complet tâmpită? Scântei de mânie apărură în ochii ei verzi.

– Nu este vorba aici de ce aș numi un subiect neutru. De când știi unde locuiesc și pentru cine lucrez?

El păstră o clipă tăcere înainte de a răspunde:

– Am știut întotdeauna.

Laura nu se aștepta la asta. O răceală cu gheață îi strânse inima. Îl privi țintă, amuțită. Era îngrozitor să afle că știuse întotdeauna unde s-o găsească fără să caute vreodată s-o revadă. Era clar că doar întâmplarea de a se întâlni în acel club de noapte reanimase atracția sa pentru ea.

– Am aflat printr-un raport de detectiv, la o săptămână după întoarcerea mea în Statele Unite.

Această declarație o făcu să iasă din gândurile ei sumbre.

– În Statele Unite? Dar de ce te-ai întors acolo?

Se întrerupse o scurtă clipă și, cu ochii ei verzi voalați de amărăciune, reluă:

– Haide, lasă-mă să ghicesc. Afacerile înainte de toate, bineînțeles. O problemă atât de neînsemnată ca a fi părăsit de soția ta nu putea prima asupra intereselor unei rețele de televiziune.

Jake luă o țigară dintr-o tabacheră, o aprinse și se ridică. Se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse. Ochii lui albaștri o fixară cu răceală pe Laura.

– M-am întors la New York fiindcă fratele meu a murit.

Cu gura căscată, ei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Se ducea la birou cu mașina și a intrat într-un carambolaj în serie pe strada a cincea. Au fost numeroși răniți. El a fost omorât.

Laura rămase interzisă, lipsită de voce, cu ochii umezi. Nu-l întâlnise pe Tom decât o singură dată – în ziua căsătoriei ei cu Jake. Când se aștepta la ostilitate din partea lui – în fond, Jake era un om puternic – Tom îi arătase o prietenie cordială și o primise în familie cu brațele deschise. Ea îi păstra o simpatie emoționantă. Acum i se părea de necrezut să fie mort de un an și ea să nu fi știut nimic.

– Îmi pare rău, murmură ea. Nu știam.

– Vezi, ca de obicei, tragi concluzii pripite.

Jake trase un fum din țigară și o observă pe tânără prin fumul bleu-argintiu, înainte de a continua:

– După funeralii a trebuit întrunit de urgență consiliul de administrație în adunare generală extraordinară. De cum s-a aflat vestea morții lui Tom, acțiunile noastre la Bursă au început să scadă. Mi-au trebuit câteva zile pentru calmarea spiritelor. Odată totul intrat în ordine, am înțeles că ar fi prea târziu.

Laura își înclină capul.

– Prea târziu? Prea târziu pentru ce?

Jake o observă câteva momente în tăcere înainte de a se întoarce și a se așeza lângă ea. Cu o față impasibilă, murmură:

– Prea târziu pentru a reveni. Știam că amărăciunea ar fi avut timp să se instaleze și că-mi va fi foarte greu să-i dau de capăt.

– Amărăciunea? repetă ea, cu ochii plini de mânie. Ce naiba știi tu? Îți închipuiai că există ceva de care să fiu încântată?

O expresie înduioșată trecu fugitiv pe fața lui Jack. Îi luă mâna tandru și cu privirea cufundată într-a ei, spuse cu blândețe:

– Înțeleg ce ai simțit.

Ea își smulse mâna cu o mișcare furioasă.

– Nu mă face să râd. Mă îndoiesc că ți-ar putea trece așa ceva prin cap.

El o privi fără să spună un cuvânt. Apoi păru pe punctul de a vorbi, dar nu făcu nimic și întoarse capul. Strânse din pumni până i se albiră încheieturile.

Laura se cutremură. Curajul o părăsea așa cum curge nisipul printre degete. Se vedea că Jake era furios. Dar era imposibil să prevezi dacă își va stăpâni furia sau va izbucni. Era singurul om de care se temea. Singurul în fața căruia se simțea fragilă și neputincioasă.

Refuză totuși să capituleze. Se ridică încordată și bâigui:

– Este timpul să plec.

Se ridică și el. O domina cu înălțimea lui și aerul său amenințător îi făcea pielea ca de găină. Ordonă sec:

– Așază-te la loc. Nu se pune problema să pleci.

– Aici, îți faci iluzii!

– Nici gând, draga mea, murmură el pe un ton glacial, cu o față de marmură. Ar trebui să știi că nu renunț niciodată la ceea ce îmi aparține.

Jake se apropie cu un pas și ea se simți minusculă, cu nasul la înălțimea gulerului cămășii lui. Își ridică fața și privirile li se încrucișară.

– Îmi aparții și eu nu renunț niciodată la ceea ce-mi aparține, afirmă el din nou cu un zâmbet insolent.

– Nu aparțin nimănui! se răți ea, cu mâini tremurătoare. M-am căsătorit cu tine fiindcă te iubeam. Amorul nu poate fi posedat. Este un dar. Un dar pe care n-am chef să ți-l mai fac. Este prea târziu. Tu, Jake, ești cel care a ales deliberat să arunce ceea ce oferam.

– Scorpie încăpățânată! tună el, cu trăsăturile crispate de furie. Tatăl tău te obsedează până la punctul în care vezi toți

bărbații după chipul lui. Te încăpățânezi să mă categorisești la fel ca pe el.

Ea simți asta ca o lovitură sub centură și păli. El știa că această reflecție o rănea profund. Știa că avea oroare de a aminti de tatăl ei, indiferent cu cine.

– Și nu există nici o îndoială, ripostă ea cu voce tremurată, că ești la fel ca el!

El o prinse de umeri.

– Nu am intenția să-mi petrec restul zilelor plătind pentru el!

– Încetează să deturnezi problema servindu-te de tatăl meu! strigă ea. Nu plătești pentru greșelile lui, ci pentru ale tale. Ești singurul responsabil, dacă nu poți petrece mai mult de două ore fără a curta o femeie. Și acum, lasă-mă să plec!

Tăcut, cu buzele strânse, îi strânse încheieturile mâinilor, îi blocă brațele la spate, o lipi de un perete și declară sec:

– Ți-am spus deja că nu se pune problema.

Laura se zbătu în van pentru a încerca să-i scape. El o ținea fără un efort aparent.

– Nu mă atinge! țipă ea.

– Nu asta îmi spuneai adineauri, replică el cu un zâmbet.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Individ josnic ce ești! Ți se întâmplă să te mai gândești și la altceva?

Zâmbetul lui Jake deveni sarcastic.

– Nu când ești tu prin împrejurimi, spuse el pe un ton neliniștitor. Ești prea seducătoare.

O privea languros și inima ei bătea să se rupă. Se forță să-și înfrâneze dorința care i se propaga prin tot trupul în valuri fierbinți. El nu trebuia să câștige.

– Te urăsc! rosti ea. Mi-e groază de contactul tău!

El își întări strângerea asupra mâinilor ei și ea gemu de durere.

– Este sfâșietor, o zeflemisi el pe un ton mieros. Nici nu se poate mai sfâșietor.

Ea își holbă ochii și se ghemui lângă zid, văzând cum se apropie capul lui brun.

– Nu, Jake, gemu ea. Nu, te rog!

Gura lui se abătu asupra gurii ei și forță brutal deschiderea buzelor. O trase în brațe și-o înlănțui strâns.

Ea încercă să-și întoarcă fața, dar degetele lui lungi îi prinseră maxilarul ca un clește. Scoase un țipăt de protest. Jake ridică fața, o privi cu ochi arzători și murmură rugător:

– Încetează să mă respingi, Laura.

Accentul surd al acelei voci răgușite îi strânse inima. Caldă și dulce, gura lui Jake o luă pe a ei. Mâinile îi mângâiau spatele, șoldurile, producându-i furnicături pe piele, prin țesătura ușoară a rochiei de vară. Începu să tremure când simți coapsele lui tari lipindu-se de ale sale.

Ridică mâinile, le puse pe umerii lui Jake și-și strecură degetele în părul des și negru, gemând de plăcere.

Sărutul lor fu interminabil, îmbătător. Laura se strângea în soțul ei, de parcă ar fi vrut să se topească în el.

În ea, dorința se bătuse cu bunul-simț și-l învinsese. Se abandonă trup și suflet fericirii de a redescoperi plăcerea simțurilor. O căldură difuză îi radia din șale în toate membrele.

Un geamăt surd se ridică din fundul gâtului lui Jake în timp ce sărutul său deveni mai profund. Laura întredeschise pleoapele... În acea clipă, el pierdu. Cu ochii închiși, prezenta o față care exprima o satisfacție senzuală voluptuoasă. Începu să-l urască și mai mult: își închipuia că o ține în puterea lui, credea că a învins!

„Nu, Jake, gândi ea. Nu, de această dată!"

Se dădu brusc înapoi și el deschise încet ochii.

– Ce este, scumpa mea? șopti el cu o voce răgușită.

– Foarte abil, Jake. Dar nu ține.

El se încruntă ușor.

– Laura...

– Jocul de-a seducția nu te va duce prea departe, i-o tăie ea, ridicându-și capul într-o mișcare inconștientă de sfidare.

Lumina făcea să-i joace reflexe arămii în aurul roșcat al părului, în timp ce continua:

– Nu de această dată. Nu cu mine. De fapt, comportamentul tău îmi întărește părerea: obsesia ta sexuală este atât de mare încât ești gata să faci orice pentru a ți-o satisface.

Gura lui Jake se crispă și ripostă:

– Ce idioțenie! Știi foarte bine că te-am sărutat fiindcă o doream. Și nu din motivul nu știu cărei strategii complicate, nici a unei tulburări psihice.

Laura își mușcă buza inferioară, apoi spuse:

– Asta nu împiedică să nu ducă nicăieri.

El își ridică bărbia și ochii lui albaștri se cufundară în cei ai tinerei. Pe buzele lui senzuale pluti un zâmbet în timp ce scruta figura Laurei. Aceasta dezvăluia vestigiile manifeste încă ale dorinței ei.

– Ai îndrăzni să pretinzi că nu ai simțit nici o plăcere? întrebă el ironic.

– Nici cea mai mică! rosti ea, refuzând să-și recunoască slăbiciunea.

El izbucni în râs.

– Mincinoaso! Ți-a plăcut la fel de mult ca și mie.

Furioasă și umilită, Laura deveni stacojie. De ce se încăpățâna s-o rănească? De ce refuza s-o lase în pace?

– Nu fi așa sigur! scrâșni ea furioasă.

Se smulse din îmbrățișarea lui, își luă rapid poșeta și mantoul, apoi se grăbi spre ascensor, orbește. Gâfâind, apăsă pe buton și închise ochii. Jake nu va întârzia s-o urmărească. Dar de această dată, nu-i va mai permite s-o rețină.

Nu trecuseră mai mult de câteva secunde când auzi ușa apartamentului deschizându-se. Jake sosi în spatele ei și o răsuci cu fața spre el.

– Unde naiba crezi că te duci? întrebă el sec.

Ea își adună ultimele rămășițe de curaj.

– Mă duc acasă, Jake. Nu vreau să stau aici prea mult.

Fără să știe cărui fapt se datorează, văzu o expresie înduioșată pe fața lui, vreme de o clipă. Dar el își reluă masca impasibilă. Apoi, cu sprâncenele încrețite, murmură blând:

– Nu pleca imediat, Laura. Mai am ceva să-ți spun.

Ușile ascensorului se deschiseră, ca într-un film cu încetinitorul. Laura se forță să intre cu calm în cabină. O impresie bizară o incita să dea înapoi. I se părea că distinsese în vocea lui Jake un accent rugător, citise o rugă în ochii lui.

Cu inima strânsă, refuză cu un semn din cap.

– Tot ce-a fost de spus s-a spus, Jake.

Ușile ascensorului se închiseră, în timp ce această expresie curioasă îmblânzea din nou trăsăturile lui Jake. Laura prefera să nu se întrebe. Se rezemă de peretele cabinei, simțind cum o părăsesc forțele. În sine, aspira din toată ființa ei să rămână lângă el. Efortul de a-l părăsi o epuizase.

Dar nu se punea problema să se lase din nou pradă acestei atracții. Ar fi fost o adevărată nebunie.

Capitolul 4

În cursul săptămânii următoare, Laura suferi de insomnie.

Obsedată de Jake, petrecea cea mai mare parte a nopților urmărind cadranul luminos al deșteptătorului. I se resimți și munca. La birou, nu era în stare să se concentreze. În minte îi revenea mereu conversația lor.

Remarcele lui Jake în legătură cu tatăl ei o răniseră. O făcuse special, știa că nu vroia să-și amintească această perioadă din viața ei. În minte îi reveneau amintiri penibile.

Părinții ei se căsătoriseră foarte tineri, din obligație, la - optsprezece ani. Laura se născuse cam la șase luni după căsătoria lor. La început, se iubeau profund. Dar greutățile responsabilităților, prea dificile pentru vârsta lor, îi condusese la neînțelegeri.

Stewart Hadleigh, tatăl Laurei, după ce făcuse tot ce putuse, se săturase de eforturile pe care familia i le pretindea.

O lăsase pe Amanda, soția lui, să-și asume cea mai mare parte a responsabilităților vieții lor comune. Ceea ce ea începuse să îndeplinească din toată inima, acceptând lipsa de maturitate a lui Stewart și incapacitatea acestuia de a renunța la libertatea sa. Dar descoperind că își căuta plăcerile în altă parte, fusese foarte supărată. Stewart îi implorase iertarea. Jurase că nu cedase decât unei atracții fără viitor.

Amanda îl iertase, cu speranța că va sfârși prin a se cumința. Dar Stewart continua să trăiască într-o lume himerică și să fugă de obligațiile sale, frecventând alte femei.

Când Laura avea zece ani, numărul aventurilor tatălui ei devenise incalculabil. Amanda Hadleigh se resemnase cu această neputință a lui de a se mulțumi cu o singură femeie. Printre altele, avea nevoie de ajutor financiar și credea că fiica ei avea nevoie de prezența unui tată. Ea se agăța cu disperare de iluzia că se va potoli cu timpul.

Era roasă de amărăciune, străduindu-se să-i ascundă asta Laurei. Dar copiii sunt foarte sensibili la sentimentele celor din jur. Laura își dădu repede seama ce exista între părinții ei. Când o vedea pe mama ei mohorâtă, era surâzătoare, ca s-o îmbărbăteze. Asta nu servea la nimic. Zarurile erau deja aruncate.

Incidentul definitiv se petrecu într-o dimineață când mama ei, ca să se mai înveselească, hotărî s-o conducă pe Laura la plimbare. Se duseră cu metroul în centru, pentru a vizita

Turnul Londrei. Laura și maică-sa erau hotărâte să se distreze, deși Stewart continua să nu se întoarcă acasă, uneori chiar și câteva zile la rând. După care apărea cu un aer spășit, cu flori, jurând să se schimbe.

Traversau Tower Hill când îl zări pe Stewart, care mergea ținând o femeie de talie. Se oprise pentru a o săruta. Mama Laurei înțepenise, lividă. Recunoscând-o pe mătușa sa Jennifer, sora mamei, Laura se întrebase de ce taică-său o săruta așa de ciudat. Apoi Amanda făcuse stânga-mprejur, amărâtă și furioasă și o duse înapoi la stația de metrou pe Laura, nemulțumită și nefericită.

În seara zilei următoare, îi auzise certându-se violent în bucătărie. Ieșise din camera ei și, așezată pe treptele scării, plânsese în tăcere, rugându-se să se oprească.

Nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl ei. Ieșise din casă și din viața lor, trântind ușa, fără a da atenție strigătelor Laurei pentru a-l chema înapoi. De atunci, nu mai era în stare să aibă deplină încredere într-un bărbat.

Oftă, cu ochii fixați în spectacolul străzii prin fereastra biroului, cu privirea vagă. De ce nu reușea să uite trecutul? De ce acesta continua s-o bântuie? Nu va reuși niciodată să dea la o parte amintirea tatălui ei, nici să ierte trădarea lui Jake. Suferise prea mult.

Aruncă o privire circulară prin sala redacției. Toți colegii lucrau, în timp ce simțea cum viața ei o ia în derivă. Scoase un nou oftat și-și spuse că făcea o stare depresivă.

Se ridică, se duse în colțul unde se afla mașina de cafea. Încă îi era greu să creadă că Jake o înșelase chiar în ziua căsătoriei. Buzele i se crispară într-o strâmbătură amară. Era totuși adevărat – o constatase cu proprii-i ochi.

Auzi pe cineva apropiindu-se și întoarse capul.

Se sprijini de automatul de cafea într-o atitudine languroasă și sălță în mână câteva monede.

– Salut, murmură Carly pe un ton tărăgănat.

– Ai terminat? arătă ea spre mașină.

Laura încuviință din cap, își luă ceașca și se dădu înapoi.

– Ia-ți.

Carly introduse monedele în fața automatului, apăsă pe un buton, apoi privirea i se opri pe ceașca Laurei.

– Câți litri din această băutură contezi să mai înghiți? Până la urmă o să te îmbolnăvești dacă nu reduci consumul. Este periculos în doze mari. Ca bărbații!

Laura zâmbi și replică:

– Asta mă ține trează.

Carly ridică sprâncenele, amuzată.

– Bărbații sau cafeaua?

– Cafeaua! râse Laura.

Carly ridică din umeri și o privi cu maliție:

– Fiecare cu socotelile lui. Personal, pentru a rămâne trează, prefer bărbații.

– Ar trebui să te cenzurezi! răspunse Laura clătinând din cap.

Se întoarse la locul ei. Carly se ținu după ea și se așeză pe un colț al biroului. Ochii ei codați se ațintiră asupra Laurei.

– Ce nu merge? o întrebă ea. Toată săptămâna trecută ai avut un aer foarte obosit. Am crezut că o să-ți meargă mai bine după un weekend de odihnă.

Zâmbi înainte de a continua:

– Dar iată-ne luni dimineață și ai o mină îngrozitoare. De ce?

Laura întoarse privirea.

– Sunt puțin obosită.

– Mai mult decât puțin. Scuză-mă că insist, dar când munca ta începe să fie influențată de starea de sănătate, sunt obligată să intervin.

Laura o privi cu coada ochiului, apoi își plecă fața și rămase mută. Nu vroia să răspundă la nici o întrebare, dar nici nu vroia s-o ofenseze pe Carly. Își puse coatele pe birou și-și luă capul în mâini. Asta crea o situație delicată.

– Ești la capătul nervilor, murmură Carly. Ai tenul palid și cearcăne la ochi.

Pe buzele Laurei flutură un zâmbet și șopti pe un ton ironic:

– Nu puteai să fii mai drăguță!

Carly izbucni în râs.

– Ai noroc, scumpa mea. Astăzi sunt plină de amabilități.

Mimă gestul de a scutura cenușa unei țigări imaginare și imitând vocea lui Marlon Brando, adăugă:

– În schimb, o să-ți fac o propunere pe care nu o poți refuza.

Laura ridică repede privirea.

– Despre ce este vorba?

– Pleacă să te odihnești pentru restul zilei.

– Este foarte amabil, Carly. Mulțumesc mult replică Laura cu un aer aiurit.

Carly făcu o mutră comică.

– Acest impuls generos nu izvorăște drept din inima mea. Patronul cel mare trebuie să ne viziteze în cursul după-amiezii și n-aș vrea să-i las impresia că te torturăm...

Când ieși din metrou pentru a lua autobuzul, Laura trecu prin fața panourilor de oglindă ale unui mare magazin. Constată că, într-adevăr, arăta rău. Soarele strălucea pe un cer senin. Razele sale se reflectau în caroseriile automobilelor. Din asfalt se ridica o ceață de căldură.

În timp ce aștepta autobuzul lângă două femei în vârstă încărcate cu coșuri pline de cumpărături, Laura se simți brusc epuizată. Bătrânele flecăreau în șoaptă. Laura observă că o priveau critic și zâmbi timid. Cea cu pălărie verde îi răspunse cu un zâmbet larg.

Laura întoarse ochii și oftă. Curios, gândi ea, cum te poate îmbărbăta zâmbetul unei necunoscute.

Limuzina gri-argintie care apăru îi atrase dintr-o dată atenția. Inima începu să-i bată nebunește. Aruncă o privire în jur, căutând în zadar un loc unde să se ascundă. Limuzina veni

și opri în fața stației de autobuz. Jake coborî, o privi pe deasupra acoperișului mașinii și-i ordonă:

– Urcă.

Ea făcu nu din cap și întoarse privirea. Pulsul i se acceleră și răsuflarea i se opri.

– Urcă, repetă el.

Ea îl ignoră. Doamnele în vârstă începură să-i observe alternativ, fără a-și ascunde curiozitatea. Jake înconjură mașina și sosi în dreptul ei, cu o față hotărâtă:

– Urcă în mașină, Laura.

– Nu, răspunse ea sec.

– Dacă nu te hotărăști să te urci singură, o să te duc eu, rosti el cu o voce calmă.

Ea ridică din umeri, apoi spuse pe un ton egal:

– Cum dorești.

Nu-și închipuise că va îndrăzni să-și pună amenințarea în practică. Nu în plină stradă, în fața lumii. Rămase cu gura cascată când o ridică în brațe, în timp ce se zbătea protestând.

– Ei bine, exclamă una din bătrâne, cu un semn din cap spre prietena ei care o observa pe Laura, cu un aer șocat.

Jake o puse fără menajamente pe scaunul pasagerului, apoi se așeză rapid la locul lui, înainte ca ea să fi avut timp să deschidă portiera. O strânse de încheieturi când ea încercă să prindă clanța portierei și tună:

– Nu te sfătuiesc.

Apoi puse contactul și demară. Laura își masă încheieturile dureroase și-l fulgeră cu privirea.

– Cine naiba te crezi? Ar fi de preferat să renunți să mă iei pe sus ori de câte ori îți trece prin cap!

– Nu am de gând, replică el cu un zâmbet mieros.

Ea își întoarse ochii și privi fix strada. Când consideră că este suficient de calmă, întrebă:

– Știi că aș putea depune plângere și ai fi obligat să mă lași în pace?

El o privi rapid cu coada ochiului:

– Aș fi curios s-o văd și pe asta!

Tonul lui ironic o exasperă și minți cu bună știință:

– Nu o să mai aștepți mult timp. Mă voi ocupa de asta la întoarcerea la birou.

El profită de o clipă de oprire la semafor pentru a-i studia fața.

– Chiar? întrebă el mieros. Cum vom ajunge imediat, o să-mi facă plăcere să te privesc cum îi telefonezi avocatului.

Ochii ei se măriră și exclamă:

– Dar nu mă duc la birou! Am liber în această după-amiază.

Jake făcu nu din cap.

– Nu acum. Te conduc acolo.

– Și de ce mă rog? Carly mi-a spus să-mi iau liber fiindcă nu mă simțeam prea bine.

Jake o cercetă cu o privire rapidă, îi remarcă paloarea și cearcănele, apoi fixă din nou drumul.

– Chiar ai o mină îngrozitoare.

– Mulțumesc, ripostă Laura înțepată. Nici nu se poate ceva mai flatant pentru vanitatea mea.

El scoase un mic hohot de râs sec, dar albastrul ochilor săi rămase de gheață.

– Vanitatea ta? întrebă el. Nu ai nici un fel de vanitate.

– Nu fi așa de sigur. Am mai multă încredere în mine decât îți închipui.

O observă câteva secunde cu coada ochiului și-și luă vocea lui gravă cu inflexiuni mângâietoare, pentru a murmura:

– Plângându-ți de milă cu orice preț, nu mai ești în stare să ai nici cea mai mică încredere în mine.

– Ce prostie! Nu mă crede atât de slabă, Jake. N-am de gând să te las să continui să mă agiți în acest fel, Jake.

– Și ce o să faci ca să mă împiedici?

– Voi găsi un mijloc, îl asigură ea.

Jake clătină încet capul de la dreapta la stânga, în timp ce mâinile i se mișcau pe volan pentru a lua o curbă, apoi spuse cu răceală:

– Laura, ai face mai bine să recunoști că sunt mai puternic ca tine. Nu te poți lupta cu mine.

Ea se surprinse cercetându-i în amănunțime fața dăltuită, privirea glacială, maxilarul voluntar și gura fermă.

– Fizic, sigur că ești mai puternic decât mine. Dar nu mă vei putea obliga să am încredere în tine sau să te cred.

– Fiindcă nu ai încredere în mine, o persiflă el. Asta-i, nu-i așa?

Ea fixă din nou, spectacolul străzii, apoi bâigui:

– Chiar crezi că greșesc?

El îi aruncă o privire în timp ce schimba viteza.

– Nu ai fost înșelată decât o dată. Dar îți închipui că va fi mereu așa. Și aici, greșești.

– Și tu știi despre ce vorbești! îl ironiză ea.

O sclipire de mânie trecu fugitiv prin ochii albaștri, apoi replică pe un ton tăios:

– Dacă ai avea măcar un pic de îndrăzneală, de mult n-ai mai fi meditat la trădarea tatălui tău!

– Ușor de zis, Jake, când habar nu ai despre ce este vorba.

– Oprește-te! explodă el furios.

Perplexă, Laura îl privi și-l întrebă:

– Ce trebuie să opresc?

– Plăcerea de a-ți plânge de milă.

Ea îl privi, nevenindu-i să creadă. Sensul acestor cuvinte o făcu să reflecteze în tăcere. Avea cumva dreptate? Își strica viața lamentându-se asupra trecutului? Nu, încerca s-o culpabilizeze doar ca ea să nu amintească de ziua căsătoriei lor.

Cum se aflau blocați într-un ambuteiaj, aproape de biseria Sf. Paul, Jake se întoarse spre ea:

– Până la urmă o să termini să te mai îndoiești de toată lumea.

– Și de tine în mod special! ripostă ea pe un ton usturător.

– De mine și de oricine altcineva care aparține sexului masculin.

– Înțeleg! mormăi ea. După tine, îi urăsc pe bărbați în general...

– Ce altă explicație ai putea să dai neîncrederii bolnăvicioase față de ei? întrebă el sec.

– Nici una, replică ea furioasă. Fiindcă nu am intenția să-ți dau nici cea mai mică explicație.

– Nu?

Parcă mașina la câțiva metri de intrarea biroului Laurei și opri motorul. Tânăra se simți dintr-o dată minusculă și fragilă.

– Nu, răspunse ea cu o voce răgușită. Precis nu.

El o contemplă cu gravitate.

– Într-o zi, murmură el cu voce blândă dar plină de violență stăpânită, te voi obliga să mă asculți.

Ea îl privi câteva secunde în tăcere, apoi se întoarse și, încordată, ridică încuietoarea portierei. Cum puse piciorul în stradă, căldura grea și umedă a după-amiezii însorite o sufocă.

Jake înconjură repede mașina și o luă de braț într-un mod posesiv. Apoi o duse spre intrarea imobilului ziarului.

– De ce m-ai adus iar aici? întrebă ea când pătrunseră în cabina liftului.

– Vei afla suficient de repede, replică el, apăsând pe butonul etajului al patrulea.

– Este în legătură cu Rupert? insistă ea.

Jake rămânea mut. La ieșirea din ascensor, o precedă în direcția biroului lui Rupert. Laura îl urmă cu teamă. Ce i se rezerva? Fără un motiv precis și important, nu și-ar fi dat atâta silința s-o găsească.

O făcu să intre în biroul lui Rupert, apoi se duse să strângă mâna acestuia, înainte de a se îndrepta către fereastră. Cu cămașa lui albă care scotea în evidență costumul închis la culoare, degaja o impresie de autoritate calmă.

– Draga mea Laura, o întâmpină Rupert radios, sunt încântat că domnul Ashton te-a putut întâlni la timp. Îți amintești de el, nu?

– Sigur...

Rupert nu păru să remarce tensiunea care domnea între interlocutorii săi.

– Așază-te, micuța mea, îi spuse el Laurei, arătându-i un fotoliu care se afla în fața biroului său.

Ea se supuse, cuprinsă de amețeală și de groază la ideea să afle ce mai clocise Jake.

– Am o veste mare să te anunț, reluă Rupert, în continuare la fel de radios. Asta va marca în mod sigur o etapă importantă a meseriei dumitale la „Style“.

Laura se obligă să respire profund și-l privi cu coada ochiului pe Jake, dar fața lui era impasibilă.

– Domnul Ashton ne oferă ocazia unui interviu de prim-plan, continuă Rupert. Acela al Theresei Philips, cu noul ei soț, Russ Taylor.

Ea se strădui să pară încântată. Dar zâmbetul îi era țeapăn și păli strângând din pumni.

– Dacă suntem suficient de rapizi, continuă redactorul șef, am putea să-l publicăm eventual în numărul lunii august. Cu cât mai repede îl vom scoate, cu atât mai bine, nu crezi, Laura?

– Sigur, conveni ea cu fermitate.

Cu coada ochiului, zări zâmbetul de triumf care se schița pe buzele lui Jake. De-abia se abținu să nu se ducă să-l pălmuiască.

– Printre altele, Laura, adăugă Rupert, dumneata vei realiza acest reportaj. Domnul Ashton a insistat să fie așa. Îți acordă toată încrederea lui.

Bineînțeles! fulmină ea în sine. Nu se putu abține să nu spună:

– Foarte amabil din partea sa!

Rupert nu remarcă sarcasmul și rosti pe un ton vesel:

– Oh, da. Aș vrea să nu-i înșeli așteptările. Este vorba despre un interviu foarte important. Thereza Philips te va primi acasă la ea, în Franța, pentru a se realiza cât mai bine. De aceea, ține să petreci o săptămână acolo.

Laura avu impresia că i se oprește inima. Făcu ochii mari, cu stomacul strâns de frică și repetă cu sfială:

– O săptămână? Acasă la ea?

Un zâmbet pluti pe buzele lui Jake atunci când rosti:

– Tocmai și-a cumpărat această casă și ține să se laude cu ea.

– O săptămână? insistă tânăra, nevenindu-i să creadă.

Înțelegea acum motivul manevrelor lui Jake ca să fie desemnată pentru acest reportaj. Cum nu era o ziaristă experimentată, trebuie să-i fi fost greu să-l convingă pe Rupert!

Acesta se aplecă în față, numai lapte și miere.

– Nu te îngrijora, domnul Ashton va fi acolo pentru a superviza totul.

Laura îi aruncă o privire iritată. De asta se temea!

– Va fi și un fotograf. Îl vom trimite de cum vom vedea cine este disponibil.

Jake o privea scrutător. Vedea cum se strânge lațul în jurul ei și se bucura!

Trebuia să iasă din această cameră înainte de a exploda. Se simțea umilită în ultimul grad. Se ridică brusc și, cu un zâmbet forțat, reuși să spună pe un ton calm:

– Aștept cu nerăbdare să cunosc restul amănuntelor.

Rupert se ridică, foarte radios.

– Bine! Bine! Până atunci, domnul Ashton dorește o scurtă discuție cu dumneata. Vrea să-ți spună cum gândește atacarea interviului.

Laura întoarse încet capul spre Jake și-i întâlni privirea, apoi mormăi printre dinți:

– Înțeleg...

Rupert se îndreptă către ușă.

– Ei bine, vă las să discutați între patru ochi.

Jake și Laura rămaseră câteva clipe să se observe reciproc. Apoi ea oftă, întoarse privirea și întrebă:

– Ce înseamnă toate acestea, Jake? Este marșul triumfal? Ai venit să-ți proclami victoria?

– De ce mi-aș proclama victoria față de un eveniment pe care l-ai considera drept marșul meu triumfal? Poate fi vorba, așa cum a subliniat Rupert, de o etapă importantă a carierei tale.

Laură clătină încet din cap, cu ochii fixați asupra biroului, ca să evite vederea trupului înalt și zvelt al soțului ei.

– Poți să abandonezi acest ton părintesc cu mine, Jake. Îți pierzi timpul.

El înaintă doi pași și spuse:

– Ai fi acceptat acest reportaj cu entuziasm dacă eu nu aș fi jucat un rol.

– Se înțelege de la sine! Fiindcă nu mai vreau să am nici un fel de relație cu tine.

– Te repeți, constată el ridicând din umeri.

Intonația lui disprețuitoare o făcu să se zborșească.

– Nu aș fi obligată, dacă nu te-ai încăpățâna să-mi impui prezența ta.

El zâmbi răutăcios.

– Te credeam pasionată de ziaristică. Dar nu ești într-atât cât ai vrea să se creadă. Altfel, intervenția mea în profesia ta ți-ar fi indiferentă.

Ea își mușcă buzele.

– Prefer să nu datorez nimic intervenției tale! A trecut mult timp de când mă descurc singură și sunt sigură că pot continua lipsindu-mă de asta.

Făcu un pas spre ea cu o sprânceană arcuită ironic și întrebă:

– O crezi cu adevărat?

– Bineînțeles.

– Ai făcut multe interviuri în exclusivitate în ultimul timp? se interesă el cu un zâmbet sarcastic.

Mânia făcu să sclipească ochii Laurei cu un verde furtunos.

– O să ajung și la asta, dar aș prefera să fie prin propriile mele merite și nu datorită protecției tale înalte.

Simțea că înnebunește de furie, gata să comită acțiuni pe care risca să le regrete. În fața tonului zeflemitor al lui Jake, se știa incapabilă să-și păstreze sângele-rece.

– În acest mod, ar trece mult timp, o zeflemisi el. Nu uita că este întotdeauna util să ai prieteni sus-puși.

– Nu te clasific în rândul prietenilor mei.

– Atunci, să spunem că nu este inutil să ai un amant influent.

– Măgarule! țipă ea cu furie, roșie la față. Nu ești amantul meu.

Un zâmbet crud flutură pe buzele senzuale ale lui Jake.

– Este adevărat, Laura, conveni el pe un ton mieros. Sunt soțul tău și vei sfârși prin a-mi aparține.

– Niciodată!

– Sunt sigur că voi reuși să te conving, afirmă el sec.

– Mai bine mor! ripostă ea cu violență.

– Moartă, nu ai servi la mare lucru, o ironiză el cu un zâmbet neplăcut.

Ochii lui albaștri aveau o lucire de gheață. Privirea îi alunecă asupra Laurei, care tremura din cap până în picioare din cauza furiei.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, apoi făcu stânga-mprejur și plecă rapid spre ușă, cu capul ridicat. Nu se punea problema să mai rămână o secundă în plus în această cameră, pentru a fi insultată în asemenea hal!

Jake înconjură biroul și o prinse din doi pași. O prinse de braț în clipa în care punea mâna pe clanță.

– Unde intenționezi să te duci? îi murmură el la ureche, ironic.

– Trebuie să mă întorc în sala de redacție, răspunse tânăra.

Era în spatele ei, foarte aproape. Simțea ca o amenințare forța emanată de trupul lui puternic. Cu buzele în părul ei, el șușoti:

– Am altceva să-ți spun.

Inflexiunile mângâietoare ale vocii lui grave o făcură să se înfioare de neliniște. Trebui să-și adune tot curajul pentru a spune:

– Asta pretinzi întotdeauna. Cât despre mine, pe moment, nu apreciez în mod deosebit compania ta.

– Obțin întotdeauna ceea ce vreau. Dacă ai uitat, înseamnă că ai o memorie foarte proastă, draga mea.

– Nu am uitat, șopti Laura cu amărăciune.

Simți cum degetele lui Jake i se înfig în braț și o făcu să se întoarcă.

– Nu o să mă lași niciodată să uit, nu-i așa Jake? întrebă ea pe un ton de ironie mușcătoare.

– Nu, murmură el. Niciodată.

Se priviră o clipă într-o tăcere încordată. Cu fața lui Jake atât de apropiată de a ei, Laura fu încercată de o dorință nebună de a-i mângâia cu vârful degetelor obrajii rași proaspăt. Își întoarse ochii, știind că aceștia îi trădau emoția.

– Te tulbură ceva, Laura?

Ea îi susținu privirea câteva secunde, fascinată. El știa. Înțelegea că prezența lui stârnea pasiunea amețitoare pe care o avea pentru el.

Își plecă ochii, genele-i lungi acoperindu-i ochii. Apoi se înroși.

– Nu, nimic...

Atmosfera se schimba vizibil. Laura își înclină capul și se strădui să se adune.

– Pot să plec, acum? întrebă ea cu o voce mică.

– De ce te grăbești, draga mea? De ce ți-e frică?

– De nimic, îl asigură ea slab.

– Atunci, de ce tremuri? insistă el cu un zâmbet crud.

Laura își întoarse capul.

– Te rog, Jake...

Degetele lungi o obligară să-l privească din nou. O privi îndelung înainte de a spune:

– Cred că ți-e frică de mine.

Ea neagă din cap.

– Continuu s-o cred. Și ai de asemenea, sunt sigur, chef să te sărut.

Buzele lui le atinseră pe ale Laurei, mângâietoare, răvășitoare. Ea avu impresia o clipă că inima i se oprea. Apoi începu să bată nebunește. Își uni buzele cu cele ale lui Jake, cu ochii pe jumătate închiși. El scoase un geamăt surd și o trase lângă trupul lui musculos.

– Oh, Laura... mă înnebunești! șopti el lângă gura ei, cu o voce răgușită.

Sărutul lor deveni mai intens. Laura se simți copleșită de un val de pasiune. Strânsă lângă Jake, suplă și supusă, îi trecu brațele în jurul gâtului.

Dar, mai întâi încețoșate, în minte îi reveniră imagini cu o acuitate dureroasă. Euforia ei voluptuoasă cedă locul urii. O ură mușcătoare și rece. Întotdeauna s-ar întâmpla la fel când Jake ar atinge-o sau ar săruta-o. De fiecare dată revedea acea scenă oribilă din ziua căsătoriei lor.

– Draga mea...

Îl fulgeră cu o privire mânioasă și șuieră printre dinți:

– Oprește-te!

Simți cum mâinile lui Jake o strâng mai tare, în timp ce trăsăturile i se crispează. Era pe punctul de a vorbi când, auziră deschizându-se o ușă și vocea lui Rupert, clară și cordială, adresă câteva cuvinte secretarei lui.

Laura avu timp să se îndepărteze de Jake, înainte de intrarea lui. Privirea acestuia din urmă se plimbă de la unul la altul și fața lui suptă se lumină de un zâmbet larg.

– Totul s-a aranjat? se interesă el, fără a observa tensiunea care domnea între ei.

Jake încuviință cu un semn din cap, își puse mâinile în buzunare, apoi privi fix fața înmărmurită a Laurei.

Ea profită de această ocazie pentru a se eschiva.

– Da, mulțumesc, Rupert, reuși ea să spună, cu gura uscată. Scuzați-mă, trebuie să mă întorc la redacție.

Acestea fiind spuse, ieși pe culoar fără a aștepta răspunsul. Își promise atunci să se aranjeze ca să nu se mai afle niciodată singură cu Jake. El nu lăsa nimic la întâmplare, nu făcea nici cel mai mic gest fără să-l fi calculat în prealabil, în mintea lui șireată și crudă.

Știa că-și păstrase puterea de seducție asupra ei și se bucura de această slăbiciune. Dar ceea ce nu știa, era blocajul mental care-i oprea elanurile. Din momentul în care Jake o atingea, o înșiruire de amintiri penibile îi țâșneau din memorie și o înghețau.

Ei bine, soluția era să evite ca el s-o sărute. Încruntă sprâncenele: cum să-l împiedice?

Capitolul 5

Parisul era sublim. Acest oraș deborda de dragoste, farmec și frumusețe. Poseda o seducție feminină, care părea să te atragă cu o mână și cu cealaltă să te respingă, dar rămâneai vrăjit de el printr-o grație subtilă și discretă.

Laura inspira cu nesaț mirosul bulevardelor largi, străjuite de arbori verzi care se înălțau în cerul pur de iulie. Taxiul ei, un Citröen mare și confortabil, ajunse lângă Piața Concorde, peste care plutea o ceață de căldură.

Tânăra admiră pe îndelete splendoarea locurilor, apoi nu-și putu stăpâni o mică grimasă.

Trebuia să-l întâlnească pe Jake la hotel și avea deja o oră întârziere. Din cauza personalului de la sol al aeroportului Heathrow. Din cauza grevelor, nu puteai niciodată ști dacă un avion va decola sau nu la ora stabilită. Ridică din umeri. Era un simplu ghinion, că nimerise într-una dintre acele greve.

Trebuia să stea în Paris până a doua zi, deoarece fotograful desemnat s-o însoțească, Mike, întârziase în ultimul moment, pentru probleme redacționale. Să petreci douăzeci și patru de ore la Paris era mai simplu, la această vreme a anului, decât să schimbi biletele. Jake reținuse deci camere într-un hotel din centrul capitalei, unde o aștepta.

Scoase un oftat, apoi privi din nou spectacolul străzii. Elegante și zvelte, pariziencele se plimbau vesele la umbra pomilor, admirate de consumatorii de la mesele teraselor. Acestea mergeau cu pași la fel de energici ca londonezele, dar atmosfera orașului le aureola cu o clasă nespusă.

Privirea Laurei se încrucișă cu cea a șoferului de taxi în oglinda retrovizoare. Ochii lui sclipeau de amuzament pe fața bronzată. El îi zâmbi cu toată gura și întrebă:

– Vă place Parisul, nu?

Ea îi înapoie zâmbetul.

– Este un oraș minunat.

– Da, replică el cu o mișcare din umeri tipic franțuzească. Toată lumea se îndrăgostește de Paris. Este irezistibil.

Ieșiră în Place Vendôme. Laura își ridică ochii spre înălțimea coloanei enorme și gigantice înălțată în mijlocul pieții, ale cărei dale dau locului un soi de farmec atemporal.

Taxiul opri în fața unui mare hotel.

Un portar în livrea coborî scările de marmură pentru a veni să deschidă portiera Laurei. Îi ură bun venit, apoi se grăbi să-l ușureze pe șofer de valiza ei.

Când intră în răcoarea holului mare din marmură, Laura scoase un oftat de ușurare. Deși adora vara, îi era uneori greu să suporte căldura prea mare.

Înconjurată de aur și marmură, înaintă spre recepție, un pic neliniștită că nu-l vedea pe Jake. Ce va face dacă se lăsa așteptat? Perspectiva de a petrece ziua singură într-un oraș necunoscut o speria puțin.

La auzul numelui, recepționera îi dădu cheia de la cameră și o informă că domnul Ashton o aștepta în salon.

Laura îl reperă pe Jake printre alți clienți, de cum intră în restaurant. Se degaja din el o astfel de vitalitate, de energie, încât era distins imediat din mijlocul mulțimii.

Fața lui rămase impasibilă când se ridică, privind-o venind spre el. Se forță și ea să arate o figură impenetrabilă.

Ochii albaștri ai lui Jake scânteiară când își aplecă frumosul lui cap pentru a o saluta.

– Bună, Laura. Ai călătorit bine?

– Excelent... când am decolat în cele din urmă, răspunse ea cu un zâmbet de comandă. A trebuit să așteptăm o oră din cauza unei greve.

– Venea din partea controlorilor de trafic sau a personalului administrativ?

Îi arătă un fotoliu în fața celui al lui. Laura luă loc în timp ce se așeza și el. Jake își întinse picioarele lungi și, relaxat, o privi fix.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Dar era vorba precis de o problemă a controlului de trafic, fiindcă am staționat pe o pistă de așteptare privind cum decolează mai multe cargouri.

Laura era încântată că discuția se limita la acest schimb de banalități. Nu avea nici un chef s-o vadă luând o întorsătură mai personală.

– Este neîndoielnic că frecvența traficului devine diabolică în această perioadă a anului, afirmă Jake în timp ce, printre gene o examina din cap până în picioare, cu o privire apreciatoare pentru formele ei zvelte sub rochia ușoară de vară.

Privirile li se întâlniră și Laura își ținu răsuflarea. Îl găsea înnebunitor de seducător. Jake o mai privi o fracțiune de secundă în tăcere înainte de a face semn unui chelner, care se grăbi să vină spre ei.

– Un Martini? o întrebă Jake pe Laura.

– Da, te rog.

Chelnerul dispăru la fel de repede precum venise.

– I-am telefonat Therezei azi-dimineață, reluă Jake. I-am expus situația și a părut cam dezamăgită. Îi place să fie curtată. Fără îndoială, datorită acestui fapt a acceptat din toată inima acest interviu și reportajul foto.

Laura ridică din umeri.

– Este vorba doar de o ușoară nepotrivire. Mike a fost reținut o zi în plus decât era prevăzut pentru probleme de punere în pagină a unui alt reportaj important. Nu s-a putut face nimic.

Mike Jenson fusese selecționat datorită reputației de talent pe care o căpătase în cursul anilor precedenți. Era un tânăr de douăzeci și patru de ani, dezinvolt și nepăsător, care colaborase adesea cu „Style".

– Îl cunoști bine? întrebă Jake.

– Destul de bine. Am lucrat împreună de două sau de trei ori. Și ne vedem destul de des la redacție.

Ea îl plăcea pe Mike. O distra. Plin de vitalitate, cunoștea tot soiul de povești nostime și avea un profund simț al umorului. În compania lui, o zi de lucru părea scurtă.

Chelnerul veni rapid să pună paharul Laurei pe masă. Jake bău o înghițitură de whisky înainte de a rosti:

– Am anunțat-o pe Thereza că vom sosi la ea mâine pe la orele trei și jumătate după-amiază. Vom pleca imediat ce sosește fotograful.

– Mike crede că va fi spre orele unsprezece. Dar date fiind orarele fanteziste datorate acestei perioade de vârf, s-ar putea să întârzie.

Jake ridică din umeri și privirea Laurei fu reținută de jocul mușchilor puternici sub haina ușoară de vară, bleumarin, a cărei eleganță denota o origine prestigioasă. O purta peste o cămașă cu dungi albe și albastre, cu gulerul deschis, cu pantaloni gri de o croială impecabilă.

– N-are nici o importanță ora la care va sosi Mike, spuse el cu un zâmbet fermecător. Tot ceea ce vreau este să am timp să prânzesc liniștit înainte de a porni la drum.

Îi răspunse printr-un mic zâmbet țeapăn. Avea darul s-o facă nervoasă prin chiar prezența lui.

Jake o privi cu sprâncenele încrețite.

– Ai planuri pentru azi după-amiază?

– Nu, nu chiar...

– În acest caz, cum sunt și eu disponibil, ce-ai spune să mergi să vizitezi Parisul? Cunosc două librării englezești, spuse el cu un zâmbet fermecător. Și nimănui nu-i place să citească atât de mult ca ție, știu.

– Da? întrebă ea fără a se putea împiedica să nu surâdă vesel.

Inima ei bătea un pic mai tare. Își amintea! Se certă imediat în sinea ei, reproșându-și că era o proastă, dar obrajii i se înroșiră de plăcere.

Jake râse încet.

– Există librăria Shakespeare, aproape de Notre-Dame. Și, bineînțeles, W.H.Smith's, pe strada Rivoli.

– W.H. Smith's? La Paris?

El confirmă cu un semn din cap și ea izbucni în râs.

– Te duc acolo imediat, propuse el.

– Foarte amabil de partea ta. Mulțumesc.

– Nu ai pentru ce! Oricum aveam de gând să mă duc, spuse el ridicând o sprânceană, cu un aer arogant.

Chemă chelnerul, ceru nota, apoi plăti și se ridică.

– Gata?

Laura își goli paharul și se ridică și ea. Jake o luă de braț.

– Îți sugerez să te urci în camera ta, să-ți deschizi valiza. Trec să te iau peste o jumătate de oră. Putem începe prin a merge la Smith, sau la librăria Shakespeare dacă preferi?

– Sunt curioasă să le văd pe amândouă, zâmbi ea.

Jake o însoți până la ascensor și apăsă pe butonul de chemare. Cum ușa cabinei se deschidea, spuse:

– În ceea ce privește librăria Shakespeare, ne putem duce seara, fiindcă este deschisă până târziu. De altfel, Notre-Dame este mult mai frumoasă de văzut noaptea. Ca și tot Parisul.

Laura ezită. O seară cu Jack risca să se transforme într-o nouă dispută.

– Vom vorbi mai târziu, spuse ea intrând în cabină.

Jake înclină din cap și se îndepărtă. Ascensorul ajunse repede la etajul Laurei. Intră cu încântare într-o cameră cu mobilă din lemn lăcuit, cu fotolii capitonate în alb și auriu, și un pat mare cu baldachin, alb și albastru. Tânăra consideră inutil să scoată mai mult de două toalete din valiză, fiindcă pleca a doua zi. Le agăță în dulap și se duse să facă un duș. Tocmai termina cu îmbrăcatul când Jack bătu la ușă.

– Sosesc! strigă ea, studiindu-se într-o oglindă.

Purta un pantalon alb foarte ajustat, cu o bluză albă al cărui decolteu era brodat cu volane de dantelă, care-i scoteau în evidență bronzul auriu. Se simțea bine așa cum arăta și-și zâmbi.

– Salut! spuse ea veselă, deschizând.

Apoi se întoarse spre interior pentru a-și lua poșeta. Jake rămase în prag, înalt și superb într-un pantalon negru și o cămașă de mătase albă.

– Ești încântătoare! murmură el cu o voce gravă și mângâietoare.

– Mulțumesc, replică ea cu un zâmbet, întâlnindu-i privirea.

El scoase un mic râs amuzat.

– Și bine dispusă! adăugă el, când ea revenea spre ușă.

– Da, fără îndoială este aerul Parisului. Mă simt în plină formă.

Se opri, de teamă să nu-l atingă în trecere.

O tensiune bizară domni vreme de o scurtă tăcere. Apoi Jake se îndepărtă de canat și plecară spre ascensor.

Petrecură cam o jumătate de oră să aleagă cărți în librăria Smith. După ce plăti cumpărăturile la casierie, Jake o luă de braț și-i propuse:

– O cafea?

– Cu plăcere.

O conduse într-un salon de ceai extrem de elegant și rafinat.

După ce dădu comanda, într-o franceză excelentă, Jake întrebă:

– Dacă înțeleg bine, este prima ta călătorie la Paris?

Ea încuviință din cap.

– Nu am fost niciodată în Franța mai departe de Calais. Cu ocazia unei excursii organizate de către liceu. Totuși, m-am distrat bine, povesti ea. Având rău de mare, profesoara noastră și-a petrecut toată traversarea canalului în toaletă!

Un zâmbet ușor trecu peste buzele lui Jake în timp ce chelnerița le punea cafelele pe masă. Așteptă ca aceasta din urmă să plece ca să spună:

– Precis ați profitat ca să faceți nebunii?

– Da. Biata femeie era prea bolnavă ca să ne supravegheze. Dar este prima dată când vin la Paris.

În timp ce-și beau cafeaua, Laura se minună să se găsească acolo, așezată calm în fața lui Jake. După ce vroise cu orice preț să-l evite, cum putea flecări cu el într-un mod atât de relaxat?

El o observa atent.

– Nu ai deci prieteni pe care să-i vezi aici? se interesă el.

– Nu, deloc.

– Ai planuri pentru diseară?

Ea arătă cu mâna spre punga de hârtie cu cărți.

– O să fac o baie, apoi o să citesc puțin înainte de a adormi, recunoscu ea sincer. Nu pot să mă uit la televizor, nu înțeleg prea bine franceza.

El păru mirat.

– Nu? Eu credeam că dimpotrivă.

– N-am decât amintiri foarte vagi de la școală.

Impasibil, el păru să reflecteze o clipă, înainte de a murmur:

– Ar fi păcat să nu vezi Parisul noaptea. De ce nu am cina împreună?

Laura îi susținu privirea. Nu păstra o amintire bună a ultimei lor cine...

– Nu cred că ar fi o idee bună.

Se observară câteva clipe în tăcere. Laura ar fi dorit să-i ghicească gândurile.

– Parisul este și mai frumos sub luminile nopții, spuse Jake cu o voce dulce.

Ea îi zâmbi contrariată, apoi întoarse ochii.

– Nu mă îndoiesc. Dar continuu să cred că a-l vizita împreună nu ar fi o idee excelentă.

După o nouă tăcere, el ripostă sec:

– Pentru că trebuie să ne petrecem oricum seara în acest oraș, ar fi mai bine să profităm. Ar fi o prostie să stai închisă în hotel, să meditezi asupra trecutului.

Laura strânse din dinți.

– Nu meditez asupra trecutului!

Jake făcu un gest cu mâna.

– În acest caz, ieși cu mine. N-am nimic special de făcut și nici tu.

Ea se aplecă și se așeză cu coatele pe masă.

– Drept cine mă iei, Jake? O jucărioară cu care te distrezi în lipsă de altceva?

– Iată o comparație care nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte! ripostă el cu o voce răgușită și cu ochii dintr-o dată întunecați.

Laura își reținu o ripostă usturătoare.

– Ți-ar fi frică de mine, Laura? întrebă blând Jake.

– Bineînțeles că nu, minți ea, înfiorându-se.

El ridică din umeri.

– Haide, acceptă.

– Ascultă, oftă ea, precis ai prieteni la Paris. Du-te să-i vezi. Noi terminăm întotdeauna prin a ne certa. Prefer să petrec o seară liniștită.

– Să facem un armistițiu, propuse el cu calm.

– Să vedem, Jake...

– Încetează să discuți, i-o tăie el scurt. Vom cina la ora opt, apoi vom merge să facem o plimbare.

Era inutil să mai discute... Laura îi aruncă o privire iritată. Nu era cazul să se epuizeze pentru a-l face să se răzgândească. El n-o să se lase cu una cu două.

– Am făcut să fie transportate unele în California și altele la Londra, după fuga ta, replică el agasat. Mi se părea inutil să rămână într-o casă goală.

Privirile lor se încrucișară în geamul vitrinei și Laura întrebă cu calm:

– De ce nu ai păstrat mobilele, ca să locuiești când ești acolo?

– Este prea departe de centru, răspunse Jake după o clipă de tăcere.

Cu acestea, se îndepărtă cu pași mari. Tânăra trebui să-și grăbească pasul pentru a-l ajunge și sosiră la hotel în tăcere.

Laura era gata la ora șapte și jumătate. Îmbrăcată într-o rochie furou, albă, era elegantă și grațioasă. Aurul roșcat al părului aureola frumoasa ei față cu o sclipire luminoasă. Era foarte ușor machiată.

Când Jake ciocăni la ușă, la ora opt fix, își luă poșeta înainte de a deschide.

O cercetă din cap până în picioare.

– Chiar ai intenția să porți această rochie? se interesă el pe un ton care suna mai mult a constatare decât a întrebare.

Ea își înclină capul.

– Nu este bună?

– Ba da, ești superbă, dar riști să te întorci plină de vânătăi.

– Plină de vânătăi? repetă ea, mirată.

O luă de braț pentru a se îndrepta spre lift.

– N-are importanță. Hai să mâncăm.

Coborâră la restaurant în tăcere. Șeful de sală, foarte amabil, se grăbi să-i conducă la masa lor.

Laura remarcă privirile de invidie ce se îndreptau spre Jake. Priviri furișe dar indiscrete, gândi ea în sine. Femeile îl urmăreau întotdeauna pe Jake în acest mod. Jake Ashton reprezenta pentru toate idealul celibatarului de cucerit. Îi admirau puterea, iar prestanța fizică le tulbura. Foarte bogat, frumos, influent, avea multe atuuri. Toate femeile erau gata să leșine când le fixa cu magnificii lui ochi albaștri.

Comandă pentru amândoi o mâncare ușoară: salată de pește și o friptură. Fură serviți de doi picoli care vegheau să le umple paharele și întrebau dacă sunt satisfăcuți. Dar Laurei îi lipsea pofta de mâncare.

Jake o privi cum abia ciugulește.

– Nu ți-e foame?

Ea zâmbi și-și puse furculița pe farfurie.

– Călătoria mi-a făcut rău la stomac.

Nu era adevărat. Ceea ce-i tăia apetitul era tensiunea care o cuprindea de fiecare dată când erau împreună.

Jake plăti nota, o așteptă pe Laura să se spele, apoi o luă de mână și o conduse afară, în aerul tare al verii.

Luară un taxi din fața hotelului, care îi conduse prin străzile Parisului, unde circulația era încă densă, deși era aproape ora nouă seara. Apusul soarelui era departe, iar oamenii se plimbau pe trotuare, bucuroși să profite de ultimele ore ale zilei.

Taxiul se opri la o intersecție și Laura asistă la un spectacol care o nedumeri: o grămadă de oameni îmbrăcați în blugi se înghesuia în cerc în jurul unui grup de muzicanți.

– Unde suntem? întrebă ea când Jake o ajuta să coboare din mașină.

– Bulevardul Saint-Michel.

– Și cine sunt toți acei oameni? întrebă ea, cu ochii întorși spre grămada de oameni, în timp ce traversau strada.

Jake îi urmări privirea și spuse:

– Oh, doar niște cască-gură ieșiți să se distreze.

– Dacă am merge să-i ascultăm câteva clipe?

– Cu plăcere.

Muzicanții cântau muzică rock antrenantă și în câteva minute, picioarele Laurei începură să se miște în ritm. Îl privi pe Jake și ochii lor se întâlniră.

– Te distrezi? întrebă el cu vocea lui gravă cu inflexiuni mângâietoare.

Ea încuviință din cap cu un zâmbet, apoi declară:

– Este formidabil! Sunt muzicanți ambulanți?

– Poate. Întotdeauna îi găsești în acest loc. Dar nu obligatoriu aceiași.

Brusc, Laura văzu cum ochii îi devin de gheață. Îi urmări privirea și descoperi un tânăr, în costum de pânză, care o fixa extaziat. El îi zâmbi vesel și ea îi răspunse la fel, amuzată de buna lui dispoziție comunicativă.

Jake o luă de braț și o trase mai departe.

– De ce plecăm? întrebă ea după câțiva pași, încruntându-se ușor.

El o privi impasibil și-i spuse sec:

– Am venit să vizităm Cartierul Latin, nu?

– Ești furios fiindcă băiatul acela mi-a zâmbit.

Regretă imediat această remarcă. Dar o exasperase cu atitudinea lui posesivă!

– Se pare că nu-ți dai seama că a flirta cu necunoscuți în acest cartier riscă să ne atragă necazuri...

– Nu fi așa solemn! Doar mi-a zâmbit. Asta-i tot.

– Și tu i-ai înapoiat zâmbetul, îi reaminti Jake.

– Și? Ce-ai vrea să fac, după tine, când mi se zâmbește? Să scot limba?

Merseră în tăcere câtva timp, apoi intrară într-o stradă lungă și îngustă. Toate casele erau vechi și aveau obloanele deschise. Zvonuri de voci și de muzică răsunau de-a lungul acestei străduțe fermecătoare.

– Unde suntem? întrebă Laura, fără a îndrăzni să-și privească soțul.

– Tot în Cartierul Latin, răspunse el laconic.

Tonul lui sec o irită pe tânăra femeie, dar nu protestă. Un grup de adolescenți venea spre ea. Glumeau între ei și o priveau cu o admirație vădită. Unul se apropie și o pișcă de braț, apoi fugi, murind de râs.

Jake aruncă spre ea o privire elocventă. Laura nu-i dădu importanță, dar când ajunseră la capătul drumului, fusese pișcată de mai multe ori.

Se întoarse spre Jake.

– Sper că nu ai tupeul să-mi spui că m-ai prevenit!

El își mări ochii cu un aer nevinovat.

– De ce ar trebui s-o spun?

– Pentru că sunt plină de vânătăi! spuse ea cu o grimasă.

El izbucni în râs.

– Haide, vino. Acum te duc la librăria Shakespeare.

Când ajunseră în apropierea insulei Cité, se lăsa noaptea. Luminile orașului reflectate de Sena făceau atmosfera și mai romantică. Laura se simți dintr-o dată îngrozitor de singură.

Perechi se plimbau braț la braț, părând fericiți și vorbind. Laura îi observa cu un pic de invidie. Ea nu iubea pe nimeni și se îndoia că i se va întâmpla vreodată. Jake o înșelase prea îngrozitor ca să se poată gândi să mai aibă într-o zi încredere într-un bărbat.

Totuși, ar fi putut să fie fericiți împreună. Îl iubise nebunește când se cunoscuseră, până la a avea intenția să-și petreacă viața cu el. Crezuse sincer în jurămintele de căsătorie. Dar el, evident, nu le luase în serios. Scoase un oftat.

– Am impresia că este multă lume, spuse el când ajunseră în fața librăriei.

– Nu am neapărat nevoie de cărți, afirmă Laura.

El o cercetă atent și întrebă:

– Ce nu merge?

Ea se străduí să se adune, zâmbi și-l asigură:

– Totul este în regulă. Dar mai curând vreau să iau aer decât să scotocesc prin librărie.

– Cum vrei.

O luă din nou de braț și se îndreptă spre catedrala înălțată, în mijlocul iluminațiilor pe cerul negru, ca un simbol al speranței. Laura rămânea mută: nu reușea să înțeleagă ce o făcea atât de tristă. Se gândi fără să creadă prea mult, că era din cauza oboselii. Apoi înțelese că era melancolică fiindcă se afla în compania lui Jake în acest oraș romantic. La vederea cuplurilor fericite, suferea: pentru ea și el, nu mai exista nici o șansă de fericire.

Cu inima grea, ridică ochii spre Notre-Dame. Proiectoarele care o luminau modelau liniile sale sculpturale cu umbre și lumini. Era un spectacol de o frumusețe sublimă, dar care nu trezea în Laura nici cea mai mică speranță. Era prea tristă.

– Vrei să mergi să bei ceva? propuse Jake cu un gest în direcția unei cafenele.

– Mi-e indiferent, rosti ea pe un ton posomorât.

– Moderează-ți entuziasmul!

Laura surâse, contrariată.

– Aș merge cu plăcere să iau o cafea pentru a mă odihni un moment.

Se așezară la o masă de lemn. După ce dădu comanda chelnerului, Jake întrebă:

– Ești obosită?

– Un pic, recunoscu Laura cu ochii plecați asupra mâinilor așezate pe masă.

Jake o observă cu un aer enigmatic sorbind un whisky, apoi rosti:

– Ce-ai spune de o plimbare de-a lungul Senei? Podurile și monumentele luminate pe care le descoperi urmându-i cursul oferă o panoramă superbă.

– Dacă vrei, răspunse ea cu indiferență.

Văzu cum gura lui se crispează.

– Dacă preferi să mergi în altă parte, nu de astfel de locuri este lipsă.

– Îmi este indiferent. Alege.

El păru exasperat, păru pe punctul să vorbească, dar se abținu. Laura își plecă ochii asupra cafelei, luă ceașca, gustă din ea.

– N-are nici un gust! spuse ea morocănoasă.

Jake observa în continuare. Ea întoarse capul și zări în capătul sălii un tânăr care-i adresă un zâmbet larg. Apoi îl recunoscu pe tânărul de pe bulevardul Saint-Michel și-i înapoie zâmbetul.

Jake urmări imediat direcția privirii ei. Când o întoarse spre ea, Laura fu înspăimântată de furia care lucea în ochii lui.

Bău restul de whisky dintr-o înghițitură, puse paharul pe masă cu un zgomot sec. Apoi, azvârli câteva monede pe masă și o prinse pe Laura de încheietura mâinii.

– Ce este? întrebă ea în timp ce el o ducea rapid în stradă.

– Ne întoarcem la hotel, declară el.

O urcă într-un taxi care staționa și nu-și adresară nici un cuvânt în timpul drumului. O privi căutând în poșetă cheia când ajunseră în fața ușii de la camera ei.

– Ai petrecut o seară plăcută? întrebă el cu răceală.

– Mulțumesc, excelentă, replică Laura cu un zâmbet nervos.

– Mincinoaso!

Ea ridică spre el ochi mirați și bâigui:

– Cum așa?

– Știi foarte bine ce vreau să spun! Erai bine dispusă până la sosirea noastră la librăria Shakespeare. Începând de acolo, te-ai transformat în mumie. De ce?

– Fără îndoială fiindcă eram obosită, minți ea.

– Nu-mi spune povești. Pretind să-mi spui de ce.

Ea se întoarse pentru a-i evita privirea furioasă și mărturisi cu un oftat:

– Nu știu.

– Când ies cu o femeie, nu admit să se arate dezagreabilă fără nici un motiv, spuse el luând-o de încheietură.

Încercă să se elibereze și protestă:

– Nu am fost dezagreabilă.

– Aproape n-ai rostit un cuvânt de o oră. Sau dacă ai binevoit s-o faci, era pe un ton posomorât sau iritat. Vreau să știu de ce.

– Uiți că nu sunt una dintre amantele tale! Nu mă simt obligată să zâmbesc ipocrit fiindcă binevoiești să mă scoți în lume.

Jake își ieși din fire.

– Îți place sau nu, ai totuși o obligație față de mine, spuse el sec. Legal, suntem în continuare căsătoriți, îți reamintesc.

Se lăsă o tăcere încordată. Ea îl privi, înfiorându-se.

– Ce vrei să spui exact? întrebă ea cu o voce mai puțin fermă decât și-ar fi dorit.

– Oh, nu cred util să-ți precizez. Știi foarte bine despre ce vorbesc, o zeflemisi el pe un ton glacial.

Cu mâna liberă, fără a-l părăsi pe Jake din ochi, Laura introduse discret cheia în broască. Apoi murmură:

– Asta nu ar rezolva nimic, Jake.

El izbucni într-un râs dur care o îngheță.

– Puțin îmi pasă de rezolvare, indiferent care ar fi ea. Asta îmi pare mult mai plăcut decât o plimbare prin Paris.

Laura fu ușurată când auzi cum cheia se întoarce în broască.

– Am fost prea răbdător cu tine, continuă Jake. Este timpul să încetezi să fugi.

Ea își plecă ochii spre încheietura mâinii pe care el o ținea strânsă în continuare. Apoi îi prinse din nou privirea și murmură cu o expresie de supunere:

– Mă doare, Jake.

El o lăsă și se apropie cu un aer triumfător. Laura profită pentru a-l respinge cu ambele mâini, cu toată forța ei. În timp ce el se afla în dezechilibru, năvăli în cameră și închise ușa cu cheia. Apoi se rezemă de ușă gâfâind.

Jake bătu cu putere în ușă.

– Lasă-mă să intru!

– Pleacă, înainte de a trezi tot hotelul, replică ea calmă, ușurată să se afle în siguranță.

Se făcu tăcere o clipă, după care el bătu din nou cu lovituri duble.

– Dacă nu deschizi blestemata asta de ușă, o s-o sparg!

Ea fremătă de neliniște, dar se îndepărtă de ușă și se strădui să nu dea importanță tapajului pe care el continua să-l facă. Sfârși prin a se lăsa păgubaș. Îl auzi înjurând îngrozitor, dând o ultimă lovitură în ușă, apoi îndepărtându-se cu pași furioși.

Capitolul 6

Laura bătea nervoasă cu degetele în brațul fotoliului din lemn aurit. Salonul hotelului era aproape pustiu. În ochii ei verzi sclipea agasarea. Îl aștepta pe Mike de la ora unsprezece și acum era douăsprezece fără douăzeci.

Scoase un oftat și își puse cartea pe genunchi ca să bea o gură de cafea. Avea întâlnire cu Jake în aceeași încăpere, la prânz, și ideea de a fi singură când va veni el nu o bucura. Spera să evite, pe cât posibil, să rămână între patru ochi cu el. Nu avea nici un chef să înceapă o discuție sau o nouă ceartă cu Jake, apropo de seara din ajun.

– Salut! frumoasa mea! îi murmură o voce la ureche.

Aiurită, se îndreptă și zâmbi văzând buclele brune ale lui Mike Jenson, ai cărui ochi sclipeau de maliție. Se ridică, ușurată să vadă o față familiară.

– De ce ai întârziat?

Mike o luă de talie și o strânse în brațe. Scoase un oftat adânc și spuse pe un ton fals trist:

– Nu ești geloasă, nu-i așa, draga mea?

Laura izbucni în râs.

– Nu vrei totuși să mă faci să cred că ai fi întârziat din cauza uneia dintre iubitele tale?

Mike își duse mâna la frunte, gemu, apoi spuse cu un zâmbet larg:

– Nu există nici un mijloc să mă lase în pace!

Laura îl bătu amical pe braț.

– Acum, lasă-mă să mă odihnesc un pic! spuse Mike luând loc în fața ei, întinzându-și picioarele și căscând.

Laura zâmbi văzând inscripția imprimată pe tricoul lui: „Eu sunt un sex-simbol".

Tânărul se îndreptă, se aplecă spre masă cu o privire consternată, apoi rosti:

– Iată o ceașcă de cafea care se plictisește fiindcă este goală și singură.

Acestea fiind zise, chemă chelnerul și-i comandă alte două cafele. De cum plecă chelnerul, adăugă:

– Te previn, tu plătești.

– Nu zău? se miră Laura.

El făcu o grimasă, își întoarse buzunarele goale și spuse cu tristețe prefăcută:

– Sunt complet falit. Ai milă de un biet fotograf însetat.

Zâmbetul Laurei încremeni când în spatele lui observă silueta înaltă a lui Jake, imobilă, lângă lift. Îi susținu privirea câteva clipe, apoi întoarse ochii.

– Ai așteptat mult înainte de decolare? îl întrebă pe Mike pe un ton dezinvolt, ca Jake să nu-și închipuie că prezența lui o tulbura. De cât timp se afla acolo?

Mike clătină capul de la dreapta la stânga și buclele brune îi dansară, dându-i aerul unui prepelicar.

– Nu, nu prea. De altfel, nu m-am plictisit, spuse el cu un zâmbet poznaș. Julie a venit să mă însoțească.

– Julie? Te credeam cu una Lisa, în aceste moment?

– Da, ea...

Făcu cu mâna un semn de alungare.

– Biata Lisa, murmură Laura cu un zâmbet ușor.

Amicele lui Mike Jenson se succedau una după alta într-un ritm amețitor. El nu părea să aștepte decât două lucruri: frumusețea și neputința de a lega cap la cap două propoziții. Laura nu înțelegea despre ce putea să le vorbească.

El îi spuse adesea: „Cu o femeie inteligentă, riști să cazi în capcană. Cel mai bun mijloc de a-ți păstra libertatea este să ai de-a face cu idioate“. Cum și-o păstrase până acum, probabil avea dreptate.

Laura simți sosirea lui Jake mai mult decât o auzi, printr-o furnicătură la ceafă. Mike se ridică, tot numai zâmbet și se prezentă:

– Bună ziua! Mike Jenson.

– Ashton, răspunse Jake cu răceală, strângându-i mâna.

Mike păru amuțit de felul sec al lui Jake, dar se așeză din nou în fața lui, fără comentarii.

– Bună ziua, Laura! o salută Jake, în continuare la fel de sec.

– Bună ziua, murmură ea, cu ochii fixați pe tăblia mesei.

– Ai dormit bine, sper? se interesă el pe un ton mieros.

Apoi, fără a-i aștepta răspunsul, chemă chelnerul și-i ceru whisky.

Laura rosti cu jumătate de voce:

– De-abia este prânzul!

– Știu! se răți el.

Laura ridică din umeri, apoi își dădu seama că Mike îi privea cu atenție. Oftă în sine. Atitudinea lui Jake demonstra că era încă furios pe ea. Doar dacă... doar dacă nu asistase la sosirea lui Mike.

Ar fi atribuit îmbrățișării tânărului o altă semnificație decât cea a unui salut amical.

Mike Jenson avea reputația unui afemeiat. Ceea ce nu-l deranja câtuși de puțin, era încântat să treacă drept un distrugător de inimi. Laura avea cu el relații amicale, nimic mai mult. Dădea prea mare importanță viitorului ei ca să se amorezeze de un băiat atât de nepăsător și ușuratic ca Mike. Nu era deloc idealul său masculin. Jake ar fi trebuit s-o cunoască suficient de bine ca să nu se îndoiască.

Prânziră înainte de a pleca la drum. La sfârșitul mesei, Jake se duse să ia cheile mașinii închiriate, în timp ce Laura și Mike îl așteptau în sala restaurantului.

Mike povesti anecdote amuzante despre montajul reportajului care îl întârziase și Laura începu să se destindă. După care, tânărul o privi ciudat.

– Cum se face că ți s-a încredințat ție treaba asta? Nu este genul de interviu care se încredințează de obicei unei începătoare.

Tânăra reflectă imediat la cel mai bun răspuns și spuse:

– Știu. Și eu am fost surprinsă la fel ca ceilalți reporteri când Rupert mi-a dat această sarcină.

Mike o examină câteva minute în tăcere, cu privirea lui amicală de prepelicar, apoi spuse jucându-se cu o linguriță:

– Am auzit spunându-se că-l cunoști pe numitul Ashton mai bine decât vrei să recunoști.

Laura nu se dădu bătută. Așadar, bârfele au început deja să circule la birou despre ea și Jake.

Izbucni în râs de parcă ar fi fost vorba de o glumă bună.

– Cine naiba ți-a spus gluma asta?

El își luă un aer misterios.

– Degetul meu mic. Mi-a spus că ești una dintre prietenele lui. Pretinde că asta datează de mult timp și tu ai fost secretoasă față de colegii tăi fideli de la ziar. Și că, mai mult, în seara aniversării lui Rupert, ai fi avut cu el o foarte lungă conversație între patru ochi.

El îi adresă un zâmbet mare, cu ochii strălucind de amuzament și adăugă:

– Ei bine, dragă, ce spui?

– Hai să vedem, Mike, tu mă cunoști bine. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că o să dai crezare bârfelor.

– Trebuie să rămâi vigilent, ripostă el făcându-i cu ochiul. Nu aș vrea să fiu indiscret, dar sunt curios.

Ea se încruntă, agasată.

– Și chiar ridicol. Unde naiba aș fi putut să-l întâlnesc pe Jake Ashton?

Mike nu păru convins.

– Hmm! Foarte bine, nu o să mai atac subiectul.

***

Tereza Philips și Russ Taylor locuiau într-un orășel între Chartres și Alençon.

În mașină, Mike luă loc pe bancheta din spate. Flecări vesel la începutul călătoriei. Dar tăcerea ostilă a lui Jake sfârși prin a-i tăia entuziasmul și se refugie în tăcere.

Era ora trei după-amiază, când, la capătul unei alei străjuită de copaci, Jake opri mașina în fața unui conac mare din piatră albă. Mike ascoase un fluierat admirativ.

– Mă întreb dacă regina este la palat!

Gluma care-i atrase o altă privire glacială din partea lui Jake. Mike făcu o strâmbătură și Laura își înăbuși un chicotit. Coborâră din mașină când ușa de la intrare se deschise în fața unei femei de o frumusețe răpitoare. Părul lung și blond îi ondula liber pe umeri. Înaintă spre ei cu un zâmbet fermecător, care arăta dinți aproape prea albi. Ochi verzi luminoși, dădeau o ultimă tușă de perfecțiune ovalului pur al feței.

– Jake, dragă! exclamă ea cu o voce melodioasă în perfect acord cu frumusețea ei de sirenă. Ce mai faci? Sunt încântată

să te văd, în fine. Ați călătorit bine? Dificultățile circulației sunt uneori neplăcute pe acest drum, în iulie. Păcat că ați întârziat. Eram atât de bucuroși de această vizită, încât am fost dezamăgiți ieri, când ai telefonat că nu sosiți mai devreme de astăzi.

Jake îi atinse cu buzele obrazul satinat.

– După câte văd, Terry, pari în plină formă, spuse el vesel.

– Poznaș lingușitor! replică ea cu un nou zâmbet, bătându-l pe brat.

Apoi, cu capul ușor înclinat, părul ei fiind aureolat de soare, își întoarse drăgălășenia spre Mike.

– Fiți bine venit, gânguri ea cu accentul ei californian melodios. Sunt încântată că ați putut veni. Sunteți fotograful?

Mike încuviință din cap, cu ochii ieșiți din orbite, lovit brusc de mutism.

Thereza se întoarse spre Laura cu un zâmbet larg.

– Bună ziua. Să intrăm cu toții în casă, să bem ceva.

Făcu stânga-mprejur, urmată de mirosul parfumului ei și de norul vaporos al părului blond.

– Vă așteptam citind reviste, continuă ea. Russ lipsește azi după-amiază... cred că meșterește prin parc. Nu înțeleg de ce, dar adoră să facă asta. Așezați-vă, făceți-vă comozi. Sunt nebună de bucurie să am musafiri. De când ne-am instalat aici, acum șase luni, nu am mai primit aproape pe nimeni.

Mike o sorbea din ochi, vizibil subjugat. Jake îi aruncă o privire amuzată Laurei. Ea îi zâmbi și-l urmă într-un salon vast unde Thereza, când se aplecă pentru a-i servi cu băutură,

trebui să-și țină părul incredibil cu o mână fină și bronzată. Apoi continuă să vorbească timp de douăzeci de minute. Una din reflecțiile ei îl făcu pe Jake să caute privirea Laurei. Ea îi înapoie zâmbetul, ușurată să-l vadă că se relaxează.

Thereza termină de vorbit și se întoarse spre Laura, propunându-i cu amabilitate:

– Vreți să vă duceți să vă împrospătați? Eram atât de fericită că v-am văzut sosind, încât nu m-am gândit să vă propun mai devreme. Această casă este atât de izolată încât rar avem plăcerea să primim vizite. Nu este aceeași viață ca în California.

– A trăi aici este fără îndoială mai calm și mai odihnitor. Poate prea calm? întrebă Laura.

Thereza râse ușor din gât.

– Ei bine, par să mă plâng, dar ador casa aceasta. Nu m-aș despărți de ea pentru nimic în lume.

Își puse paharul pe tăblia șemineului, apoi se îndreptă către ușă.

– Puțină răbdare, reluă ea. Doar s-o caut pe femeia noastră de serviciu, pentru a-i cere să vă conducă la camerele voastre.

Laura zâmbi iarăși. Thereza era simpatică. Încordarea se estompase datorită vorbăriei ei inepuizabile. Evident, ar fi ușor să-i ia un interviu – cu condiția să reușești s-o fixezi suficient de mult asupra unui subiect.

– Doamnă Winterbottom, fii drăguță și vino câteva clipe, o strigă Thereza din pragul ușii.

În timp ce ecoul vocii ei melodioase răsună în vestibul, se întoarse spre ei și șușoti cu un zâmbet poznaș:

– Seamănă puțin cu un dragon, dar este foarte cumsecade. Am adus-o din Anglia și nu știu ce ne-am face fără ea.

Se auzi un zgomot confuz dinspre bucătărie, urmat de cel al unei uși care se deschide, apoi pași greoi care se apropiau de salon. O femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, cu fața căzută încadrată de păr sur, apăru în pragul încăperii.

Thereza o bătu pe braț.

– Doamnă Winterbottom, îți prezint pe domnișoara Hadleigh și domnul Jenson, de la revista „Style". Cât despre domnul Ashton, cred că-ți amintești de el?

– ...Nă-ziua, mormăi doamna Winterbottom.

– Fii o scumpete, condu-i la camerele lor, te rog, o rugă Thereza cu un zâmbet seducător.

– Bine, doamnă, răspunse menajera, care își încrucișă brațele pentru a-l observa pe Mike cu o privire net dezaprobatoare.

Laura și Mike își strânseră lucrurile și se ridicară. Jake se instală și mai confortabil în fotoliul lui.

– Rămân cu tine până la întoarcerea lui Russ, Thereza, spuse el.

Mike și Laura soseau la picioarele scării, în urma doamnei Winterbottom, când vocea Therezei îi opri.

– Cinăm la ora șapte și jumătate. Îmbrăcați-vă cum doriți, ne este egal.

Escortată de un Mike care zâmbea încântat, Laura o urmă pe menajeră până la o încăpere mare, decorată în pasteluri trandafirii și movulii. Tânăra fu încântată de camera pe care i-o atribuise Thereza.

Rezemat de ușă cu un aer extaziat, Mike declară:

– Este incredibilă!

– Incredibilă, aprobă vesela Laura.

– Acest reportaj este o adevărată baftă. Întotdeauna am visat să cunosc o femeie ca ea. Am impresia că am câștigat o călătorie gratuită la Hollywood.

Doamna Winterbottom îl privea cu seriozitate pe Mike, ca o imagine vie a mustrării.

– Dacă vreți să mă urmați, domnule, vă conduc la camera dumneavoastră.

Mike îi adresă cel mai frumos zâmbet al lui.

– Mulțumesc, doamnă, este foarte șic din partea dumneavoastră, glumi el.

Doamna Winterbottom își mușcă buzele și-l fulgeră cu privirea.

– V-aș fi recunoscătoare să-mi spuneți doamna Winterbotoom, protestă ea. Și acum, fiți amabil să mă urmați, fiindcă am treabă care mă așteaptă.

Mike făcu o grimasă, apoi răspunse:

– La ordinele dumneavoastră!

Ea porni cu pași grei și Mike se grăbi după ea.

După ce-și aranjase hainele în dulap și-și pusese produsele de înfrumusețare pe toaletă, Laura se apropie de o fereastră.

Parcul era minunat. Printre copaci, soarele lumina straturile de trandafiri ale căror crengi se legănau în briza estivală. Tânăra nu avea nici un chef să-și petreacă restul după-amiezii în cameră. Se hotărî să facă un duș și să se ducă să se plimbe prin grădină.

Ieșind din baie, se înfășură într-un prosop moale și se gândi încă o dată la Jake. De ce rămăsese în salon cu Thereza? Ridică din umeri. Poate că vroia să discute despre reînnoirea contractului lor.

Se duse și se așeză în fața oglinzii de toaletă, cu un aer gânditor. Nu reușea să înțeleagă de ce se străduise atât pentru a o obliga să facă acest reportaj. Știa foarte bine că nu putea să-l refuze. Pentru asta, trebuie să-i fi furnizat lui Rupert o scuză în toată regula: ca și când ai fi în agonie sau ți-ai rupt un picior.

Se uită în oglindă și oftă. Îi veni în minte un gând care o îngheță: Jake spera poate să divorțeze. Se simți dintr-o dată foarte deprimată. Dar de ce? Despărțirea lor definitivă i-ar permite până la urmă să ducă o viață normală. Nu asta dorea? Situația i se păru brusc mai puțin clară. Se sprijini cu coatele de toaletă și, profund nefericită, își prinse capul în mâini.

Auzind bătându-se în ușă, se îndreptă cu sprâncele încreținte. Să fie Jake? Își umezi buzele nervoasă, apoi întrebă:

– Cine este?

Ușa se deschise și apăru capul lui Mike în crăpătură.

– Salut! spuse el vesel. Oh, scuză-mă.... nu mă îndoiam că ești îmbrăcată decent.

Ea râse, ușurată.

– Foarte nostim. Ce vrei?

El făcu pe miratul.

– Iată ceea ce se cheamă o invitație!

– Mike, încetează să faci pe prostul! îl certă ea în timp ce el intra și închidea ușa.

– Aș vrea doar să-ți pun câteva întrebări. Nu te neliniști, nu am intenția să-ți fac curte, decât dacă mă rogi.

– Foarte bine, oftă ea. Fiindcă ai intrat, te ascult. Dar fii scurt. Nu sunt îmbrăcată și mai am încă o mie de lucruri de făcut înainte de cină.

Își scoase capotul din dulap și rămase în picioare, așteptându-l să vorbească.

Mike se lungi pe pat, cu mâinile încrucișate sub ceafă și cu ochii în tavan.

– Nu găsești că acest Ashton este amabil ca o ușă de închisoare? Am avut impresia că era pe punctul de a mă bate în momentul primei noastre întâlniri.

O privi țintă înainte de a adăuga:

– Vezi o explicație la asta?

Laura ridică din umeri.

– S-a sculat precis cu fața la cearșaf. Cum aș putea ghici motivele proastei sale dispoziții?

Mike părea nedumerit.

– Orice ar fi, cotoroanța Winterbottom este și mai de temut. Pare să fie gata să mă taie în bucățele cu un satâr!

Laura izbucni în râs.

– Da, s-ar spune că nu te apreciază deloc!

– Oricum, ceea ce vroiam să te întreb este sub ce unghi contezi să-ți îndrepți interviul. Dacă dorești s-o prezinți adorabil de simplă, i-aș face fotografii în acest sens. În schimb, dacă vrei s-o faci un star a la Monrose, spuse el făcând cu ochiul, sunt omul tău.

Ea zâmbi.

– Rupert nu ți-a dat nici o indicație?

– Nici una. Mi-a dat o palmă peste cap și mi-a oferit o altă cupă de șampanie.

În obrajii Laurei apărură gropițe.

– Încă nu m-am hotărât. Trebuie să încep să tatonez terenul.

– Dar asta riscă să dureze o eternitate! gemu el.

Ea ridică din umeri.

– Ar trebui totuși să aștepți.

– O să mă plictisesc, replică el cu o grimasă.

– Ei bine, distrează-te numărând mușchii, sau ce altceva vrei.

El își luă o mutră jignită.

– Dispun și de alte surse! Cred că mă duc să fac niște poze țăranilor din împrejurimi.

Laura își strânse nodul prosopului între sâni.

– Este o idee excelentă. Dar acum trebuie să mă îmbrac. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai vrea să te duci să te distrezi altundeva.

Ea auzi zgomot pe culoar și privi fix ușa.

– Cine este? întrebă Mike, în continuare lungit pe divan.

Ușa se deschise în fața lui Jake. Rămase nemișcat în prag, cu fața de marmură și ochii furibunzi.

Laura rămase înlemnită. Cu buzele uscate, reuși totuși să exclame:

– Jack!

Mike întoarse capul spre el și avu o tresărire în fața privirii amenințătoare a lui Jake. Se ridică dintr-un salt.

– Pe mai târziu, Laura, spuse el precipitat.

Apoi merse de-a îndăratelea pentru a trece prin fața lui Jake, fără a-l scăpa o clipă din ochi.

O dată ușa închisă, Jake și Laura se priviră în tăcere. El fu cel care rupse tăcerea.

– Ce naiba făcea ăsta aici?

Ea rămase țeapănă cu brațele strânse de-a lungul trupului pentru a menține prosopul de baie și se forță să răspundă pe un ton egal:

– Vroia să-mi vorbească.

– Da, chiar? o zeflemisi el cu un rictus sarcastic.

Laura simți cum sângele îi îngheață în vine. Se întoarse.

– Da, vroia să știe sub ce unghi o să abordez interviul... Are nevoie să fie la curent înainte de a începe să facă fotografiile, înțelegi...

Se întrerupse și ridică ochii pentru a-i vedea reacția. Apoi reluă repede:

– Dacă nu, riscă să facă fotografii care nu sunt în același spirit. Ceea ce ar duce la faptul că toată lumea și-ar pierde timpul, nu crezi?

– A venit aici așadar ca să... ca să-ți „vorbească?“

– Exact. Noi am lucrat deja împreună de mai multe ori. Îl cunosc foarte bine.

Jake își puse mâinile în buzunarele pantalonilor săi bleumarin și o privi fix.

– Îl cunoști foarte bine... Până la ce punct?

Laura își umezi buzele cu vârful limbii și văzu că-i remarcă gestul nervos. Se înroși și-i evită privirea.

– Relațiile noastre sunt pur amicale, murmură ea.

Spunând acestea își aminti dintr-o dată că Jake, lângă ascensor, îl văzuse fără îndoială pe Mike îmbrățișând-o în salonul hotelului. Dumnezeu știe ce concluzii putea trage în prezent din faptul că-l primește pe Mike în camera ei, pe jumătate goală!

– Pur amicale, repetă Jake pe un ton tărăgănat.

Înaintă spre ea doi pași cu toți mușchii încordați, amenințător.

– Mi se pare prea familiar ca relațiile voastre să fie „pur amicale“, nu crezi? o certă el.

– Îl cunosc de un an, protestă ea cu o voce calmă.

Se lăsă o clipă de tăcere.

– Un an, spuse în cele din urmă Jake. Adică, de fapt, de la separarea noastră.

Laura înghiți în sec, conștientă că se aventura pe un teren periculos.

– Da, dar noi nu avem decât relații de muncă prietenești.

– L-ai cunoscut înainte sau după căsătoria noastră? întrebă Jake.

– L-am cunoscut când am început să lucrez la „Style", răspunse ea cu o voce mereu egală.

Se simțea incapabilă să mai suporte mult tensiunea care domnea între ei.

– Și de atunci, are obiceiul să te viziteze în cameră, reluă Jake mieros, fără a o scăpa din ochi.

Laura respiră adânc, pentru a-și domina furia care se trezea în ea în urma acelor insulte. Se duse repede la ușă și o deschise.

– Nu țin să mai discut cu tine, Jake. Fii amabil și pleacă. Aș vrea să mă îmbrac.

El se apropie cu o sclipire periculoasă în ochi. Își puse mâna pe cea a Laurei de pe clanță și închise ușa.

– Doar nu vrei ca toată lumea să audă ce discutăm?

Cum apăsarea lui Jake îi strivea mâna, durerea făcu să-i explodeze furia.

– Cauți un nou motiv de ceartă, dacă înțeleg? strigă ea exasperată.

– Este amantul tău? insistă el fără să țină cont de întrerupere.

– Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala! ripostă ea pe un ton usturător.

Era nebună de furie în fața insultei lui deliberate.

Cu un gest rapid, Jake îi răsuci brațul la spate. Zâmbetul lui amenințător o făcu să se înfioare.

– Asta nu te privește, Laura. Fiindcă ești în continuare soția mea.

La capătul nervilor, ea strânse din dinți.

– Nu mai sunt soția ta, o știi prea bine. Tu ești cel care a distrus căsnicia noastră, acum un an. Ți-ai pierdut astfel dreptul de a-mi pune întrebări de acest gen.

– Poate, dar puțin îmi pasă, bombăni el. Dacă faci dragoste cu acest imbecil cârlionțat, vreau să știu.

– Ți-am spus deja că nu este decât un prieten, ripostă ea cu ochii sticlind de furie.

Jake clătină din cap.

– Minți, Laura. Nu te cred.

În tăcerea apăsătoare care urmă, tânăra nu-și mai auzea decât sunetul respirației sacadate. Inima îi bătea să se rupă și ridică ochii spre Jake. Îi zâmbi sarcastic.

– Este seducător, în particular?

– Du-te! șuieră ea.

– Nu înțeleg ce găsești la el. Nu este genul tău.

– Și care ar fi genul meu, după tine?

– Eu, o asigură el cu un zâmbet batjocoritor.

Aroganța lui îi tăie răsuflarea.

– Îngâmfarea ta nu are limite! aruncă ea ca o pisică înfuriată. Nu aș vrea să te ating nici chiar dacă m-ai ruga în genunchi.

Ea văzu cum pe fața lui apare o expresie de violență.

– Chiar nu? întrebă el pe un ton mușcător.

Se apropie, îi prinse cealaltă încheietură, îi ridică brațul deasupra capului și o strânse lângă ușă cu greutatea trupului lui.

– Nu mă atinge! protestă ea.

Jake zâmbi cu cruzime. Apoi privirea lui căzu pe nodul prosopului de baie, chiar deasupra sânilor. Întinse o mână și o mângâie într-un mod sugestiv.

Ochii lui reveniră să se încrucișeze cu ai Laurei.

– Inima ta bate foarte tare, constată el.

Laura își mușcă buzele. Bătăile inimii i se simțeau prin trup. Respirația i se acceleră în timp ce sânii palpitau lângă mătasea vestei lui Jake.

– Te tulbur, Laura? întrebă el cu o voce răgușită și ochii arzând de lascivitate.

Ea simți că i se oprește răsuflarea, cuprinsă de valuri de dorință.

– Nu, murmură ea, cu buzele uscate.

– Mincinoaso, șușoti el cu o voce răgușită.

Îi lăsă încheieturile mâinilor, o prinse de umeri și o trase lângă el. Apoi, gura lui se abătu cu brutalitate peste a ei și o forță să deschidă buzele. Ea se zbătu și încercă să-l respingă, îndepărtându-i pieptul cu mâinile.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei și o strânse tare lângă el, până când îi simți fiecare mușchi al trupului.

Pe genele Laurei apărură stropi de lacrimi. Încercă să-și întoarcă fața, dar el ridică o mână pentru a-i ține fața nemișcată.

Sărutul lui se transformă brusc: mâinile îi deveniră mai blânde, gura mai puțin agresivă, apoi tachinatoare și senzuală. Această schimbare o răvăși pe Laura, care nu se putu împiedica să-i înapoieze sărutul.

Buzele lui Jake se amestecau cu ale ei, cu voluptate. Mâinile lui o mângâiau. Se înfioră toată de plăcere și se lăsă în voia lui.

Prosopul de baie căzu pe podea și sub mâinile mângâietoare, un freamăt parcurse pielea goală a tinerei. Respirația îi deveni sacadată. Urmă cu degetele pometii lui bronzați și începu să tremure ca o frunză, de dorință și de teamă în același timp.

Palmele lui Jake urcară pe șolduri de-a lungul torsului și ea gemu de plăcere când îi cuprinse sânii în palme. Gura lui se depărtă de a ei, o cercetă cu o privire arzând de pasiune, apoi murmură răgușit:

– Am nevoie de tine, Laura. Mereu am nevoie de tine.

Cu ochii ficși, privi cum capul lui brun se înclină spre sânii ei și așteptă, ținându-și răsuflarea.

– Dumnezeule, ce frumoasă ești! șopti el cu o voce lipsită de expresie, din cauza emoției.

Își înălță capul și-i contemplă trupul cu o privire rapidă. Apoi, gura lui puse stăpânire pe a ei într-un sărut îmbătător, în timp ce mâinile-i acopereau talia și șoldurile cu mângâieri febrile.

Ea își puse mâinile tremurătoare pe umerii lui lați și le strecură prin răscoaiala gulerului. Contactul cu pielea caldă și mătăsoasă îi smulse un mic strigăt de plăcere. Pieptul lui Jake se ridica și cobora rapid în ritmul bătăilor dezordonate ale inimii sale. Continua s-o sărute și mângâierile îi deveneau din

ce în ce mai arzătoare. În cele din urmă, un geamăt răgușit se ridică din gâtul lui și o ridică în brațe ca s-o ducă spre pat, unde o puse ușor.

Începu să se dezbrace fără a părăsi din ochi trupul suplu, feminin, moleșit, a cărei piele aurie lucea ca o piersică.

Cu ochii încețoșați de beatitudine, Laura îl văzu desfăcându-și nasturii de la cămașă cu degete ce tremurau de nerăbdare. Un zâmbet îi destinse buzele când putu să contemple torsul neted și bronzat. Fu curpinsă de o dorință violentă de a simți acele brațe puternice peste ea.

Când gura lui Jake o luă din nou pe a ei, Laura se cufundă într-un vârtej de voluptate. Ritmul dezordonat al bătăilor inimii i se propagă în toate membrele. Buzele i se lipeau febril de ale lui Jake și-l strânse cu toată puterea.

Cu simțurile inflamate, ondula lângă el cu o pasiune egală cu a lui.

– Dulcea mea... ești atât de dulce, atât de dulce, îi murmură Jake la ureche când trupurile lor se uniră în cele din urmă.

După aceea, cuibărită în brațele lui Jake și încă toropită de plăcere, Laura începu să se simtă vinovată și neliniștită. Jake îi mângâia părul cu o mână, încolăcind și descolăcind șuvițele lungi de aur roșu pe degete.

Nici unul nici altul nu știa ce să spună: rămâneau muți, derutați de situație. Nici una din disputele lor precedente nu se terminase în acest mod. Era prima oară că făceau dragoste din ziua căsătoriei lor.

Jake rupse tăcerea.

– Te simți bine? întrebă el cu o voce gravă și tandră, mângâindu-i un obraz cu vârful degetului.

– Da, șopti ea răgușită, cu ochii fixați pe pieptul lui.

Cu capul în scobitura umărului lui Jake, asculta cum inima lui se potolește puțin câte puțin, la fel ca și a ei. Se simțea euforică, ușoară, copleșită de o stare de bine, de nedefinit. Își încreți sprâncenele și încercă să-și analizeze sentimentele pentru el.

Evident, îl iubea încă. Nici o femeie nu s-ar fi abandonat cu atâta ardoare în brațele unui bărbat doar pentru simpla atracție. Se iubiseră cu înflăcărare și senzualitate, ca și cum erau legați printr-o vrajă pe care nu o putea rupe nimic. Ca și cum încercase prea mult timp să scape unei fatalități. Niciodată nu simțise pentru nimeni altcineva o dragoste atât de intensă și de devoratoare. O învăluia acum ca o maree și-i era imposibil să se gândească la vreun viitor sau o viață fără Jake.

Câteva bătăi în ușă îi smulse din gânduri. Ea îi aruncă o privire întrebătoare lui Jake.

– Întreabă cine este, o sfătui el în șoaptă, sărutându-i fruntea cu blândețe.

Ea se îndreptă ușor, fără a ieși din cercul brațelor lui și spuse cu o voce nu prea sigură:

– Cine este acolo?

– Eu, răspunse vocea melodioasă a Therezei.

Laura îl întrebă din nou pe Jake din privire, îngrozită. El ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i sufla.

– Spune-i că tocmai te îmbraci.

Ea își ridică cearșaful până la umeri, apoi cu ochii fixați pe ușă, spuse:

– Mă îmbrac. Nu mai poate aștepta?

– Păi... îl caut pe Jake, reluă Thereza din spatele ușii. A anunțat că urcă la dumneata pentru a discuta interviul. Nu l-ai văzut?

Jake făcu din cap un semn negativ.

– Nu, spuse Laura. Trebuie să fi ieșit.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Thereza reluă pe un ton sceptic:

– Oh... în acest caz, mă duc să-l caut afară. I s-a telefonat, înțelegi. Și trebuie să-i transmit un mesaj.

– Dacă îl văd înainte, o să-i spun că-l cauți, zise Laura în speranța că Thereza se hotărăște să plece.

– Bine, bine. Atunci, pe mai târziu.

Pașii ei se îndepărtară în cele din urmă de-a lungul culoarului și Laura se lăsă să cadă în brațele lui Jake cu un oftat de ușurare. El îi mângâie părul, îi mângâie fruntea, cu un sărut ușor.

– Era cât pe ce! murmură el, vizibil amuzat.

– Hmm! Mă întreb cine ți-a telefonat.

Jake o sărută din nou.

– Ar fi mai bine să mă duc să văd.

Laura nu avea nici un chef să plece.

– Crezi că este neapărată nevoie? întrebă ea cu o voce încă răgușită.

El oftă:

– S-ar putea să fie ceva important. Și dacă Thereza revine, s-ar putea ca de data aceasta să intre.

Laura se încruntă.

– Dar i-am spus că ai ieșit.

O privi cu un zâmbet ironic.

– Nu pot fi plecat departe, fiindcă mașina mea este tot acolo, nu crezi?

– Evident, oftă ea dezamăgită.

O sărută înainte de a se da jos din pat. Laura îl privi îmbrăcându-se. Apoi se aplecă spre ea, îi sărută vârful nasului și spuse:

– Nu o să întârzii multă vreme. Mă voi întoarce cât pot de repede. Ne rămân multe lucruri de clarificat.

După plecarea lui, Laura rămase întinsă în tăcere, să-și rememoreze fiecare sărut, fiecare mângâiere. O cuprinse o dulce euforie și așteptă întoarcerea lui Jake.

Capitolul 7

Dar Jake nu reapăru toată după-amiaza. De fapt, la întoarcerea lui, Laura se culcase de mult. Îl auzise oprind motorul mașinii și trântind portiera. Apoi, pietrișul scârțâise sub pașii lui.

Când deschise ușa de la camera ei și intrase în încăpere, luminat în întuneric de becul de pe culoar, se prefăcuse că doarme.

– Laura? Ești trează? întrebase el încet.

Ea nu răspunse, cu ochii închiși, neliniștită. Ieșise după câteva clipe și ea scoase un oftat de ușurare. După care, se ghemuise și cu capul înfundat în pernă, plânsese amarnic.

A doua zi dimineață, primele raze de soare care îi atinseră pleoapele o făcură să se trezească tresărind. Parfumul care plutea în aerul proaspăt o făcu pe Laura să se ridice pentru a se plimba prin grădină.

La această oră matinală, era și mai frumos decât și-ar fi imaginat. Merse încet peste peluzele verzi, admiră straturile de trandafiri, reflectând asupra serii din ajun. Suferise un întreg martiriu în timpul cinei: cu inima zdrobită, era rănită în orgoliu de scaunul gol al lui Jake. Conversația ușoară și veselă a Therezei și a soțului său, Russ Taylor, îi permisese să păstreze tăcerea.

... Un zgomot de pași, în spate, o făcu să se întoarcă. Se întoarse pe călcâie, așteptându-se să se afle față în față cu Jake. Dar zâmbi de ușurare văzându-l pe Russ Taylor și alura sa de brunet frumos. Părul lui negru și buclat îi cădea până la umeri. La urechea stângă avea un cercel de aur și ochii lui ca tăciunele o cercetară din cap până în picioare cu un zâmbet șmecheresc.

– Ei bine, făcu el cu vocea-i languroasă și sofisticată, nu știam că avem zâne în fundul grădinii. Sau ești o nimfă?

– Bună ziua, domnule Taylor, răspunse ea surâzătoare.

– Domnule Taylor? repetă el cu reproș. Dacă mi-aduc aminte, ieri seară îmi spuneai Russ. Doar n-ai intenția să manifești răceală, sper?

Ea zâmbi iarăși, sincer amuzată. Știa foarte bine că nu trebuia să ia în serios galanteriile lui. Ceea ce era farmecul lor. Russ Taylor le debita tuturor femeilor fără excepție. Doar ca să le facă fericite. La care Laura nu vedea nici un fel de inconvenient.

– Grădina mea îți place? întrebă el când se întorceau agale spre casă.

– Este minunată. Trebuie că muncești din greu s-o întreții așa.

El oftă.

– Trebuie să-ți mărturisesc că nu mie mi se datorează frumusețea grădinii, ci lui Gaston, grădinarul. Vine aproape în toate diminețile să-și facă de lucru prin toate colțurile, mormăie, ridică brațele spre cer și geme de disperare.

Laura izbucni în râs.

– S-ar spune că este un fenomen.

– Da, este un tip formidabil, spuse Russ mergând spre un tufiș de trandafiri.

Se aplecă și culese o floare roșie cu tijă lungă pe care i-o întinse Laurei.

– Pentru dumneata.

Ea îl mirosi delicat.

– Oh, mulțumesc.

Russ se aplecă din nou pentru a culege un alt trandafir, dar se înțepă într-un ghimpe și se dădu brusc înapoi. Își examină vârful degetului, apoi se încruntă când văzu cum curge o picătură de sânge. Își supse degetul și spuse:

– Sunt ca femeile, aceste roze, dulci și frumoase la suprafață. Nu se știe niciodată în ce cotlon ascund un spin.

– Într-adevăr, un bărbat avertizat face cât doi! replică ea făcând glumeț cu ochiul.

Începură să meargă și Laura se gândi din nou la Jake. Se arătase foarte tandru cu ea înainte de a o părăsi. Promisese să revină cât de repede posibil. Și atunci, unde plecase? La urma urmei, o afacere importantă îl putuse obliga să lipsească

inopinat. Poate că se grăbise să-l condamne? Avusese dreptate sau greșise că nu-i vorbise când intrase în camera ei în mijlocul nopții? Ridică din umeri. Va vedea. Nu vor lipsi ocaziile pentru a-i explica ce se întâmplase.

Vocea cordială a lui Russ îi întrerupse șirul gândurilor.

– Cât timp vom avea plăcerea companiei voastre? Știu că Jake contează să stea în jur de o săptămână, spuse el făcând cu ochiul... Dar dumneata nu ești Jake.

Ea râse și în obraji i se iviră gropițe.

– Asta depinde de timpul cât va necesita interviul. Dar cu siguranță, în jur de o săptămână.

– Da? întrebă el cu un aer încântat. Îmi vei lua și mie interviul? Sau sunt condamnat de Jenson? Aș prefera să fii tu aceea care îl va realiza.

– Mi s-a cerut să vă fac amândurora.

– Minunat! exclamă el cu un zâmbet. Am avut presentimentul că o să ne înțelegem bine din prima clipă când te-am văzut. Ar trebui să petrecem douăzeci și patru de ore în altă parte pentru a face acest interviu – doar tu și cu mine, între patru ochi, închiși nu știu unde, într-o cămăruță.

– Ești mai rău ca Mike! spuse ea într-un hohot de râs. Amândoi faceți o pereche reușită!

El ridică mâinile în semn de predare.

– Bine, bine, ai câștigat! Știu să-mi recunosc înfrângerea.

Merseră câteva secunde în tăcere, apoi Russ declară:

– Sper că nu vei fi vexată dacă îți spun că nu am auzit niciodată vorbindu-se despre tine din punct de vedere profesional.

– Nu chiar! Nici măcar surprinsă. De fapt, este vorba despre primul meu reportaj important.

Ea își strânse buzele la ideea că nu era meritul ei, ci al lui Jake, care i-l oferise pe tavă.

– Bizar că a fost încredințat unei novice, murmură Russ perplex.

Ajunseră la capătul aleii carosabile, în clipa în care o mașină roșie, sport, se oprea cu un scrâșnet de pneuri care împroșcă pietrișul. Russ își încreți sprâncenele și acceleră pasul pentru a ajunge la poarta de la intrare. O femeie înaltă, elegantă, ieși din mașină. O privi fix pe Laura.

Aceasta simți că inima i se oprește în loc. Înțepenită, o observă fără a-i veni să creadă.

Frumusețea Melissei Blake era în continuare la fel de insolită. Imensii ei ochi albaștri cu privirea tragică păreau să devoreze o față fină, cu ten aproape lăptos și buze foarte roșii. Părul ei brunet, lung și mătăsos, îi cădea liber pe umeri.

Numai zâmbet, Russ îi întinse brațul.

– Melissa! Îngerașul meu adorabil! Nu te așteptam înainte de vineri.

Melissa continua s-o fixeze pe Laura cu o privire mâhnită și neliniștită, în timp ce răspundea cu o voce dulce:

– I-am telefonat Therezei. Mi-a spus că te va anunța.

– Ca de obicei, a uitat! spuse el vesel. Ea este frumoasă ca un înger, dar are un adevărat cap de păsărică.

După ce trecu primul șoc de a o revedea pe Melissa după atâta vreme, Laura o întrebă ce o aducea. O invitase Jake? Russ

o luă de mână și o conduse spre intrare, unde Laura stătea în continuare nemișcată.

– Melissa, am plăcerea să ți-o prezint pe femeia cu condeiul – reporterul nostru, Laura Hadleigh, ai recunoscut-o fără îndoială – e Melissa – celebrul manechin.

Se priviră și una și alta în tăcere, fără să știe cum să se comporte. Apoi, Melissa întinse o mână ezitantă și murmură amabilă:

– Bună ziua, domnișoară Hadleigh.

Laura îi strânse mâna cu răceală și se strădui să-i răspundă cât de politicos putu:

– Domnișoară Blake.

– De fapt, doamna Radcliff, rectifică Melissa cu un zâmbet timid. Dar aș prefera să-mi spuneți pe nume.

Doamna Radcliff? se întrebă Laura, perplexă. Dar de când era măritată? Precis nu de mult timp, doar dacă nu era cumva din vremea când se întâlnea cu Jake.

Își dădu dintr-o dată seama că Russ o observa gânditor, ca și cum căuta să-i ghicească gândurile. Se pare că remarcase echivocul în care se găseau cele două tinere.

– Și dacă am merge să bem o cafea? sugeră el, cu ochii fixați în continuare asupra Laurei.

– De ce nu? replică ea cu un zâmbet politicos.

Russ o privi o clipă înainte de a intra în casă.

– Nu cred că Terry s-a sculat deja. Era cât se poate de adormită ultima oară când am aruncat o privire în cameră. Dar nu se știe, poate s-a trezit între timp. S-au văzut și lucruri mai uimitoare.

Melissa o privea în continuare pe Laura și aceasta se simțea din ce în ce mai încordată.

– Doamnă Winterbottom! strigă Russ înainte de a intra în salonaș. Adu-ne cafea pentru trei!

Zgomotul care se auzi în bucătărie aduse un zâmbet pe buzele lui Russ. Arătă spre o masă și fotolii de răchită, dispuse lângă o mare fereastră.

– Așezați-vă. Cum soarele este în partea aceasta dimineața noi luăm întotdeauna micul dejun aici. Cel puțin eu. Fiindcă Thereza nu mănâncă, biata de ea, ca să rămână suplă și fermecătoare.

Doamna Winterbotton intră cu un pas greu, încărcată cu o tavă mare și cu o față acră:

– Sunteți matinală, fără îndoială! îi spuse ea Laurei pe un ton arțăgos. Credeam că toți ziariștii lenevesc în pat până la ore nepotrivite. După ceea ce spune domnul Russel, sunteți cu toții o bandă de puturoși...

– Mulțumesc, doamnă Winterbottom! i-o tăie Russ cu o privire amenințătoare.

Ea rânji și aruncă un surâs aspru în direcția Laurei înainte de a ieși.

Russ părea stânjenit.

– Nu înțeleg de ce Terry a insistat s-o aducă aici de la Yorkshire. Este o limbă de scorpie în cele mai bune momente ale ei. Dar cum a lucrat pentru familia lui Terry ani întregi, nu am putut s-o refuz. Este atât de adorabilă. Vreau să spun, Terry, bineînțeles, precizează el făcând cu ochiul. Această doamnă Winterbottom este o adevărată cotoroanță.

Își băură cafeaua în timp ce Russ continua să converseze aproape singur. Tăcerea evidentă care se instalase între Laura și Melissa devenea jenantă. Ceea ce nu-i scăpă lui Russ. Întorcea din când în când spre Laura ochi plini de curiozitate.

Ea se simțea din ce în ce mai prost. Și, în consecință, furioasă pe Jake. De ce se afla Melissa în această casă? El o invitase? Laura nu o cunoștea prea bine fiindcă nu fuseseră prezentate înainte. Dar fața ei frumoasă, delicată și visătoare, o obsedase de-a lungul întregului an. Îi rămăsese gravată dureros în memorie.

– Laura este aici ca să facă un reportaj despre Terry și despre mine, îi spuse Russ Melissei. Din nefericire, este perspicace și caustică. Am un presentiment funest că ne va face bucățele prin comentarii năprasnice. Așa-i că am dreptate, frumoasa mea? o întrebă el pe Laura cu un aer malițios.

Ea se străduia să se stăpânească și, cu un zâmbet amabil răspunse:

– Mi s-a recomandat să manifest cea mai mare amabilitate.

Russ izbucni în râs.

– Mă nelinișteam deci pentru nimic! O să ne prezinte împodobiți cu aureole.

Melissa întoarse spre Laura o privire luminoasă, plină de blândețe, și-l asigură:

– Sunt convinsă că reportajul va fi foarte bun.

Laura întoarse ochii. Îi era destul de greu să continue să deteste o persoană care manifesta atâta farmec și amabilitate.

Își consumă necazul în tăcere. Dacă n-ar fi fost urmărită de viziunea de coșmar a Melissei și Jake înlănțuiți pe acel pat, fără îndoială că ar fi putut să simtă o mare simpatie pentru această femeie.

Zgomotul ușii care se deschidea puse toate simțurile Laurei în alertă. Înainte ca cineva să pronunțe un cuvânt sau să facă un gest, știu că Jake intra.

– Bună ziua, spuse el cu vocea sa caldă cu inflexiuni mângâietoare.

– Bună, Jake, murmură Melissa care-l privea cum închide ușa cu un zâmbet tandru.

El înaintă spre ea și se aplecă pentru a-i atinge obrazul.

– Îmi pare bine că ai putut veni, spuse el îndepărtându-se. Pari în plină formă.

Laura privea fix podeaua.

– Mulțumesc. Am sosit cum am putut, replică Melissa cu voce dulce.

Russ contempla scena cu interes.

– Deci tu ai invitat-o, constată el zâmbind cu toată gura. Asta și presupunem.

„Și eu la fel", gândi Laura cu buzele strânse. Dar să aibă în prezent certitudinea nu o bucura prea mult. Simți privirea lui Jake pusă o clipă asupra ei, dar o ignoră. El veni să se așeze la masă lângă ea. Ceea ce reuși s-o irite.

– Aveai dreptate, îi răspunse el lui Russ. Ce face Peter? adăugă el întorcându-se către Melissa.

Ea zâmbi și privirea ei luminoasă avu o strălucire mai caldă.

– Face foarte bine, răspunse cu o voce vibrantă.

Laura se încruntă ușor. Peter în chestiune era soțul ei? În acest caz, ce făcea aici? Dacă Jake îi ceruse să vină, nu putea fi decât pentru a o avea ca metresă. Ce altă explicație ar fi putut avea invitația lui?

Melissa bău un pic din cafea, apoi continuă:

– Va veni peste două sau trei zile. Ține să nu rateze recepția.

Jake clătină din cap cu un aer satisfăcut.

– Thereza nu este încă prin împrejurimi? îl întrebă pe Russ.

Acesta din urmă neagă din cap și adăugă:

– Cât despre fotograf, presupun că s-a dus să se plimbe. L-am zărit în zori și de atunci a dispărut din circulație.

Jake se aplecă pentru a lua cafetiera, căreia îi săltă capacul.

– Mai este?

– Probabil, replică Russ.

Laura se uită cu coada ochiului la Jake în timp ce își turna cafea. Era superb. Nebunește de seducător. Blugii lui negri îi mulau talia și șoldurile înguste, subliniind lungimea picioarelor. Îi purta cu un tricou negru de cașmir, care îi punea în valoare musculatura bustului și umerii.

Russ se ridică.

– Ar fi mai bine să mă duc s-o smulg pe Maiestatea Sa din brațele lui Morfeu. Nu m-ar ierta s-o las să doarmă după sosirea ta, Melissa. Știi ce fericită va fi să te vadă.

Ieși din cameră și se instală o tăcere grea. Laura, din ce în ce mai încordată, își privea fix ceașca, într-o atmosferă încărcată de electricitate. De ce făcuse Jake asta? Nu putea să nu știe că va fi profund jignită și furioasă.

Această situație era de un ridicol nemaipomenit, gândi ea în timp ce tăcerea se eterniza. Știau cu toții ce se petrecuse între ei și rămâneau acolo, așezați politicos, fără să spună un cuvânt, ca și cum abia se cunoșteau. Destinul îi unise totuși într-o plasă invizibilă, care-i ținea prizonieri și-i făcea să sufere pe fiecare în felul său.

Se simți dintr-o dată incapabilă să mai suporte. Se ridică și spuse sec:

– Trebuie să plec să lucrez.

Jake se ridică în fața ei.

– Nu, Laura. Trebuie să rămâi. Sper să vorbești cu Melissa.

Ea tresări, apoi ripostă pe un ton fals dezinvolt:

– Și despre ce, Dumnezeule?

O privi cu un aer enigmatic.

– Dacă i-am cerut Melissei să vină aici, nu este dintr-un simplu capriciu. Ci pentru că, este necesar să aveți o discuție.

– Necesar? Necesar pentru cine? ripostă ea, cu mâinile crispate.

– Pentru tine și pentru mine... pentru noi toți.

Apoi, interveni vocea Melissei, dulce și voalată de emoție:

– Da, Laura. Ceea ce am să-ți spun, trebuia să fi ascultat de multă vreme. Dar nu ai dat niciodată ocazia nici unuia, nici altuia să-ți explice.

– Ah, da, chiar? ripostă ea pe un ton acru. Și nu intenționez să vă permit nici de azi înainte. Nimic din ce aveți de spus nu m-ar interesa.

Melissa o privea cu compasiune, cu imensii ei ochi albaștri plini de tristețe.

– Te rog, Laura, nu te supăra. Totul s-ar putea clarifica dacă ai accepta să ne asculți.

Laura o fulgeră cu privirea. Mila care se întrevedea în întreaga ei atitudine o exaspera. Nimic nu i se părea mai execrabil ca mila.

– Nu am cerut să vă văd, nici să vă vorbesc! strigă ea cu furie și nu vă cer decât un lucru: lăsați-mă în pace!

– Laura, interveni Jake luându-i mâna, eu i-am cerut Melissei să vină. Nu te lua după ea.

– Puțin îmi pasă motivul pentru care ai invitat-o aici. Și nu țin să-l cunosc. Prefer să nu știu detaliile sordide ale vieții tale amoroase.

– Ești pe o cale greșită, Laura...

– Ia te uită! lansă ea, degajându-se cu o mișcare bruscă. Bineînțeles, eu sunt cea care văd răul pretutindeni. Tu ești precis la fel de pur ca un bebeluș.

Jake își înfundă mâinile în buzunarele blugilor. O lucire fugară de mânie trecu prin ochii lui.

– Știu ce crezi, Laura, dar te înșeli. Nu există nimic altceva între mine și Melissa decât prietenie.

– Evident! rânji ea.

El scoase un oftat exasperat, apoi încercă s-o facă să raționeze:

– Dacă ar fi fost altfel, crezi că aș fi organizat această întâlnire între voi? Gândește-te un pic, Laura. Și încetează să vezi prezentul prin prisma trecutului.

Ea strânse din dinți. Era prea viclean ca să poți avea dreptate într-o discuție. Avea arta de a întoarce cel mai mic detaliu în favoarea lui pentru a te culpabiliza.

– Sincer, nimic din ce faci nu m-ar mira, mormăi Laura. Excelezi prea mult prin a-ți disimula intențiile. Cum aș putea să ghicesc ce ai putut complota în mintea ta șireată?

Fața lui Jake se aspri.

– Melissa și cu mine am avut o legătură pe vremuri. Dar s-a terminat de multă vreme. De fapt, nu s-a mai pus problema din momentul în care te-am cunoscut.

– Ușor de zis! spuse ea înainte de a se întoarce, nemaisuportând vederea lor.

În spatele ei, Melissa se ridică și rosti cu o voce tristă:

– Este adevărat, Laura. Eu nu știam atunci, dar totul s-a terminat între noi doi din clipa în care a pus ochii pe tine. Nu este vina lui, spuse ea privindu-l cu tandrețe și melancolie. Era mai presus de el. S-a prins de tine atât de repede... era imprevizibil, atât pentru el cât și pentru mine.

Laura simți că buzele-i încep să tremure – fără să știe clar dacă era din cauza supărării sau a furiei. Știa un singur lucru: trebuia să iasă din această încăpere cât mai repede posibil.

Jake îi puse mâna pe umăr.

– Vrei să te așezi acum și să ne asculți?

Ea se întoarse încet. Ochii îi străluceau de furie și de lacrimi stăpânite.

– Îmi pare rău, doamnă Radcliff, spuse ea cu o voce ascuțită, dar nu sunt în stare să mai suport mult vederea dumitale.

Jake strânse din maxilare și scrâșni:

– Grosolănia ta depășește limitele. Așază-te și ascultă.

Ea se scutură pentru a se elibera din mâna lui.

– Mă enervezi! Și dumneata la fel, adăugă ea azvârlindu-i o privire furioasă Melissei. Mă dezgustați și unul și altul! Sunteți incapabili să stați mai mult de cinci minute fără să vă sărutați? Mi-ați transformat ziua căsătoriei într-un coșmar. Tu mi-ai răvășit viața și ai dispărut fără să-ți pese ce s-ar întâmpla cu mine. Ai uitat de existența mea până acum.

– Fals! se indignă Jake, furios.

– Este purul adevăr! M-ai ignorat până la întâlnirea noastră din acel club de noapte. Dar îmi este indiferent. Să vă ia dracu pe amândoi!

Ușa se deschise brusc și toți rămaseră înmărmuriți când Mike Jenson intră în încăpere. Laura își reveni prima și se grăbi spre ușă, împingându-l pe Mike în trecere. Se năpusti către scară.

– Ce-a apucat-o? îl auzi ea întrebând. Am devenit dintr-o dată lepros?

Nu mai avea suflu când intră în camera ei. Trânti ușa, apoi se rezemă de ea cu ochii închiși și arzând de lacrimi stăpânite.

Avea un tupeu incredibil pentru a îndrăzni să invite această femeie să vină să-i facă morală. Această voce dulce și tragică o îngrețoșa. Această Melissa prea fermecătoare și bună, aproape ireală, îi făcea greață. De fiecare dată când o privea, revedea acel tablou: Jake lungit lângă ea, cu părul ciufulit, iar fața Melissei radiind, cu buzele umflate și părul în dezordine.

Cum ar fi putut ei să nege? Doar nu sperau s-o facă să creadă că aveau în acel moment relații platonice? Oftă și clătină din cap. Așa cum cunoștea încăpățânarea lui Jake, era de prevăzut că nu ar abandona fără luptă.

Se încruntă. Dar de ce refuza el să abandoneze? Cui atribuia atâta importanță pentru a încerca astfel s-o convingă? Nu era oare din cauză că avea încă sentimente pentru ea?

Emoția făcu să-i bată inima mai tare. Mâinile i se întâlniră într-un gest de rugăciune în timp ce-și mușca buza inferioară. De ce avea asupra ei o astfel de influență după ce o făcuse să sufere chinurile martiriului? De ce avea dintr-o dată chef să cânte, să danseze și să sară în sus de bucurie la gândul că el ar avea poate sentimente pentru ea?

„Sunt o proastă, gândi ea cu amărăciune. O adevărată proastă, caraghioasă și lipsită de mândrie. După atât de mult timp și atâta suferință, încă sunt îndrăgostită de el". Scoase un oftat adânc. De ce nu reușea să se descotorosească de un sentiment atât de profund ca dragostea sa pentru Jake?

Când dragostea te ține în mâinile ei, se cramponează cu o încăpățânare dureroasă. Dar Laura nu vroia să sufere. Spera să simtă indiferență față de Jake. Spera să devină insensibilă la

atingerea, la vocea și la prezența lui. Ori, în loc de asta, cum se apropia de ea, simțea că trupul îi freamătă de dorință și de emoție. Ceea ce era perfect contradictoriu și prostesc.

„Este un monstru fără inimă, dar îl iubesc încă", gândi ea cu amărăciune.

Bătăi în ușă o făcură să tresară. Cine era? Jake? Melissa? Își înăbuși un râs nervos. Această casă era plină de oameni hotărâți s-o viziteze în cameră. Era mai rău ca un peron de gară!

– Laura? Ești acolo? întrebă vocea lui Jake.

Cu inima strânsă, plecă în vârful picioarelor să se ascundă în baie.

– Laura? strigă Jake pe un ton puternic, dar care nu conținea nici o notă de furie.

Zgomotul pașilor lui se deplasă prin cameră.

Tânăra se lipi de perete, aproape de ușă, rugându-se cerului să nu fie găsită.

– Laura?

Vocea lui era mai aproape în prezent. Ușa de la baie se deschise apoi se opri în momentul în care o atinse. Jake intră în încăpere. Laura își ținu răsuflarea. Când ușa se dădu în lături, se găsi rușinată, expusă privirii lui furioase.

El o prinse de încheietura mâinii, o trase în cameră și o făcu să se așeze pe pat. Jake rămase în picioare, în fața ei.

– De ce te ascundeai acolo?

– Mi s-a părut mai original decât dulapul, replică ea cu răceală.

– Foarte nostim!

Cu ochii pe jumătate închiși, o privea fix. Ea-i susținu iritată privirea.

– Și de ce crezi că mă ascundeam, după părerea ta? Fiindcă nu aveam chef să te văd, bineînțeles. Dar ție puțin îți pasă. Chiar dacă știi că găsesc prezența ta indezirabilă, nu te rețiI să mi-o impui!

El scoase un oftat adânc.

– Ți-am spus ieri, înainte de plecarea mea: ne rămân multe lucruri de clarificat.

– Și unde ai fost? se zborși ea. Era vorba de o problemă de cea mai mare importanță... sau absența ta avea o legătură cu tânăra persoană care se află jos?

Jake o ascultase făcând un efort vizibil să n-o întrerupă.

– A trebuit să mă duc la Paris, replică el cu răceală.

Laura își ridică sprâncenele.

– Adică în apropierea aeroporturilor dacă nu mă înșel! Din întâmplare, Melissa nu și-a petrecut seara de ieri la Paris?

El își înfundă mâinile în buzunare.

– Într-adevăr, și-a petrecut seara de ieri la Paris. Tocmai sosea de la Londra cu avionul.

Laura zâmbi răutăcios.

– Te-ai dus s-o întâmpini, îl zeflemisi ea. Cu adevărat emoționant! Și trebuia să-i arăți drumul ca să vină aici.

– Da, altfel ar fi riscat să se rătăcească. Nu a venit niciodată altfel decât condusă de Peter.

Laura îl fulgeră cu privirea.

– Ar fi trebuit să-ți petreci noaptea cu ea la hotel și s-o însoțești chiar tu în această dimineață. Ai fi împușcat doi iepuri dintr-o dată!

Văzu cum supărarea îi alterează trăsăturile, dar se stăpânește.

– Laura, ți-am spus deja, nu este metresa mea.

– Nu? Ha, se poate să nu fie. Dar nu uita, v-am surprins înlănțuiți pe un pat, deci am toate motivele să cred că relațiile voastre nu erau pur amicale, cel puțin în acel moment.

– Ești încă furioasă...

– Mărturisește că am de ce! explodă ea, ochii devenindu-i de un verde limpede sub efectul indignării. Ai început prin a abuza de forța ta, ieri după-amiază, ca să faci dragoste cu mine. Apoi, abia ai ieșit din pat, te grăbești s-o ștergi la Paris pentru a te întâlni cu altă femeie... și mai precis, cu cea cu care mă înșelai în ziua nunții. Crezi într-adevăr că ar trebui să strig de bucurie?

Fața lui Jake se împurpură și ochii lui albaștri exprimară o emoție pe care Laurei îi fu greu s-o descifreze.

– Este imposibil să se discute cu tine când ești în această dispoziție, Laura. Voi aștepta să-ți regăsești calmul pentru a-ți vorbi.

– Nu am intenția să te ascult niciodată!

Ea se ridică. El o observă în tăcere câteva clipe, apoi sfârși prin a declara pe un ton sec:

– Iată un an de când aștept, pot să mai am răbdare puțin.

Cu acestea, se întoarse pe călcâie și ieși, închizând ușa în urma lui. Laura își mușcă buza inferioară și se îndreptă spre

fereastră. Apoi se pierdu în contemplarea parcului liniștit și oftă: de ce nu putea să aibă și ea sufletul așa de calm și senin?

Când intră în sufragerie, la ora prânzului, Jacke nu se afla acolo.

– Bună, bună! o întâmpinară Thereza cu un zâmbet cordial. Ai petrecut o dimineață plăcută?

Începu să se plimbe prin cameră și unduirea părului său lung și blond îi dădea aerul unei raze de soare care răsare.

– Nu m-am sculat decât acum două ore. Mă simțeam groaznic la trezire. Russ a venit să mă tragă din pat când eram încă pe tărâmul viselor. Ai cunoscut-o pe prietena mea, Melissa? Este încântătoare, nu-i așa? Nu este corect... pe lângă ea, eu mă simt ștearsă. Dar este atât de adorabilă încât nu mă pot împiedica să n-o iubesc.

Laura înaintase în încăpere, zâmbind sub acest torent verbal. Russ stătea lângă bufetul cu băuturi, îmbrăcat cu un pantalon negru și un veston vișiniu.

– Salut, frumoasa mea, îi spuse el Laurei. Ce bei?

– Un Martini, te rog.

Înaintă să ia paharul pe care i-l întindea el și întrebă:

– Unde sunt ceilalți?

Thereza făcu cu mâna un gest de zbor.

– Oh, Mike a plecat în sat să facă fotografii. După el, ar trebui să știi ce ar intenționa să facă.

Un zâmbet pluti pe buzele Laurei. Mike părea să aibă o slăbiciune fie pentru cine era tânăr și de o mare frumusețe, fie

pentru cine era bătrân și foarte ridat. După el, cu aceste subiecte reușea cele mai bune fotografii. Cum ale sale erau cel mai des excelente, avea fără îndoială dreptate.

– Cât despre Jake, continuă Thereza, a dus-o pe Melissa să mănânce undeva pe drum.

– Ah da? se miră Laura, un pic cam repede, cu sprâncenele încreținte.

Ochii negri ai lui Russ se fixară asupra ei, atenți și perspicace.

– Așa ne-au spus. Melissa avea nevoie să facă unele cumpărături și au hotărât să mănânce la restaurant.

Laura reuși să asculte toate acestea cu un aer senin, apoi, ca să întrețină politicos conversația, comentă:

– Va absenta deci mai multe ore.

Russ ridică din umeri.

– N-au precizat, dar mă îndoiesc. Sunt prieteni vechi.

Se întrerupse pentru a observa reacția Laurei.

– Ceea ce știi în mod sigur, adăugă el.

Laura bău puțin Martini, apoi întrebă cu detașare:

– Deci, nici Mike nu se va întoarce să mănânce.

Russ zâmbi în fața abilității ei de a schimba subiectul. Apoi, cu un aer dezolat, replică încet:

– Nu, rămânem noi trei acasă, singuri cu doamna Winterbottom.

Laura își petrecu după-amiaza în camera ei, să pregătească planul unui chestionar pentru interviul

Therezei. Era ora șase când auzi mașina lui Jake sosind. Se duse să se uite pe fereastră, ascunsă în spatele perdelei de dantelă.

– Iată-ne ajunși, în fine! spuse vocea dulce a Melissei.

Jake râse tandru și murmură un răspuns inaudibil. Melissa îi zâmbi și înaintă în fața mașinii. Laura simți cum i se strânge inima când îl văzu pe Jake luând-o familiar de braț pentru a intra în casă.

Laura rămase mult timp înțepenită la fereastră, pradă unei triste adânci. În ciuda tuturor protestelor sale, Jake avea mai mult decât relații pur amicale cu această femeie! Ar fi trebuit să fii orb ca să nu-ți dai seama!

Se simți în pragul disperării la ideea de a se afla sub același acoperiș vreme de o săptămână, fără a putea să-i evite. Dar își înghiți lacrimile. Nu era momentul să plângă. Trebuia să arate o față destinsă. Trebuia să-și mobilizeze toată energia pentru a domina gelozia și amărăciunea care o rodeau de fiecare dată când și-o închipuia pe Melissa cu Jake.

Capitolul 8

Laura plănuise să ia interviul Therezei a doua zi dimineață. Ceea ce se dovedi imposibil, fiindcă era aproape ora unsprezece când tânăra femeie se sculă. Pe deasupra, apăru într-un neglijeu de mătase, cam ursuză.

– Sincer, Russ, ar trebui să mă trezești mai devreme, gemu ea. Mă simt întotdeauna rău când dorm prea mult. Mă găsesc idioată, abrutizată și obosită.

Russ o contempla cu un zâmbet indulgent și ochi sclipind de amuzament.

– Foarte bine, comoara mea. Mâine te scol din pat în zori. Ești de acord?

Thereza făcu o față îngrozită.

– Ptiu! Nu vorbeam să mă scol odată cu găinile, ci la o oră normală. Să spunem în jur de nouă și jumătate. Să fiu în picioare în zori când filmez îmi este suficient. Agitația la ora cinci dimineața nu poate fi decât nocivă sănătății!

Laura se retrase discret. Când închise ușa, un zâmbet înduioșat îi plutea pe buze. Ei, după cum se vedea, erau uniți tandru; fiecare din gesturile și vorbele lor îți provocau invidie. În ciuda limbajului său galant, Russ era în admirație față de soția lui. Thereza îl făcea fericit. Era reconfortant să vezi un mariaj atât de fericit.

Un mariaj foarte diferit de al ei cu Jake, gândi Laura melancolică, atunci când ieșea din grădină. Ridică din umeri: interviul trebuia să aștepte până după-amiază. Păcat, fiindcă sperase să-l termine în două sau trei zile. Ceea ce i-ar fi permis să se întoarcă la Londra fără să întârzie mai mult decât era necesar.

Credea că nu va putea să suporte mult timp să-i vadă pe Jake și pe Melissa împreună. De fiecare dată când îi privea, era torturată de otrava perfidă pe care gelozia i-o strecura în vene.

– Domnișoară Hadleigh! strigă o voce ascuțită prin grădină.

Se întoarse și privi către casă; în pragul ușii, cu mâinile în șolduri, doamna Winterbottom o observa fix.

Laura se întoarse și întrebă:

– Da, doamnă Winterbottom?

– Sunteți chemată la telefon. Un bărbat care pretinde că este patronul dumneavoastră, spuse ea pe un ton posac.

Laura oftă.

– Și chiar el este. Mulțumesc, doamnă Winterbottom.

Aceasta o urmări din ochi în timp ce se îndrepta spre aparat.

– Alo? spuse Laura în telefon.

– Ah, bună, draga mea Laura, replică vocea lui Rupert. Mă întrebam cum merge interviul.

Cum doamna Winterbotoom întârzia în vestibul, Laura o privi într-un mod semnificativ. Menajera îi aruncă o privire iritată, apoi plecă spre bucătărie cu un pas greoi.

– De-abia a început, minți Laura.

– Bine, bine, ești pe calea cea bună, spuse Rupert. Continuă tot așa. Ăă... mai ales, trebuie să rămâi până la sfârșitul săptămânii.

Laura se încruntă ușor.

– Dar așa este prevăzut.

Rupert tuși.

– Da, da, bineînțeles, micuța mea. Țineam să-ți reamintesc, din cauza tuturor celebrităților care vor sosi acolo pentru weekend. Va fi o serbare pentru celebrarea noului contract al Therezei.

Laura își încreți din nou sprâncenele.

– Nu știam. Nu am fost informată.

Rupert scoase un mic râs nervos.

– Ah, nu? Ei bine, n-are importanță, asta-i situația. Acum, trebuie să te părăsesc. Carly tocmai intră în biroul meu. Nu uita că vrem un reportaj despre sărbătorire. Pe săptămâna viitoare. La revedere!

– Rupert...

Laura se întrerupse, fiindcă linia telefonică se întrerupsese.

Puse receptorul la loc cu un aer nedumerit. Nimeni nu-i vorbise despre această sărbătorire. Își aminti atunci o reflecție a Melissei în legătură cu sosirea soțului ei, vineri, pentru a asista la recepție. Dar de ce îi telefonase Rupert că trebuia să rămână până la sfârșitul săptămânii? Nu avea de unde să știe de intenția ei de a se întoarce mai devreme.

Își încreți pleoapele. Jake! Jake trebuie să-i fi telefonat pentru a-i cere să pretindă să rămână întreaga săptămână. Furia o făcu să strângă din dinți. Avea chiar un tupeu infernal! Înțelegea motivul acestei intervenții, bineînțeles. Era convins că, având un pic de timp, va sfârși prin a asculta ceea ce Melissa și el vroiau să-i spună.

Se rezemă de perete și reflectă. Trebuia să aibă o explicație cu Jake: pentru a-i interzice să se amestece în viața ei.

Auzi cum se deschise ușa salonului și tresări. Apoi surprinse primele frânturi dintr-o conversație care o făcu să înțepenească pe loc, cu urechile ciulite, incapabilă să reziste tentației de a asculta continuarea.

– Jake, trebuie neapărat să-i expunem situația, spunea Melissa.

Îl auzi pe Jake oftând adânc.

– Am încercat de nenumărate ori, Lissa. Dar e pierdere de vreme. Refuză cu încăpățânare să mă asculte.

Modul lui de a pronunța cu blândețe diminutivul Melissei îi strânse inima. Era foarte tandru cu aceasta, gândi Laura, în timp ce față de ea nu manifesta decât violență și agresivitate.

Vocea suavă a tinerei femei se ridică din nou.

– Ar trebui să încerc să-i vorbesc. Știu, mă urăște, dar ar vedea lucrurile altfel dacă explicația ar veni din partea mea.

– Nu știu... Se poate să ai dreptate. Nu mai ajung să văd clar problema.

– Bietul de tine, îl compătimi Melissa cu blândețe.

– Nu este vorba numai de ce s-a petrecut între noi, înțelegi, continuă Jake cu o voce gravă și emoționată. Rădăcinile răului sunt mult mai adânci. Se întrepătrund cu alte motive decât evenimentele din ziua nunții noastre.

– Are legătură cu tatăl ei?

Laura simți că gâtul i se usucă, consternată că Jake îndrăznise să discute detalii atât de penibile din viața ei privată cu această femeie.

– Da, de aceea sunt obligat să umblu cu mănuși cu ea. Este atât de profund perturbată, încât cea mai mică gafă din partea mea face să reizbucnească totul. Atunci, furia ei se pornește și mă pune la zid – nu mai vrea să asculte nimic.

– Trebuie neapărat s-o punem la curent, Jake, murmură Melissa. Nu poți continua să suporți asta la nesfârșit.

Se lăsă tăcere, apoi Jack rosti cu o voce răgușită:

– Știu... nu mai pot.

Laura simți cum îi dau lacrimile în timp ce asculta. Ce vroia să spună prin „Nu mai pot?“ Își mușcă buza care începuse să tremure de amărăciune. El dorea să divorțeze... iată ce vroia să spună! Pentru a se recăsători cu Melissa? Dar și ea era măritată...

Pentru Laura, asta nu era adevărata problemă. Dorința de a divorța a lui Jake însemna că urma să-l piardă definitiv... Brusc, asta i se părea suferința cea mai de nesuportat pe care o cunoscuse în viață.

Inima i e strânse la amintirea după amiezii când făcuse dragoste cu ea. Apoi o cuprinse furia. Mândria jignită îi înlătură amărăciunea. În timp ce o ținea în brațe, se gândea la alta. Strânse pumnii, dezgustată. Ar fi vrut să-l omoare!

Rupert n-avea decât să se ducă la dracu. Și Jake la fel! Nu se punea problema să mai rămână în această casă un minut în plus. Era prea mult să i se ceară. Era mai presus de puterea ei.

Merse câțiva pași.

– Este cineva în vestibul! spuse Melissa cu o voce speriată.

Laura sosea la picioarele scărilor când ușa se deschise larg. Se întoarse și-l fixă pe Jake cu o privire furioasă.

– Am auzit totul!

Jake păru răvășit.

– Văd...

Clătinându-se, se agăță de balustradă și se strădui să-și ia un ton neutru când rosti:

– Țin să precizez că poți cere divorțul când dorești. Astfel, vei fi liber să te însori cu Melissa sau cu oricine consideri. Îi urez succes celei care mă va urma! Nu-i va trebui mult timp să descopere cât ești de ipocrit și de mincinos!

Își termină tirada dintr-o răsuflare.

– Am impresia, Laura, că te înșeli într-un fel sau altul în interpretarea celor auzite, spuse el încet, înaintând spre ea, ușor încruntat.

– Nu, Jake, replică ea, foarte rigidă și rece. Singura dată când m-am înșelat în ceea ce te privește a fost în ziua când am acceptat să mă mărit cu tine.

Afectă un aer dezinvolt, pentru a continua:

– Dar, nu-i așa, ni se întâmplă tuturor să comitem erori. Și o repet, poți cere divorțul când vei voi.

Se întoarse pentru a urca scările, dar Jake o ajunse din doi pași.

– Unde te duci?

– În camera mea.

Ochii albaștri o priviră câteva clipe în tăcere.

– Nici să nu te gândești! O să cobori să asculți ceea ce Melissa și cu mine avem să-ți spunem. Este timpul să afli adevărul.

Ea simți cum îi vin în ochi lacrimi de furie. Nefiind mulțumit s-o umilească în particular, vroia s-o facă și-n fața Melissei.

– Nu vreau să vă ascult! urlă ea. Și știi de ce? Fiindcă puțin îmi pasă! Distrează-te cum vrei cu cine îți place, dar nu conta pe mine să te ascult. Sunt sătulă de minciunile și reaua ta credință.

Începu să se îndepărteze de el, tremurând de furie, pradă unei deznădejdi atât de mari încât picioarele amenințau s-o lase.

Jake o reținu de braț.

– Dacă îți închipui că o să te las să pleci fără a lămuri situația, te înșeli!

Laura întoarse încet capul când remarcă prezența Therezei și a lui Russ în josul scării. Ei îi fixau cu un aer aiurit și plin de curiozitate. Ea se smulse din strângerea lui Jake.

– Ții neapărat să provoci un scandal în public? mormăi ea printre dinți, arătând spre cuplul care îi observa.

Jake le azvârli o privire peste umăr.

– Îmi este perfect egal!

– Foarte bine. În acest caz, vei avea parte de scandal! Și sper să apreciezi!

Cu acestea, strângând din dinți, îi trase o palmă cu toată puterea. Cu obrazul marcat de urma degetelor ei, o privi stupefiat. În mijlocul tăcerii încordate, Laura urcă scările două câte două. Jake o prinse în fața camerei și o întoarse cu fața spre el.

– De ce ai făcut asta? Crezi că a te bate în public poate aranja lucrurile?

Furia o făcea să tremure din cap până în picioare.

– Înfumuratule, bâigui ea, îți închipui că o să ieși întotdeauna basma curată prin discursuri! Ei bine, pentru o dată nu o să reușești.

Se întoarse pe călcâie și înainte ca el s-o fi putut reține intră în trombă în camera ei, trânti ușa și o încuie.

– Deschide! îi ordonă el.

El bătu în ușă amenințător.

– Dacă nu deschizi această ușă, o s-o sparg!

– Fă ce vrei.

Auzi un murmur de voci neîncrezătoare la parter. Apoi un șoc puternic zgudui ușa. Ea avu un moment de recul instinctiv. „Dumnezeule, gândi ea speriată, chiar o să spargă totul".

În acel moment, încuietoarea cedă și Jake pătrunse în încăpere cu pași mari. Laura se ghemui cu respirația oprită de valurile de violență pe care le simțea emanând din el. Se înălța în fața ei, imens, neliniștitor.

– Coboară cu mine, spuse el sec.

– Nu.

Fără a-i lăsa timp să se eschiveze, o prinse de încheieturi și o trase către ușă. Ea încercă în van să i se opună. Îl urmă pe scări, pe care le coborî împiedicându-se.

Cu obrajii în flăcări, se strădui să evite privirile intrigate ale lui Russ și Therezei. Jake o făcu să intre în salon înainte de a-i spune cu o voce tăioasă:

– Așază-te.

Laura îl ascultă împotriva voinței ei.

El se duse s-o caute pe Melissa și o invită să intre. Tânăra o contemplă pe Laura cu o expresie plină de simpatie. Apoi se întoarse spre Jake și-l întrebă cu o voce blândă:

– Ești sigur că este gata să ne asculte?

– Te asigur că o va face, spuse el. Nu-i așa? adăugă el la adresa Laurei.

Ea îi susținu tăcută privirea și își încrucișă brațele, hotărâtă să nu creadă un cuvânt din ce ar putea povesti ei. Se săturase să mai fie bruscată, fiindcă el abuza de forța lui.

Jake și Melissa luară loc în fața ei.

– Foarte bine, o să încep deci cu începutul, spuse el. Melissa și cu mine suntem cunoștințe vechi. O cunoșteam cu mult înainte de a te întâlni.

Privirea lui Jake alunecă spre Melissa. Laura o fixă cu o privire dușmănoasă. Nu avea nici un chef să-i asculte. Melissa încuviință cu un semn din cap, ceea ce făcu să i se unduiască părul de abanos. Apoi preciză:

– Jake și cu mine plănuisem să ne căsătorim, cam cu un an înainte de a te întâlni.

Laura păstra o față impasibilă. Biata Melissa, și ea trebuie să fi suferit văzând cu cine are de-a face.

Jake își îngustă ochii.

– Greșești când îți imaginezi că nu înțeleg ce se petrece în mintea ta întortocheată... Dar te înșeli. Nu există în toată lumea zeci de femei cărora le-aș fi promis căsătoria înainte de a le părăsi. Ai face bine să-ți scoți această idee din cap.

– Nu-mi închipuiam nimic de acest soi, minți Laura, fără a reuși să-și ia un aer ofensat.

Jake făcu o mutră incredulă, dar se mulțumi să adauge:

– Ne-am văzut vreme de un an, înainte de a plănui să ne căsătorism. Eram amândoi fără legături, aveam amândoi peste treizeci de ani și gândeam că ar fi timpul să fondăm o familie.

Aruncă o privire tandră Melissei, apoi adăugă încet:

– Dar nu ne iubeam la nebunie.

Melissa zâmbi înduioșată.

– Este adevărat, Jake.

Îl privi o scurtă clipă înainte de a se întoarce la Laura.

– Hotărâsem să ne căsătorim după întoarcerea mea din India.

– Din India? întrebă Laura.

Jake reluă povestirea.

– Melissa lucra la acea vreme cu o echipă care filma documentare pentru televiziune. Trebuiseră să plece în India pentru șase luni. Convenisem să ne căsătorim la întoarcerea ei, dacă nu ne răzgândeam unul sau altul între timp.

Imensii ochi albaștri ai Melissei străluceau blând.

– Necazul este că deplasările noastre erau atât de numeroase încât nu-mi ajungea nici una dintre scrisorile lui Jake. Nu știa niciodată dacă mă aflam la Delhi sau Chandigar. Jumătate din timp nu știam nici eu unde voi fi a doua zi.

Laura examina problema. Se temea să se lase convinsă de povestea lor. Ceea ce reprezenta o nouă umilință.

– Este adevărat, poșta funcționează în India într-un mod îngrozitor.

Laura strânse din dinți.

– Fascinant! protestă ea.

– Inutil să te arăți odioasă, spuse Jake cu o voce glacială. Când te-am cunoscut, am încercat să dau de Melissa. I-am trimis telegramă după telegramă, scrisori... Am făcut tot

posibilul s-o pun la curent. Dar în zadar, conchise el cu o ridicare din umeri. Scrisorile îmi demonstrau că nu primise nici o veste de la mine.

Laura își înălță sprâncenele.

– Toate acestea sunt emoționante, dar nu văd ce mă privește pe mine.

– O să ajung și acolo, replică el sec. Melissa s-a întors din călătorie în ziua nunții noastre. A telefonat imediat la biroul meu, unde nu a putut lua legătura cu mine.

Laura întoarse privirea, exasperată, nerăbdătoare ca această povestire să se termine. Melissa reluă firul:

– Când am auzit că se căsătorește nu mi-a venit să cred.

Făcu o grimasă, ridică din umeri, apoi continuă:

– În timpul ședерii mele în India, nu speram decât să-l regăsesc. Zilele de lucru erau grele. Nu se oprea filmarea decât la ora de culcare. Gândurile mele erau atunci ocupate decât de Jake și planurile noastre de căsătorie, mărturisi ea cu ochii plecați

– Habar n-aveam că s-a întors, oftă Jake, până în momentul când am zărit-o la biserică.

Melissa întoarse spre Laura o față îngrijorată.

– Aveam nevoie să-l văd...

Laura plecă ochii, furioasă că începea să se înduioșeze.

Melissa reluă.

– Nu reușeam să accept dărâmarea universului pe care îl construisem în jurul lui. Eram rănită, supărată, mă simțeam înșelată, umilită.

Jake o observă cu o privire tristă. Laura își strânse pumnii. Dacă înțelegea ce putuse simți Melissa, asta nu scuza cu nimic maniera în care Jack o înșelase pe ea însăși.

Tânăra femeie inspiră adânc.

– Fără îndoială, un elan de furie și un pic de masochism m-au împins să asist la nunta voastră. Vroiam să știu cum ești. Aveam intenția să vă fac albie de porci pe amândoi. Dar, zâmbi ea, presupun că nu stă în firea mea să procedez astfel. Deși mă simțeam batjocorită, furia mea nu era atât de oarbă încât să mă împingă să fac scandal. Am așteptat ca Jake să fie singur în cameră pentru a mă duce să-l văd.

Laura o privi cu amărăciune.

– De ce?... Nu știai ce tulburări poate provoca asta? Trebuia să-ți imaginezi totuși consecințele probabile a prezenței dumitale în camera lui.

– Eram furioasă! Consideram că-mi datorează cel puțin o explicație, replică ea mai ferm.

Laura încuviință cu o clătinare din cap.

Melissa continuă cu o voce foarte joasă:

– Nu aveam forța să te înfrunt, Laura. Speram să văd cum arăți, bineînțeles. Dar nu vroiam să-ți adresez cuvântul. Erai dușmanca. Cea care, într-un scurt interval de șase luni, mi-l furaseși pe Jake.

Laura lupta împotriva compasiunii crescânde pentru Melissa. Începea să se întrebe dacă ceea ce auzea era adevărul.

Melissa o privea fix și cu o voce care semăna a mirare, reluă:

– Așezată în fundul bisericii, te contemplam, ascultam timbrul voios al vocii tale și te invidiam. Te blestemam și doream ca Jack să nu te fi întâlnit niciodată.

Se lăsă o tăcere pe care Jack o întrerupse:

– Când a intrat în camera mea eram consternat. Nu știam ce să-i spun. Era atât de răvășită, într-o astfel de stare de confuzie, că ai fi spus că este o somnanbulă... Am încercat să-i explic situația cu blândețe. Este simplu de anunțat că în momentul în care te îndrăgostești cu adevărat, asta te surprinde ca o lovitură de traznet și nu poți face nimic. Dar este dificil de admis când iubești tu însuți. Cum era cazul Lissei.

Laura înțelegea ce vroia să spună... Totul părea adevărat și convingător. Trebuia să-l creadă?

– Am izbucnit în plâns, suflă Melissa.

Făcu o grimasă și continuă pe un ton mai sigur:

– Astăzi găsesc asta un pic caraghios, dar la vremea aceea aveam impresia că trăiesc un coșmar.

Laura o înțelegea perfect: își amintea starea de transă în care trăise după ruptură.

– Nu știam prea bine ce să fac când a început să plângă, continuă Jack. Mi-am urmat instinctul și am îmbărbătat-o cât de bine m-am priceput.

– Ai sărutat-o! interveni cu răceală Laura.

– Nu aveam intenția. O luasem pur și simplu în brațe...

Melissa interveni în locul lui:

– Niciodată nu am simțit o dorință așa de violentă el să mă sărute. Îl știam îndrăgostit profund de tine. Știam și că totul se terminase între noi. Dar aveam nevoie de acest ultim sărut. Mi s-a părut foarte firesc să întorc fața spre el și să-i gust buzele pentru ultima oară. Încetasem să mai plâng, era modul meu de a-i spune adio. Presupun că Jack nu vroia să mă rănească, fiindcă o făcuse deja. El înțelesese prea bine că era vorba de un sărut de adio.

– Deci pe mine m-ai rănit în locul ei, spuse Laura cu amărăciune, întorcându-se către Jack.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi el urmă cu o voce răgușită.

– Nu a fost voit. Nu am vrut să-ți fac rău, Laura.

Ea se ridică. Trebuia să părăsească această încăpere cât mai repede. Simțea cum îi dau lacrimile și nu vroia ca Jack s-o vadă plângând. În cele din urmă îl credea, dar era prea târziu să revină asupra trecutului, pentru a câștiga timpul trecut...

– Am auzit deja toate acestea... spuse ea, pradă confuziei și incertitudinii.

Jack tăcu o clipă înainte de a se ridica și el.

– Nu, nu le-ai ascultat niciodată. Fiindcă întotdeauna ai refuzat să asculți.

Ea tăcu. Se simțea vinovată că-i pusese pe toți într-o situație delicată. Îi părea rău pentru Melissa: îi acuzase pe amândoi pe nedrept. Dar toate acestea veneau împotriva mâniei și urii care fuseseră în centrul universului ei vreme de un an. Dădea dovadă de slăbiciune? Sau dimpotrivă devenea adultă și lucidă?

Jack întrebă pe un ton periculos de calm:

– Dacă nu mă înșel, nu ne crezi?

Privirea Laurei merse pe rând de la Jack și la Melissa care o observau cu atenție. Se auzi răspunzând:

– Este o poveste cât se poate de înduioșătoare.

Cu un nod în gât, constată că Melissa părea încremenită. Laura se întrebă ce o îndemnase se se arate cinică în fața acestei femei care, pentru ea, venise să-și dezvăluie sufletul.

Își luă curajul în dinți și se îndreptă spre ușă. Dar Jack o reținu de braț.

– Nici gând să pleci!

Ea ridică ochii spre el și protestă fără mare convingere.

– Nu mai stau aici nici o secundă în plus.

El nu-i dădu nici o atenție și-i ceru Melissei să-i lase singuri.

Imensii ochi albaștri ai tinerei femei erau dezolați. Laura simți că i se frânge inima. De ce o jignise intenționat pe Melissa din nou? Începea să-i judece atitudinea dintr-un unghi total nou. „De ce, se întrebă ea, nu pot accepta ce mi se spune? De ce nu sunt în stare să am încredere, în loc de a mă îndoi întotdeauna?“

Jack îi întrerupse șirul gândurilor.

– Destul! O să punem două sau trei detalii la punct între noi și de acum încolo îți vei schimba comportamentul.

– Da? Crezi asta? ripostă ea într-o ultima tentativă de sfidare.

– Am suportat toate comentariile tale acide, fantasmele tale bolnăvicioase în legătură cu tatăl tău și amărăciunea ta

ridicolă. Nu aș mai suporta de acum înainte. Începând de acum, o să înveți să asculți.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– M-am săturat să fiu brutalizată.

Jack o trase lângă el, atât de aproape încât ea își simți trupul că ia foc la contactul cu al lui.

– Părăsește deci aceste argumente prostești, Laura. Nu mai au valoare. Acum știi exact ce s-a petrecut între Melissa și mine. Să nu-ți închipui că voi accepta mai mult să te văd făcând pe martira!

– Cum îndrăznești? șuieră ea, iritată să audă vorbele pe care le gândea și ea.

– Încetează... nu ești o femeie înșelată, ci o mică prostuță.

Laura rămase cu gura căscată. Îi azvârli o privire înciudată, apoi spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

– Lasă-mă.

– Nici să nu te gândești. Te-am lăsat prea des să fugi în trecut. Este timpul să dau dovadă de autoritate.

– Tiranule!

– Tiran? Este clar, spuse el clătinând din cap, că m-am arătat mult prea indulgent cu tine până acum. Simțeam compasiune pentru tine. Problema mea este că sunt prea compătimitor! Am fost în privința Melissei și n-a ieșit nimica bun. Mi-era milă de tine din cauza tatălui tău... De aceea nu vroiam să te buschez obligându-te să mă asculți. Mă temeam să nu te traumatizez.

– Nu am cerut niciodată mila ta! se indignă Laura.

– Se vede că ar fi trebuit să mă arăt mai ferm cu tine de la început! Înțeleg foarte bine motivele tale: situația părea cu adevărat condamnabilă! Dar știi acum că nu a fost nimic.

Ea nu îndrăznea să-l privească. Îi era greu să-și recunoască greșelile. Și nu mai puțin greu să-și schimbe părerea despre jack. După un an petrecut urându-l, ar ști să-l vadă într-o lumină nouă?

El o strânse mai tare. Prin mătasea cămășii ea simțea bătăile inimii soțului ei.

– De ce mă tulburi astfel, Laura? întrebă el cu o voce răgușită. În ciuda tuturor necazurilor pe care mi le-ai cauzat continuu să te doresc nebunește.

Ea se înroși ca focul.

– Nu m-aș putea mulțumi cu asta, Jack. Nu vreau să reînnod cu tine. Relațiile sexuale fără sentimente nu mă interesează. M-ar face prea nefericită.

– Ce spui acolo? se interesă el, perplex.

– Cineva a scris într-o zi: „Să iubești nu înseamnă fericire dacă nu ești iubit. Fericirea este să-l iubești pe cel care te iubește“. Iată ce-mi doresc eu Jack. Și iată de ce nu poate exista nimic între noi.

El se încruntă.

– Ești nebună...

– Nu-ți bate joc de mine, Jack! i-o tăie ea. Așa sunt făcută eu și tu nu poți nimic schimba. Relațiile pur fizice, cu tine sau cu altul, nu mă interesează.

Inspiră adânc, înainte de a adăuga:

– Nu vreau deci să te mai văd niciodată.

Luminițe jucăușe se aprinse în ochii lui Jack.

– Totuși, mă iubești!

– Da, te iubesc, mărturisi ea, cu capul drept și ochii strălucind de lacrimi reținute. Dar asta nu schimbă cu nimic. Nu aș putea suporta să fiu dorită fără dragoste.

El râse încet.

– Înțeleg. Nu vrei să fii o femeie obiect.

– Nu mă face caraghioasă, Jack...

Puse un deget pe gura ei. Fața i se apropie de a ei și Laura simți răsuflarea lui îi mângâie fața în timp ce murmură:

– Nu mai spune nici un cuvânt.

– Lasă-mă să plec, îl imploră ea cu o voce tremurătoare.

– Nici gând. Te iubesc infinit de mult. Nu te voi lăsa niciodată să pleci.

Laura crezu că inima i se oprește în loc. Întrebă nevenindu-i să creadă:

– Ce-ai spus?

Cu o voce puțin răgușită, el îi murmură lângă gură:

– Te iubesc.

O bucurie inexprimabilă o cuprinse în timp ce se priveau în tăcere. Niciodată nu-i mai spusese asta. O amețeală minunată făcea să i se învârtă capul.

Buzele lui Jack le mângâie pe ale ei.

– Întoarce-te la mine, Laura. De când m-ai părăsit, viața mea nu a fost decât o înșiruire de clipe cenușii și de o plictiseală mortale.

– A mea la fel, mărturisi ea într-un oftat.

– Am nevoie de tine, șopti el, înainte de a-i lua gura într-un sărut de o tandrețe care o mișcă adânc.

– Cum pot să fiu sigură? Cum pot să fiu sigură că mă iubești desatul?

Buzele lui Jack se depărtară de ale sale și-și cufundă privirea într-a ei.

– Nu vei ști niciodată, afirmă el cu o voce gravă. Nu poți fi sigur niciodată de ceva în viață. Nu există decât o singură soluție – să ai încredere în mine. Acordă-mi încrederea ta și-ți voi da tot ce-mi este omenește posibil.

Se simțea ea în stare de asta? Îl privi cu ochi mari – fața ei radia de dragoste și speranță. Inima i se umplu de fericire când răspunse dintr-o suflare:

– Am încredere în tine.

Ușurarea destinse fața lui Jack, privirea i se îndulci și o trase din nou lângă el.

– Toată viața mea va fi construită în jurul tău. Și o să te simți într-atât de la adăpost, încât nu vei tentată niciodată să mă părăsești.

Apoi gurile lor se uniră într-un sărut lent și senzual, în timp ce mâinile lui Jack o mângâiau cu blândețe care făcea și mai rafinat vârtejul languros al simțurilor.

Sfârșit